

HARLEQUIN®

22
май '94

изкушение

ЩАСТЛИВ ШАНС

Рита КЛЕЙ ЕСТРАДА

РИТА КЛЕЙ ЕСТРАДА ЩАСТЛИВ ШАНС

Превод: Димитър Романов

chitanka.info

Шокирана от вестта за загиналия си в злополука съпруг, Каролайн Пъркинс се отдава на ласките на привлекателния непознат Тони Валънтайн, когото вижда за първи път в бара... След бурната любовна нощ Каролайн е смутена от неочаквано дръзката си страст и побързва да си тръгне, без да остави телефон или адрес. От ухото ѝ обаче е паднала диамантена обеца — следата, по която Тони открива своята любов.

ПЪРВА ГЛАВА

— Наистина съм седнала, миличък! Седя върху леглото в хотелската си стая — обясни Каролайн на брат си Ед по телефона.

Току-що бе пристигнала в Корпус Кристи, а срещата по продажбите щеше да се състои на следващата сутрин, което означаваше, че тази вечер ѝ предстоеше още много работа.

Ед пое въздух и изрече:

— Днес следобед Майк и Кора са загинали в автомобилна катастрофа.

— Майк ли? И Кора?

Ед започна да говори припряно:

— Виж, познавам те, Каролайн. От четири години им се сърдиш, но все още държиш и на двамата. Точно затова ти се обаждам аз, а не мама. Толкова много неща ѝ се струпаха на главата, че едва ли би била в състояние да ти обясни нещо свързано. А и едва ли ще понесе сълзите ти.

— Мама и татко проявяват сдържаност при всякакви ситуации, знаеш го много добре — каза студено Каролайн. — И ние с теб сме като тях. Аз никога не плача.

— Да, обаче сега ще го направиш. Както и мама. Тя има право да се наплаче от мъка по загиналата си дъщеря.

Каролайн сякаш не го чу. В момента не нейната майка занимаваше мислите ѝ.

— Това е жестока шега, нали, Ед? Намислил си да ме изнудиш да призная чувствата си към моята сестра, която отмъкна бившия ми съпруг!

— Не изпадай в истерия, скъпа. Страхувах се, че ще реагираш точно така. Излей яда си на мен. Кажы каквото и да е, само не се преструвай, че това не се е случило.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Защо постъпваш с мен по този отвратителен начин? Това вече не е шега, Едуард! Не е възможно чувството ти за хумор да е толкова

зловещо!

— По дяволите, Каролайн! Чуй ме! — избухна брат й. — Майк и Кора са мъртви!

Хладните тръпки, полазили по тялото й, когато чу, но не възприе новината, сега се превърнаха в студ, който сякаш я парализира.

— Не! — извика тя. Съзнанието й отказваше да възприеме факта. — Не... — изстена за втори път по-тихо, сякаш останала без капчица сили.

— Каролайн — прозвуча измореният глас на брат й, — ако има нещо, което бих могъл да направя за теб... — Млъкна за миг, а после добави: — Не зная как да те утеша, по дяволите! Казах на мама, че е по-добре да научиш за станалото от мен, обаче...

— Благодаря ти, Едуард, постъпил си правилно — едва промълви тя.

— По дяволите! — отново изруга той. — Защо ли не съществува по-лесен начин за съобщаване на подобни новини? Бих искал да си тук, за да ти помогна да се съвземеш.

— Не се притеснявай — отвърна тя механично.

Винаги го беше успокоявала. Някога дори работата й състоеше в това да бъде силна и всеотдайна. И наистина отдаде абсолютно всичко, което притежаваше, включително собствения си съпруг!

— Зная, че това е голям удар за теб, скъпа — продължи Едуард, — но ти си силна и ще се справиш. Ще надживееш скръбта.

Тя се учуди кого успокоява той — нея или себе си. Подсъзнателно усети, че сковаващият нервите и възприятията студ й помага да не изпадне в нервна криза и да преодолее шока. „Всичко ще бъде наред. Всичко ще се оправи“, повтаряше си Каролайн. Опита да се овладее, като се постара гласът й да звучи хладно и дистанцирано:

— Разкажи ми как точно се е случило, Ед.

— Връщали са се от езерото Конрой с малкия датсън на Кора. Върху тях врълетял камион, чийто шофьор бил пиян. Ударът е бил челен. Майк и Кора са загинали на място. — Едуард помълча малко, като се чудеше дали да й каже истината докрай. Най-последващо: — И бебето също.

— Какво бебе?

— Кора е била бременна...

В първия миг Каролайн не почувства нищо. Абсолютно нищо. Не изпита никаква болка.

— В кой месец е била бременна, Ед?

— Почти в седмия...

Този път вцепенияващият мраз я прониза. Сякаш остри ледени висулки се врязаха в плътта ѝ. Тя и Майк често бяха обсъждали въпроса дали да имат деца. И двамата го желаеха. Каролайн обаче винаги бе смятала, че едно дете може да се появи само тогава, когато и двамата родители проявят достатъчно чувство за отговорност и са готови да посрещнат трудностите по отглеждането и възпитанието му. А според нея Майк не бе готов да стане баща...

— Било е момиченце — прозвуча хладно гласът на брат ѝ.

Непоносима болка прониза цялото ѝ същество, а дъхът ѝ спря. Потрябваха ѝ няколко минути, за да успее да я преодолее.

— Каролайн? — тревожно я повика Ед.

Тя пое глътка въздух, овладя разтърсващата я мъка и отговори:

— Не съм те питала дали е било момче или момиче!

— Да, но искаше да знаеш какво точно е станало!

Той е прав, каза си тя, като се помъчи да не мисли за предстоящата си агония. Отърси се от самосъжалението. Щеше да мисли за себе си по-късно. Не сега.

— Веднага се връщам вкъщи — каза Каролайн.

— Недей. По-добре остани тази нощ там и тръгни утре — загрижено я посъветва той. — Не мисля, че бих могъл да понеса втори нещастен случай в семейството.

— Ще внимавам и...

— Моля те, почакай до утре — прекъсна я Ед умоляващо. — Вече е късно.

Тя хвърли поглед на стенния часовник. Наближаваше десет вечерта. Ед, разбира се, отново беше прав. Настина ставаше късно, а и в това нейно състояние не би могла да се съсредоточи върху пътя и да шофира пет часа до дома на родителите ѝ.

— Ще тръгна утре сутринта, веднага щом стана, Ед — успокои брат си тя.

— Добре. Ще се видим там. — Гласът му отново бе възвърнал обичайната си твърдост. — И... Каролайн... Може да не ти го казвам често, но... Много те обичам, сестричке!

— Благодаря ти — отвърна тя и стисна слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Беше благодарна, че именно Едуард ѝ съобщи ужасната новина. — И аз те обичам!

— Всичко ще е наред, скъпа. До утре!

— Да, ще се оправим... — каза тя във вече затихналата слушалка, ала не я остави веднага.

В съзнанието ѝ още звучеше загриженият глас на Ед. Да, той действително обичаше и двете си сестри и макар да не им го казваше често, по най-различни начини изразяваше своята силна обич и привързаност към тях.

Каролайн, Ед и Кора бяха израснали в мрачната атмосфера на спартанско възпитание от страна на родителите си. В крехките детски души винаги бяха останали рани от хладното държание на двамата души, които обичаха толкова силно.

Страданието на децата не се дължеше на физически жестоко отношение — никога не бяха удряни от майка си и баща си. Но постоянната ирония, липсата на милувки или каквато и да е сърдечност сякаш бяха пресушили безгрижието, доверчивостта и обичливостта на трите деца.

Каролайн никога нямаше да забрави неописуемият ужас от баща им, който нахълтваше вкъщи и проклинаше всеки, изпречил се пред него. Майка им пък се страхуваше да даде израз на любовта си към което и да е от трите деца, за да не предизвика гнева на своя тираничен съпруг.

С течение на времето обаче, Каролайн осъзна, че майка им е не по-малко виновна от техния баща, защото бе отказала да го напусне или да се бори срещу неговото ужасно държане. Цялото семейство сякаш живееше под черен чадър, спиращ всеки слънчев лъч, дръзнал да надникне в къщата...

Това продължи, докато срещна Майк...

Майк! Не биваше да мисли за него и Кора сега, защото това би било равносилно на самоубийство.

Най-после тя излезе от вцепенението си, остави телефонната слушалка и стана от леглото. Трябваше да се овладее! По-късно, когато се прибере у дома, би могла да си позволи да се отдаде на чувствата си. Но не сега и не тук!

Без да знае какво точно ще прави, Каролайн грабна ключа от стаята и излезе. Качи се в асансьора и слезе на мецанина. Огледа се и внезапно дочу долитаща от хотелския бар музика. Хвърли поглед към стълбището, което водеше натам. Без да се замисля, тя слезе по стълбата към бара.

Предстоеше ѝ цял живот, изпълнен с кошмари по загубата на Майк, Кора и тяхното неродено бебе...

Тони Валънтайн седеше в края на барплота и се чудеше какво, по дяволите, прави в Корпус Кристи по средата на лятото. Не беше като повечето туристи, нахлули по пясъчните плажове на остров Падре. Пътуваше по работа. Или по-точно, тук го бе довела продажбата на неговия бизнес.

Той огледа помещението. Виждаше лица, типични за всички полуксозни хотели през работните дни. С чувство на облекчение осъзна, че след като сключи договора за продажба, едва ли ще се озове отново в някоя от тези огромни обезличаващи сгради. Беше му дошло до гуша от пътувания, сделки, грижи по бизнеса...

Чувстваше се изморен от постоянното усилие да бъде конкурентоспособен на разни Джоновци, които дори не познаваше.

Настъпи времето да намали темпото на работа. Продажбата на фирмата му щеше да бъде само началото. Щеше да я последва къщата, за която се предполагаше, че нарича свой дом. След това за известно време щеше да си позволи да си почива на някой плаж и да вдишва омайния аромат на екзотичните цветя...

Чак тогава щеше да реши с какво ще се занимава по-нататък, при това щеше да го прави само за собствено удоволствие! Ако можеше да припечелва прилично и едновременно да се наслаждава на живота, щеше да бъде безкрайно доволен. До края на дните си бе обезпечен с достатъчно средства и не ламтеше за повече.

Новата му цел беше неговото лично щастие. Трябваше му доста време, за да стигне до това разбиране, но вече взел решение, не мислеше, че някога ще съжалява за него.

Животът никога не дава повторен шанс. А той бе изгубил твърде много, докато се наслаждаваше на ненамаляващото темпо на работата

си. От сега нататък действително възнамеряваше да се отдаде изцяло на забавления и удоволствия...

Внезапно вратата на бара се отвори.

Тони прикова поглед в изумително привлекателната жена, застанала на входа в нерешителност. Очевидно тя чакаше очите ѝ да свикнат с полумрака на помещението. Той си спомни, че я бе видял преди около час, когато застана зад нея на рецепцията. Дамата се регистрираше. Тогава остана поразен от магнетичното ѝ излъчване, ала не успя да измисли начин да се запознае с нея. Идването ѝ в бара сякаш бе небесен дар...

Първото, което го впечатли, бе слънчеворусата ѝ коса, едва докосваща изправените рамене. Жената изглеждаше нервна, почти изплашена, и все пак — предизвикателна. От мястото си той не можеше да види цвета на нейните очи, но прикова поглед в нея, като се молеше мълчаливо да тръгне в негова посока.

Каролайн се направи, че не го забелязва, ала се насочи право към барплота и седна през едно празно столче от Тони. За миг тя затвори очи, после ги отвори и повика бармана с поглед.

Тони отбеляза, че очите ѝ имат цвета на кестени.

— Ако обичате, джин с тоник. — Гласът ѝ бе тих, мек и при звука му Тони трепна.

Смути се от собствената си реакция. Барманът започна да сипва исканото питие, после го постави пред нея и отиде да побъбри с една сервитьорка, застанала в другия край на махагоновия барплот.

Тони изчака новодошлата да се огледа, да се усмихне или да подхване разговор. Не бе обичайно една жена да седне толкова близо до непознат мъж, ако нямаше намерение поне да го заговори.

Той наблюдаваше израза на лицето ѝ, помрачено от някаква болка, която струеше от големите кафяви очи. За какво ли можеше да тъгува една толкова красива жена? Би я попитал, но от последния път, когато се беше запознал с жена в бар, бе изминало доста време.

Тони допи бирата си и поръча още една. В този момент зазвуча прекрасна балада, която той много обичаше, ала едва ѝ обърна внимание. Необичайната му реакция определено беше предизвикана от тази мълчалива блондинка! Почувства се объркан и тъкмо се канеше да насочи гнева си към нея, когато кадифеният ѝ глас помилва слуха му:

— Имате ли нещо против да потанцуваме?

Той рязко се извърна към нея и впи поглед в очите ѝ. В тях се четеше уязвимост.

— На мен ли говорите? — попита той.

Каролайн кимна и той ѝ се усмихна. Стана и ѝ помогна да слезе от високото столче. После я хвана за леденостудената ръка и я поведе към дансинга. Тя сложи едната си длан върху рамото му, а другата остана в неговата ръка.

Стори му се, че тази невероятна жена се взира с празен поглед през рамото му в нещо далечно и нереално... Може би — в друг живот?

Прихвана я по-уверено през кръста и я привлече към себе си, като се зачуди дали тя изобщо съзнава, че танцува с непознат мъж.

Тя тихо изстена, промълви нещо в шията му и отпусна глава на неговото рамо. Прегръдката му се затегна. Той нямаше престава от какво има нужда тя, но му се прииска да ѝ го даде, каквото и да е то.

Приятният аромат на парфюма ѝ изпълни ноздрите му, а студените ѝ ръце поемаха топлината на неговото тяло. Без никакво усилие тя влезе в ритъм с музиката и се остави той уверено да я води. Двамата се понесоха по дансинга в такава хармония, сякаш бяха легендарните Фред Астер и Джинджър Роджърс.

Непознатата пое дълбоко дъх и Тони усети, че е разкъсвана от някаква мъка. Спомни си за своите собствени чувства, когато неговата съпруга почина... От време на време, в моменти на бездействие, убийствената самота го връхлиташе и завладяваше... Дали и тази жена не бе преживяла подобен шок? Помоли се да не е така. Той си припомни времето, когато въпреки силния си дух, му се струваше, че никога няма да се оправи след загубата на съпругата си...

— Добре ли сте? — попита той, като леко се отдръпна от непознатата.

— Чудесно — отвърна тя със затворени очи.

Музиката свърши, но Тони продължи да я държи в обятията си и леко да пристъпва в ритъм с мелодията, която още продължаваше да звучи в съзнанието му. Дисководещият се оказа достатъчно съобразителен и пусна още една балада, която след това премина в друга, в трета...

Жената се отпускаше все повече. Топлите ѝ вече пръсти докосваха врата и милваха косата му. А когато изящното ѝ тяло се притисна по-плътно до неговото, той вече едва се владееше.

Бавната музика свърши и Тони отведе непознатата до барплота, настани я на високото столче и поръча по едно питие и за двамата. Тя се загледа втренчено с невиждащи очи в чашата си.

— Какво става? — попита той, явно заинтригуван от необичайното ѝ поведение не по-малко, отколкото от прекрасната външност.

— Моля? — стресна се тя.

Очевидно мислите ѝ витаеха далеч оттук. Трябваше да бъде внимателен с нея.

— Какво става? — повтори Тони. — Помолихте ме да потанцуваме, а дори не си знаем имената.

Тя го дари с такава очарователна усмивка, каквато никога не бе виждал преди.

— Казвам се Каролайн. — Протегна му ръка.

— А аз съм Тони — пое я той. — Вие сте много красива, Каролайн.

Смехът ѝ предизвика тръпки, които запълзяха по гърба му. Защо ли?

— Много сте мил — каза тя.

— Да, така е.

— И сте твърде самоуверен — добави Каролайн.

— Да, самоуверен съм. И съм леко ядосан.

— Вярвам ви — отвърна тя и върху устните ѝ отново се появи усмивка, този път — доволна. — Какво правите тук, Тони?

Значи щяха да си играят на криеница. Тони изпита известно разочарование, но после разбра, че тя едва ли съзнава къде се намира — танцът му разказа повече за нея, отколкото би желала той да узнае.

— Пристигнах тук, за да продам компанията, която притежавам.

— И каква е тя? — повдигна едната си вежда Каролайн.

— Казва се „Тридж“ и е за маркетингови, както и за други видове проучвания. Притежавам я от дванадесет години и сега смятам да я продам, за да си почина.

Тя отвори широко кафявите си очи, в които се четеше възхищение.

— Чувала съм за вашата компания. Преуспяваща е.

— Благодаря. Какво сте чували за нея?

— Че си заслужава да се получава информация от нея. Вие покривате цялата страна като „Галъп“.

— Сигурно прекалено много работите с хора — заключи той сухо.

— Не повече от всеки друг — отвърна тя и пое поредното питие от бармана. — Но вашата компания е една от водещите в своята област. Не ви ли допада работата?

— Продавам я точно затова, че е една от най-добрите. Трудно е да я задържа на върха.

Тя отмести чашата си настрани и се замисли над думите му. Не можеше дори да си представи, че ще се откаже от своята работа.

— Аз пък смятам, че това е част от предизвикателството — каза Каролайн.

— Отначало беше така. Но с течение на времето се превръща в тежест. Също като домакинската работа — поясни с усмивка. — Човек трябва да върши едно и също, докато накрая му втръсне.

— Работата никога не ми се е струвала отегчителна.

— Дори когато пречи на развлеченията ли? — попита той.

— Работата е моето развлечение. — Говореше съвсем искрено и не му остана нищо друго, освен да ѝ повярва.

— Колко скучно! — промърмори Тони.

— Не съвсем. Бизнесът винаги е интересен, непредсказуем и динамичен, докато развлеченията винаги се планират предварително.

— Дори да вярвате в прераждането, този живот явно ще е единственият, за който ще си спомняте. А бихте могли да му се наслаждавате.

Тя отметна една златиста къдрица от челото си. Тони забеляза, че Каролайн се замисли над думите му. Зачуди се защо ли красива жена като нея избягва развлеченията, като се крие в работата си като в черупка. От какво ли се страхуваше?

— Работата действително ми доставя удоволствие — възрази най-сетне тя, загледана отново в чашата си. — И много ми харесва.

Пак се разнесе бавна музика, а Каролайн изглеждаше толкова тъжна, че му се поиска да я успокои. Нещо обаче му подсказваше да

внимава — едва ли една толкова отдадена на работата си жена би била само партньор за танци в някакъв бар.

— Каролайн... — промълви той и когато тя вдигна поглед към него, продължи: — Хайде да потанцуваме.

Каролайн отпи от питието си, стана и сложи ръка в неговата. Той я отведе до средата на дансинга и я прегърна.

Тя изглежда се колебаеше. Все пак отпусна глава на рамото му и топлият ѝ дъх докосна шията му. Сърцето му лудо заби и той стегна прегръдката си, като я привлече по-плътно към стегнатото си силно тяло.

От устните му се откъсна лека въздишка, последвана от нейния тих стон. Тони усети как кръвта му кипва, а краката натежават, сякаш са от олово.

Когато пръстите ѝ се плъзнаха нагоре по врата му и леко помилваха тила, гореща вълна на желание заля цялото му тяло. Той докосна с устни слепоочието ѝ и плъзна ръце надолу по ханша.

Мелодиите преливаха една в друга, но той едва долавяше звуците. Цялото му внимание бе съсредоточено върху всяко нейно движение. Помисли, че са създадени един за друг — приличаха на две части от едно цяло.

Каролайн обви ръце около врата му и прошепна:

— Моля те, не ме изоставяй!

Тони можеше да се закълне, че гласът ѝ се задавя от сълзи. Отдръпна се от нея и се взря в лицето ѝ. Клепачите ѝ бяха здраво стиснати, а устните — полуотворени. С разтуптяно сърце той се наведе и положи гореща целувка върху тях.

— Наистина ли искаш това? — прошепна в ухото ѝ.

Тя бавно кимна.

— Да...

Целият изтръпна от желание, макар трезвият разсъдък да му нашепваше, че едва ли ще е подходящо да я заведе в леглото си. Трябваше само да я изпрати до нейната стая и да я остави да изстрада мъката си, каквато и да беше тя. А утре щеше да я покани на закуска и да я опознае по-добре... Утре... Внезапно обаче се чу да изрича:

— Да вървим.

Блестящите ѝ кафяви очи се впиха в неговите така, сякаш го виждаха за първи път. Той прочете в тях огромна болка, която накара

устните ѝ да се разтворят и да изпуснат мъчителен стон. И изведнъж болката в тях изчезна — Каролайн просто... го гледаше...

Без да промълви дума или да се обърне, тя тръгна към вратата на бара, отвори я и заизкачва към мецанина. После се запъти към асансьора. Тони я следваше, загледан в плавните грациозни движения на тялото ѝ. Беше женствена. Много женствена...

Двамата влязоха в асансьора и тя натисна бутона. Тони не бе в състояние да се контролира повече. Нямаше значение, че ще я остави пред вратата на нейната стая. В този миг трябваше да я докосне!

Протегна ръка и пое нейната. Това изглежда я смути и тя учудено вдигна поглед към него. После бавно се извърна на другата страна. Той обаче не я пусна.

— Не се тревожи — каза меко. — Само ще те изпратя до твоята стая.

Тя не му отговори. В този миг асансьорът спря на нейния етаж и те слязоха. Ръката ѝ бе в неговата, докато вървяха към стаята, а когато застанаха пред вратата, Каролайн извади ключа.

Внезапно тя се отърси от унеса си. Погледна ключа, после — Тони и леко се усмихна. Отключи със свободната си ръка и го дръпна да влезе. Лампата в банята светеше, а вратата бе откρεхната, така че той успя да различи разположението на мебелите.

Каролайн спря до голямото двойно легло и се обърна с лице към Тони.

— Каролайн... — започна той, ала тя поклати глава мълчаливо и плъзна ръце по врата му.

Без да се владее повече, той впи устни в нейните. Каролайн се притисна към тялото му и го остави да почувства женствените ѝ форми. Целувката ѝ бе настояща и изкушаваща, а трепкащият език докосна неговия...

Тони опита да се отдръпне, за да я помоли да спре, ала тя не го пусна и прошепна задъхано:

— Не ме оставяй! Моля те! — В гласа ѝ прозвуча мъка и безнадеждност.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ и обвиха врата. Здравият разум го напусна.

— Никъде няма да отида. Обещавам, Каролайн.

Усетила неговото желание, тя разхлаби вратовръзката му и я свали. После пръстите ѝ умело започнаха да разкопчават копчетата на ризата.

Впил учуден поглед в лицето ѝ, Тони остана напълно неподвижен. Та това бе лудост! Сън! Сякаш наблюдаваше отстрани как една непозната жена го съблича. Стисна ръцете ѝ, а когато питащите ѝ очи срещнаха неговите, от устните му се отрони:

— Защо?

Тя не отмести поглед и той отново съзря болката, изписана на лицето ѝ. Две едри сълзи се отрониха и търколиха по нейните страни.

— Защото — прошепна със сподавен глас Каролайн — искам да бъда милвана, целувана, да се почувствам обичана. Поне тази нощ. Не ме оставяй сама. Не и сега...

С рязко движение Тони съблече ризата си. Гол до кръста, се надвеси над нея и промълви:

— Няма нищо, което да желая по-силно от това да се любим.

Тя задържа погледа му и съблече самото си. Пусна го на пода и разкопча блузата и полата си, които след миг се озоваха до самото. Видът на полуголото ѝ тяло, покрито само с черно копринено боди, на гордо изправената глава и разпилените по раменете златисти коси спряха дъха му.

— Нали нямаш намерение да останеш облечен? — прозвуча кадифеният ѝ тембър.

— А ти? — Неговият глас бе дрезгав.

Каролайн тихо се засмя и с изяществото на стриптийзьорка свали едната презрамка на бодито до лакътя си, а другата хвана с пръсти, като я остави да се смъкне. С плавно движение на тялото накара бодито да се плъзне до кръста ѝ. После го събу и захвърли встрани, без да отмества предизвикателния си поглед от Тони.

Със затаен дъх той помисли, че това е най-прекрасната кожа, която някога е виждал. Дълго съзерцава голата жена пред себе си, като се чудеше с какво ли е заслужил великолепния дар на капризната съдба.

Тони също се съблече, обхвана тънката ѝ талия и привлече тръпнещото тяло към себе си.

— Сигурно ще се повтора, ако ти кажа, че си много красива, Каролайн.

— Не мисля, че е така, но копнеех да го чуя. Благодаря ти — промълви тя, пристъпи към него и склони глава на гърдите му.

Дъхът ѝ докосна голото му тяло и го накара да потръпне. Тони се разкъсваше между непоносимото си желание да я обладае незабавно или да я успокои в своите прегръдки и да я защити от всякакви злини. След миг колебание той я притисна по-плътено в своите обятия.

Каролайн се напрегна, ала после се поотпусна — бе решила да му се довери. Той помилва златисторусите ѝ коси и зарови пръсти в тях. После ги плъзна по нежната кожа на врата.

— Разкажи ми за това — помоли той.

Върху лицето ѝ отново се появи болка.

— Не сега. По-късно. Може би...

— Сигурна ли си?

— Да — прошепна тя, а топлият ѝ дъх разпали страстта му.

Ръцете ѝ обвиха кръста му и се плъзнаха надолу. Светлината от банята хвърляше отблясъци върху кожата ѝ с цвят на слонова кост, която проблясваше под дланите му. Неговото желание нарастваше с всеки удар на сърцето му. Единственото, което Тони успя да изрече, беше нейното име:

— Каролайн...

Тя повдигна глава и го погледна. После обхвана лицето му с длани.

— Шш-шт! Всичко е наред... — Гласът ѝ премина в глух шепот. — Обещавам, че всичко ще бъде наред.

Плъзна устни по неговите съвсем леко, като го предизвика за страстната целувка, която последва. Той помилва с пръсти връхчетата на гърдите ѝ и усети как те се втвърдяват под ласката му. После ги докосна отново и отново, изтръгвайки стон на удоволствие от устните ѝ.

Каролайн дишаше тежко със затворени очи. Тялото ѝ се изпъна като тетива на лък. Тони се учуди на незабавната реакция на тялото ѝ, тръпнещо и извиващо се при всеки негов допир.

Тя отвори очи и каза задъхано:

— Много е... приятно...

— Това е само началото — задавено отвърна той, изгарящ от желание да прокара език по твърдите зърна на прекрасните ѝ гърди.

Само представата за това го влудяваше от желание...

С пълната увереност на зряла жена и с цялата невинност на девойка Каролайн го отведе до двойното легло.

А Тони знаеше много добре какво да прави по-нататък...

ВТОРА ГЛАВА

Тя потисна болката. Времето за срещата със смъртта щеше да настъпи твърде скоро. Но точно сега възпламенилата се страст доказваше, че Каролайн все още е жива.

Беше благодарна на Тони, че остана с нея — той ѝ помогна да се справи с кошмара.

Тялото ѝ пламтеше под погледа на синьо-сивите му очи и докосванията на силните ръце. Мъжествен и привлекателен, той я караше да се чувства като участник в някакво великолепно тържество, в което танцът на живота никога не свършва...

Тони би стоплил премръзналата ѝ душа.

Когато се отпусна върху леглото, гърдите му притиснаха нейните, а краката им се преплетоха. Здравият разсъдък я напусна и тя успя да помисли само, че неговият копнеж по нея е по-явен, отколкото нейният по него, но в никакъв случай — по-силен.

Изпита удоволствие от факта, че при силната му възбуда е в състояние да се въздържа и да не я обладае незабавно. Един приятен и чувствен, макар и непознат мъж я бе харесал и я искаше. Поне в момента. Не нейната сестра Кора, а самата нея.

Всяко негово докосване бе изключително нежно, чувствено и предизвикваше приятни тръпки на възбуда, обхващащи тялото ѝ. Той предусещаше желанията ѝ, сякаш четеше нейните мисли. Караше я да мисли само за него, а тя имаше нужда точно от това.

Тъмната му глава се надвеси над гърдите ѝ и устните му помилваха твърдите зърна. Силните му ръце откриха по-чувствително кътче на тялото ѝ и тя се задъха. Ласките му бяха изумителни, страстни и я подлудяваха.

Желанието ѝ се разгаряше като старателно разпалван огън и се превръщаше в пожар, който не можеше да бъде овладян или потушен. Тялото ѝ се извиваше при всеки негов допир, докато накрая главата ѝ започна да се мята върху възглавницата в забрава.

Ръцете ѝ се плъзнаха без всякакъв свян по тялото му, като изучаваха мъжествените форми. Той имаше слаба, ала идеално сложена фигура, очевидно беше много силен и намираше безброй начини да ѝ даде да разбере кой води любовната игра, макар че движенията и реакциите на Каролайн бяха не по-малко красноречиви.

— Докосвай ме още, мила. — Гласът му бе пресипнал от едва сдържана страст.

— Къде? — прошепна тя. — Тук? Или тук? — Пръстите ѝ помилваха плътта му.

Дъхът му секна. След това в тишината се разнесе тихият му стон:

— О, господи!

Тя разтвори бедрата си и прошепна:

— Моля те, Тони, сега!

— Не, не още — промълви сподавено той. — Почакай малко, скъпа...

Тя обви с ръце кръста му и го притисна по-плътно към себе си. Но това не ѝ бе достатъчно. Искаше го до полуда. Незабавно!

Той обаче продължи да я обсипва с ласки. Устните му оставиха гореща диря между гърдите ѝ, намериха зърната и се впиха в едното. После отделиха не по-малко внимание и на другото.

Топлата му ръка се плъзна възбуждащо по стомаха ѝ и още по-надолу, докато не достигна влажната сърцевина на нейното желание. Каролайн простена от неудържим копнеж, а когато пръстите му навлязоха в горещата ѝ тръпнеща плът, помисли, че не би могла да издържи нито миг повече на сладостното мъчение.

— Моля те! — почти извика тя.

— Не още — отново каза той и покри страстно устните ѝ със своите.

Поведе я през лабиринт от фантастични усещания, непознати ѝ досега. В отговор ръцете ѝ опознаваха неговото тяло. Внезапно тя обхвана лицето му с длани и се взря в иначе сините му очи, сега потъмнели от силата на копнежа. Гледаха я напрегнато.

— Тони... — едва промълви Каролайн.

Вместо отговор той изстена и тя осъзна, че и Тони едва се владее. За миг той се отстрани, чу се прошумоляване, после той се издигна над нея и тя въздъхна.

Съвсем скоро сладостното мъчение щеше да бъде заменено от неземно удоволствие и взаимно утоляване на жадуващите за екстаз тела...

Тони впи устни в нейните и я облада със силен тласък. Тя прошепна името му, обхвана бедрата и се притисна с всичка сила към него. Хиляди звезди и искрящи багри замъглиха съзнанието ѝ, а възбудата я понесе в спираловиден вихър към небитието...

Екстазът разтърси и двамата, виковете им се сляха и заглъхнаха в тишината...

— Още ли съм жив? — прошепна той в ухото ѝ няколко минути по-късно.

— Ти си съвсем жив — отвърна тя задъхано, — обаче не съм сигурна дали аз съм жива.

Дланите му, които по-рано предизвикаха наслада, сега галеха успокояващо още потръпващата ѝ от преживяното удоволствие плът. Целувките му, опияняващи преди миг, станаха бавни и нежни.

На нея ѝ харесваше тежестта на тялото му, приковало нейното, без да наруши единението им. Изпълваше я усещането, че докато той се намира тук, с нея, болката няма да я връхлети...

— Не си тръгвай, Тони! — помоли тя. — Не ме оставяй сама... Не още!

Докато бяха заедно, би могла да държи под ключ страшните мисли. Тони отпъждаше самотата, зейнала като бездънна пропаст в душата ѝ.

— Няма, Каролайн. — Погали врата и леко подръпна ухото ѝ. — Обещавам.

Успокоена и абсолютно сигурна, че той ще изпълни обещанието си, тя се отпусна. Сгушена в прегръдките му, неусетно се унесе и заспа.

През нощта телата им се отделиха едно от друго. По едно време Тони дочу тихи хлипове и стреснат седна в леглото. Придърпа Каролайн към себе си и леко погали бедрото ѝ. Устните му нежно докоснаха бузата и се плъзнаха по дългата шия надолу към голото ѝ рамо.

— Шш-шт! Успокой се. Всичко е наред, мила — прошепна той в ухото ѝ.

Каролайн простена тихичко, а Тони отново я помилва. Успокоителните му думи сякаш проникнаха в съзнанието ѝ и тя притихна.

След няколко часа тя се събуди от настойчивите ласки на Тони. Той целуваше гърдите ѝ, а пръстите му отново изследваха потайностите на най-женственото кътче от нейното тяло.

Тя се притисна към него и му се отдаде. Любиха се спокойно, без трескава припряност.

С пукването на зората Каролайн сама потърси милувките му. Възбуждащият допир на горещите ѝ длани красноречиво говореше за нейното желание. Този път се отдадоха един на друг бавно, почти мързеливо.

Беше превъзходно, помисли в просъница тя...

Час по-късно Тони хвърли поглед към стенния часовник — до срещата му оставаше по-малко от час! Без да буди Каролайн, той стана внимателно, събра от пода разхвърляните си дрехи и влезе в банята.

След няколко минути вече бе готов и облечен. Тръгна към вратата и погледна през рамо спящата жена. След това се върна до леглото и я целуна съвсем леко по полуотворените устни. Господи, в съня си тя изглеждаше още по-красива. Неземно красива!

Косата, грижливо сресана предишната вечер, сега се стелеше върху възглавниците, а млечнобялата ѝ кожа имаше седефен оттенък. Изглеждаше точно като жена, вкусила до насита от любовта, и това го изпълни с мъжко задоволство. Каролайн се усмихна леко насън, а после се сгуши в завивките.

Той помисли, че по-късно трябва да разбере на всяка цена какво я бе накарало да стене и хлипа насън. Сега обаче закъсняваше.

Написа няколко думи на визитната си картичка и я остави върху нощното шкафче. Направи го за по-сигурно, защото възнамеряваше да се върне след не повече от половин час. За всеки случай взе ключа от стаята ѝ, който бе оставен върху телевизора.

Докато вървеше към вратата, погледът му попадна върху регистрационната карта на Каролайн, която се издава от всеки хотел и дава предимство на гостите. Върна се, вдигна я и прочете фамилията — Пъркинс.

Усмехнат, той излезе и тръгна към своята стая, за да се преоблече. Мислеше унесено как малко по-късно ще се върне от срещата си и ще събуди Каролайн по най-приятния и за двамата начин...

Сега, след като я бе открил, нямаше никакво намерение да я остави да си отиде. Искаше да я покани на романтична вечеря, да разбере за нея всичко, което трябваше да научи предишната вечер!

Тони едва дочака края на преговорите. Съзнанието му беше заето с единствената мисъл, че когато най-сетне всичко се уреди и договорът за покупко-продажбата на фирмата му бъде подписан, той ще разполага с всичкото време на света, което да посвети на прекрасната жена, завладяла сърцето му — Каролайн Пъркинс...

При шума на затварящата се врата Каролайн се събуди, седна в леглото и спусна босите си крака върху пода. Въздъхна с облекчение. Желанието ѝ Тони да си е тръгнал, преди да се е събудила, се беше сбъднало.

Защото нямаше да може да погледне в очи истината за това, което бе сторила... За първи път през живота си. Господи, какво беше направила?!

В съзнанието ѝ изплуваха спомени за нейното предизвикателно поведение, които я накараха да се изчерви от смущение. Беше се държала агресивно, безсрамно, невъздържано, първично...

Въздъхна и скри лице в дланите си. Защо не замина още снощи? Как бе допуснала всичко това да се случи? Всъщност замъкна един съвсем непознат, макар и невероятно привлекателен мъж в стаята си, прелъсти го и се люби с него неведнъж и не дважд, а цели три пъти!

Ако предположенията ѝ се окажеха верни, Тони сигурно щеше да се върне в стаята ѝ още преди обяд. Можеше да се появи и съвсем скоро — веднага, след като приключи деловата си среща!

Трябваше да се махне оттук, и то незабавно!

Един поглед към телевизора ѝ бе достатъчен, за да установи, че ключът от стаята ѝ го няма. Предположението ѝ се потвърждаваше — Тони нямаше намерение да ѝ позволи да напусне живота му!

Имаше чувството, че той не е мъж за една нощ. А и тя самата не бе такава. Поне досега...

Запита се дали му е казала за себе си нещо повече от малкото си име. Не, разбира се! Както и да е, имаше един-единствен начин да не го види никога повече! И това беше да се махне, преди той да се е върнал!

Тя бързо се раздвижи. Грабна бельото си, влезе в банята и си взе душ. Пет минути по-късно вече бе облечена и се гримираше, а след още десет беше готова да тръгва. Забеляза падналата хотелската регистрационна карта и я сложи върху телевизора.

Беше малко след седем и половина сутринта. Обади се на администраторката, за да съобщи, че напуска. Щеше да плати с кредитната си карта.

Ясно съзнаваше, че преживяванията от бурната любовна нощ са изписани на лицето ѝ. Помоли се никога повече да не ѝ се случи да дойде в този хотел или да срещне Тони отново. Самата мисъл за невъздържаното ѝ поведение обагреше страните ѝ с руменина.

Когато излезе от хотела на топлия утринен въздух, си обеща да забрави изминалата нощ. Да я изтрие от съзнанието си. Завинаги.

Сега ѝ предстояха толкова много неща! Доста външни хора щяха да наблюдават реакцията ѝ на трагедията с Майк и Кора. Веднъж ѝ се бе случвало да бъде подложена на инсинуации и не искаше това да се случва повторно. Сега изобщо не ѝ беше до клюки или оправдания!

Твърдо реши да не мисли за нощта, прекарана с непознатия мъж, чиято фамилия не знаеше. Не желаше да си спомня дори привлекателното му лице!

Беше време да отпътува за вкъщи.

Усмихнат, Тони слезе от асансьора и отключи вратата на стаята на Каролайн. Завесите бяха спуснати и в стаята цареше полумрак. Отиде до леглото.

Каролайн я нямаше. Той погледна към банята и си спомни, че бе оставил лампата загасена. Сега тя светеше. Сърцето му се сви.

Запали лампите и се огледа. Един поглед му бе напълно достатъчен, за да се убеди в това, което подозираше. Беше напуснала, и то колкото е могла по-бързо! Явно бе нахвърляла дрехите си в куфара, защото наоколо се въргаляха няколко празни закачалки.

Внезапно забеляза до телевизора малък блестящ предмет. Протегна ръка и го взе. Това бе изящна, изработена с много вкус, и очевидно доста скъпа златна обеща с инкрустиран диамант.

Визитната му картичка беше там, където я беше оставил — върху нощното шкафче. Очевидно Каролайн бе решила да не я взема или дори не я беше погледнала...

Той извади носната си кърпичка с бродиран монограм, зави обеща в нея, сложи я във вътрешния джоб на самото си и излезе от стаята.

Завладя го хладнокръвна решителност.

Каролайн може и да е помислила, че никога повече няма да го види, но сметките ѝ щяха да излязат грешни! Тони знаеше фамилното ѝ име.

Отиде в стаята си и се обади на рецепцията.

— Обаждам се от стая триста четиридесет и шест. Има ли някакви съобщения за мен?

Последва отговорът, който Тони и очакваше — нямаше нищо.

— Бихте ли ми казали кога моята позната Каролайн Пъркинс е напуснала хотела?

— Някъде около осем без десет — отвърна без желание администраторката.

— Благодаря ви. — Сърцето му биеше до пръсване.

Затвори телефона много внимателно. После пое въздух и се застави да го издиша съвсем бавно, за да се успокои, макар че едва ли това щеше да укроти бушуващите в гърдите му чувства.

Тя бе напуснала хотела едва преди десетина минути и само двадесетина, след като той беше излязъл за деловата си среща. Това означаваше, че се е събудила, когато е излизал. Освен ако не се е преструвала на заспала през цялото време...

Нима се е страхувала толкова много от него, че панически е избягала? Беше ли я изплашил с нещо? Или пък наранил по някакъв начин? Дали заради това Каролайн беше проплака насън?

— Не! — успокои се Тони на глас.

Въпреки съзнанието, че не той е причината за кошмара ѝ, се почувства предаден от нейната постъпка.

Да върви по дяволите! Как бе възможно да прекарат такава фантастична нощ, а тя да си тръгне, без дори да се сбогува, без да

остави телефон и адрес, като че ли нищо не се е случило?

В него започна да се надига обида и гняв. Та той не бе само някакъв източник на развлечение! Тя обаче не знаеше това. Всъщност го бе прелъстила сякаш на шега, а после със същата лекота го беше изоставила!

Усещането е ужасно, призна той мрачно. Почувства се като използвана и вече ненужна вещ... Как ли се чувстваха жените, когато мъжете се отнасяха с тях по подобен начин? Все пак в случая той бе изоставеният. Само че в него се намираше диамантената обеща...

Трябваше да открие Каролайн на всяка цена! Ако не за друго, то поне да ѝ докаже, че е пропуснала изключителна възможност. Тони струваше много повече и заслужаваше значително по-добро отношение, отколкото ѝ се струваше.

В дипломатическото си куфарче имаше чек за над един милион долара, което бе само първата вноска от продажбата на фирмата му. Останалата сума щеше да му бъде изплатена на още две части.

Съзнанието за това му помогна да преодолее нараненото си мъжко самочувствие.

Искаше да види Каролайн, да поговори с нея, да ѝ даде да разбере, че е изоставила един богат и проспериращ мъж, който би я дарил с нежността, от която тя очевидно имаше нужда...

Идеята звучеше налудничаво, но Тони вече бе взел твърдото решение да я изпълни.

Отново го обзе негодувание и гняв. Не знаеше как, кога и къде ще я намери, обаче щеше да я накара да съжалява за некоректната си постъпка и да наблюдава терзанията ѝ, след като тя разбере, че е можела да бъде с него в рая всяка нощ...

Тони събра багажа си припряно. Гневът не го напускаше, нито намаляваше. Щеше да я издири непременно! И да ѝ даде добър урок, който Каролайн никога през живота си нямаше да може да забрави! Никой не се бе държал толкова грубо и непочтено с него, никога не се беше чувствал така обиден, наранен и излъган. А фактът, че не е в състояние да остави нещата каквито са, го объркваше.

След дълги години упорит труд, лишен от възможността да се отдаде на семейството си, сега Тони най-после беше свободен да прави каквото пожелае. Не знаеше какво му готви далечното бъдеще, ала бе съвсем сигурен какво точно ще предприеме в най-близко време!

В църквата от едната страна на Каролайн седеше брат ѝ, а от другата — нейните родители.

Тя не откъсваше поглед от ковчезите и се чудеше кога вцепенението ѝ ще изчезне и ще позволи на чувствата ѝ да се излеят, поне — в сълзи!

В момента не изпитваше абсолютно нищо, нито пък можеше да заплаче.

Все още бе във властта на онзи странен унес, за който благодареше на Бога. Сега семейството ѝ трябваше да се оправя с купища проблеми и на никой не му бе до нейните страдания.

Помисли, че целият ѝ живот е преминал в упорит труд. Трябваше да бъде най-добрата, да има най-високия успех в училище, да стане първенец на колежа...

Едновременно с всичко това се налагаше да бъде и майка, и баща, и сестра на Кора и Ед, като винаги намираще най-разумните решения на проблемите им, създаваше уют и спокойствие, поемаше върху себе си отговорността за онези техни постъпки, които предизвикваха неудържимия гняв на баща им.

По време на нейното следване родителите ѝ сякаш бяха забравили за нея и въпреки това тя редовно се връщаше у дома и им разказваше за своите забележителни успехи. Отсъствието у тях на всякакъв интерес към постиженията ѝ я смущаваше. Беше готова на всичко, само и само да привлече вниманието им!

Необходимо ѝ бе известно време, за да си намери място в живота. За малко дори не тръгна по кривия път...

Обаче се наложи да отиде по лекарско предписание в санаториум. Това, което научи там, се оказа безценно — стана емоционално независима от родителите си, разбра, че сама трябва да поставя целите си и да ги постига.

Срещна Майк през последната година от следването си. Любовта им пламна от пръв поглед и двамата се ожениха само два месеца по-късно.

Така семейство за нея станаха съпругът, брат ѝ и нейната сестра.

Преди четири години това семейство се разпадна... А с него рухна и светът ѝ. Измяната на Майк със собствената ѝ сестра промени

отношенията им завинаги.

Каролайн се разведе, а Кора непрекъснато я измъчваше, като обясняваше как двамата с Майк „просто не успели да се въздържат“, с което търсеше извинение за грозната си постъпка.

„Защо да не останем близки, след като сме сестри и сме живели заедно толкова дълго време? Защо промени чувствата си към мен? Зная, че винаги си била силна духом, Каролайн, и твоето сегашно поведение е безсърдечно!“, бе извикала Кора само преди две години, докато правеше поредния опит да се сдобри със сестра си.

Каролайн не успя да подбере нужните думи, за да ѝ каже, че самата мисъл за близостта на Кора с Майк ѝ причиняваше неопишуема болка. Как да обясни, че ѝ е отнела нещо повече от съпруга? Че мечтите, надеждите и любовта също ѝ бяха взети?

Сега родителите и брат ѝ седяха край нея, временно обединени от трагедията и общата си мъка. На Каролайн ѝ се струваше, че вероятно би намерила думи за опрощение, стига Майк и Кора да бяха останали живи...

Мисълта, че вече е невъзможно да им прости, накара сърцето ѝ да изтръпне от непоносима болка. Беше късно. Твърде късно. Безнадеждно късно...

Ед хвана ръката ѝ и я задържа в своята, като леко я стисна в знак на подкрепа. Тя отвърна на жеста му, като съзнаваше, че на него много повече му е необходима подкрепа и кураж, отколкото на самата нея — чувствата на Ед бяха раздвоени между двете му сестри. Вероятно сега съжаляваше, че не е бил по-настоятелен те двете да се сдобрят...

„Посрещни и този удар, Каролайн“, помисли тя с горчивина. Винаги подсъзнателно вярваше, че ще настъпи времето да се помирят. А и грешката не бе само на Майк и Кора. Беше и нейна.

Сега вече бе късно. А не можеше дори да заплаче!

За миг закопня да се озове отново в леглото с Тони, да се люби с него до забрава, после да бъде прегърната, милвана и утешавана, а след това да заспи дълбок, непробуден сън...

Прогони натрапчивата мисъл и се върна към настоящето. Беше ужасно, отвратително, непроситимо да мечтае за непознатия красив мъж по време на опелото на бившия си съпруг!

Прикова поглед в ковчегата на Майк. Защо не бе успял да я дари поне с частица от нежността на Тони? Отново се насили да не мисли за

това. Нощта, прекарана с Тони, бе чиста лудост. Той изобщо не приличаше на Майк — нейния бивш съпруг, приятел и любовник. Бе сигурна, че ако имаше възможност, Тони също би проявил студенината си. Всеки би го сторил. Наистина трябваше да избяга от него, за да не бъде наранена!

Църковната служба свърши и родителите ѝ се изправиха. Пренебрегвайки Ед и нея, те излязоха навън. Всички ги последваха.

След като всичко това свършеше, Каролайн щеше да се прибере у дома, да се заключи и да изстрада мъката си в уединение. Поне нямаше да има кой да я одумва защо не е проляла дори сълза... Никой нямаше да я наблюдава и да коментира поведението ѝ, да я нарича смела и твърда, камо ли — силна духом.

Някога вярваше, че е силна. Но времето показва, че сестра ѝ е била по-силна. Същата онази Кора, която претендираше, че е слаба, беззащитна, срамежлива, неспособна да се грижи сама за себе си или да предприеме каквото и да е самостоятелно. Кора, която манипулираше другите да правят това, което иска тя. Кора, която мамеше всички, включително и собствената си сестра...

Да, Каролайн се бе оказала пълна глупачка...

След церемонията и погребението тя се прибра вкъщи въпреки настояванията на Ед и миловидната му съпруга Тами да вечеря с тях. Бе настъпило времето да остане сама и да се отдаде на мъката си.

Съблече черната рокля и само по комбинезон отиде до кухнята, където си сипа чаша бяло вино. Спомни си думите на Тони: „Разкажи ми за това...“. Как би могла да му каже: „Съпругът ми ме изостави заради собствената ми сестра...“?

По онова време лоялността на Ед и към двете сестри бе подложена на изпитание, а родителите ѝ избегнаха да вземат страна, понеже по принцип избягваха всички неприятности.

Учудващо странно, но тя никога не бе имала близък, който да я подкрепи в трудни моменти.

Изпи виното на един дъх, сякаш бе вода.

Беше построила тази къща близо до Хюстънския мемориал веднага щом напусна Майк, макар че проектите бяха одобрявали заедно през първите години на съвместния им живот. Живееше обаче

тук — в осъществената си мечта за дом, съвсем сама. Забравена. Изоставена от най-близките...

Всяка от стаите в П-образната къща имаше стъклена плъзгаща се встрани врата, която водеше към голямата веранда и басейна в центъра на закътания двор с екзотични растения. Тази идея бе лично нейна.

Майк бе дошъл тук само веднъж, за да прибере някои свои вещи, които случайно бяха пренесени тук. Остана впечатлен и одобри къщата.

Тогава тя изпита удовлетворение, ала после осъзна, че той не съжاليا, задето я е изоставил заради сестра ѝ. Та Майк само я бе похвалил, че е постигнала отколешната си мечта за красив и уютен дом, и то съвсем сама, със свои сили. След това си бе тръгнал, нетърпелив да се върне при любимата Кора...

За кратко време Каролайн действително беше постигнала много. Имаше достатъчно пари и добра работа. Остана обаче все така самотна...

Огледа се. Дали тази къща не се бе превърнала в нещо като демонстрация пред Майк какво е способна да постигне?

Призна пред себе си, че е копняла за деня, в който той ще съжали за прекрасната къща и жена, които бе оставил заради Кора.

Майк обаче никога не съжали. Каролайн помисли, че това е моментът на самосъжаление, в който би трябвало да се разплаче. Но не можеше.

Въпреки че леко ѝ се виеше свят, си наля втора чаша вино, влезе в спалнята и, останала без капчица сила, се просна върху двойното легло. Може би нещата щяха да се оправят, след като се наспи.

Миг преди сънят да я обори, в съзнанието ѝ проблесна споменът за Тони. Усмихна му се мислено и си представи, че се потапя в неговите страстни и едновременно успокояващи обятия...

Вече дълбоко заспала, тя несъзнателно притегли и прегърна една от пухените възглавници. Не би могла да чуе, че хлипа насън...

ТРЕТА ГЛАВА

Тони остави телефонния указател на Хюстън върху бюрото и свали очилата си за четене с рамка от черупка на костенурка. Разтърка уморените очи, а после се загледа през стъклената врата, водеща към верандата.

Последните лъчи на залязващото слънце се промъкваха през гъстите клони на боровете и дъбовете, озаряваха верандата и раздвижваха сенки по сивата мазилка.

Това бе любимото му време от денонощието, когато предпочиташе да посрещне настъпващия мрак на нощта с чаша питие на верандата.

Напоследък обаче не се бе отдавал на това свое дребно удоволствие.

Изминаха цели два месеца, откакто продаде фирмата си и се оттегли от суетата на всекидневната работа. Два безкрайно дълги месеца...

През това време пусна косата си дълга и я хващаше на опашка — нещо, което бе невъзможно за хората в големия бизнес. Успя да вложи твърде изгодно немалкото получени от продажбата на фирмата пари, с което си осигури прилични доходи до края на живота.

Чувстваше се удовлетворен от постигнатото и дори започна да търси някаква незначителна работа, с която да се захване, колкото да не стои бездеен.

Нямаше обаче за къде да бърза. И понеже нямаше нужда да работи, за да живее добре, протакаше нещата, за да намери най-подходящото място.

Неговите приятели го канеха да излиза с тях, но той не обичаше големите шумни компании. Никога не му бяха харесвали.

Смяташе за много по-приятна компанията на един човек, особено ако това беше някоя хубава жена, а обстановката предразполагаше към интимност.

Напоследък все по-често си спомняше за една много красива жена — със златисти коси и кафяви очи, в които се таеше скръб, засегнала и неговата душа.

В телефонния указател имаше повече от триста човека с фамилия Пъркинс... Винаги, когато му оставаше повече време — въпреки че продаде фирмата си, имаше да довършва доста дребни неща — се обаждаше на пет-шест номера от указателя, за да търси Каролайн.

Тони напредваше, макар и по малко. Вече бе успял да провери половината телефонни абонати с фамилия Пъркинс. Предстоеше му да се обади на останалите.

Имаше вероятност обаче номерът на Каролайн да го няма в указателя. Или пък да фигурира в него под друга фамилия. Знаеше, че повечето жени не даваха малките си имена за указателя, за да избегнат евентуални заедвки по телефона. Не беше ли възможно обаче тя да е дала поне първата буква от името си? Ами ако то беше бащино, а не фамилно?

Вече бе звънял в хотела в Корпус Кристи, ала оттам отказаха да му помогнат, като дадат каквато и да е информация за техен гост — макар и бивш. „Няма значение“, помисли той и въздъхна. Щеше да се обади на всички тези проклети Пъркинсоновци и все щеше да открие онзи телефонен номер, който му трябваше!

Ако не успееше, щеше да наеме частен детектив, за да я открие. Беше готов да плати цяло състояние за това! Нямаше да е лесно, но не и невъзможно да я намери, още повече, че Каролайн не се криеше съзнателно.

Той протегна ръка към телефона. Днес ще опита поне още един телефонен номер. Набра го и когато чу гласът на телефонния секретар, сърцето му пропусна един удар. Беше гласът на Каролайн. Бе абсолютно сигурен в това. Никой друг глас не би го накарал да изтръпне.

След като изслуша краткото съобщение на телефонния й секретар, Тони внимателно затвори слушалката. За миг остана неподвижен, после сякаш събуден от дълбок сън, той се сепна и старателно преписа телефонния номер и адреса й от указателя.

Намери я. А сега какво?

Телефонът му иззвъня, но той не се обади и остави телефонният му секретар да се включи и приеме съобщението. Чу съблазнителен

мъркащ женски глас:

— Хей, Тони, не зная дали ме помниш, но се казвам Сара. С теб се запознахме на събирането у Чарлз миналия месец. В момента сме се събрали на по пиtie в „Риц Карлтън“. Помолиха ме да ти се обадя и да те поканя. Ще бъдем тук до късно. Нали ще дойдеш?

После жената затвори.

Той си спомняше Сара. Тя му напомняше с нещо Каролайн, поради което му бе харесала. Явно Сара е била впечатлена от преувеличените разкази на приятелите му за него и си е помислила, че е по-богат и по-добър, отколкото беше в действителност.

Но това нямаше абсолютно никакво значение. След запознанството му с Каролайн другите жени изобщо не го интересуваха.

Единствената жена, която искаше да впечатли с успехите си в бизнеса, не беше в състояние да разбере значимостта му в света на финансите — не беше с него и той не можеше да я впечатли с нищо.

На устните му се появи тъжна усмивка. През последните два месеца мислите му бяха заети единствено с нея. Сега, след като намери адреса и телефона ѝ, издирванията му бяха приключили успешно. Вече нямаше намерение да ѝ отмъщава, макар че искаше да ѝ покаже какво е пропуснала с бягството си от него.

По-важното обаче бе, да разбере дали онази невидима чувствена нишка, която ги свързваше през онази нощ, не се е скъсала. Ами ако тази нишка се окажеше само плод на неговото болно въображение?

Тази мисъл сложи край на колебанията му. Стана и се отправи към спалнята. Щеше да се облече и след по-малко от час да бъде сред приятелите си. Разбира се, трябваше на всяка цена да се види с Каролайн и да провери собствениците си реакции, но реши да отложи срещата им за по-късно — имаше нужда от време, за да се подготви психически.

След около час Тони вече седеше в бара на хотел „Риц“, облеган върху дългия махагонов плот. В единия ъгъл на дансинга свиреха трима музиканти.

Разговорът в компанията бързо го отегчи, но предпочиташе да е сред хора, вместо да стои сам вкъщи и съзнанието му да е напълно

обсебено от образа на красивата Каролайн със златисти коси, която почти не познаваше, ала знаеше тайните на всяко кътче от тялото ѝ...

Очите на Сара с безупречен грим бяха втренчени в него с такова възхищение, сякаш виждаше мъж за първи път през живота си. Но тя изобщо не го интересуваеше, въпреки че ласкаеше мъжкото му самолюбие. А Каролайн...

Бързо отпъди мисълта, помрачаваща доброто му настроение. Намираше се в компанията на красива жена, която очевидно искаше да бъде с него. Беше глупаво да мисли за другата — онази, която го бе изоставила след една фантастична любовна нощ. Освен това се чувстваше по-спокоен от факта, че вече знае адреса и телефонния ѝ номер. Сега всичко бе в негови ръце...

Той се усмихна на Сара, като се запита за какво, по дяволите, говореше тя. После се огледа разсеяно и отпи от питието си. Сара изглеждаше много мило момиче, но безспирното ѝ бърборене го отегчаваше, изморяваше и натоварваше.

Изведнъж Тони се вцепени.

В другия край на барплота седеше Каролайн! Пред нея имаше чаша питие. Усмихваше се на някакъв мъж, което предизвика у Тони внезапен изблик на странна ревност. Той едва потисна желанието си да смачка физиономията на непознатия.

Косата на Каролайн бе прибрана назад и вдигната. Само една немирна къдрица се спускаше по изящната ѝ шия. Беше сложила перлени обеци, които подчертаваха прекрасната ѝ кожа. Профилът ѝ изглеждаше съвършен като антична скулптура. Тя бе облечена с перленосив строг костюм и единствено черната блуза с голяма дантелена яка подсказваше, че дрехата е дамска.

Тони присви очи. Очевидно Каролайн скучаеше.

Той се усмихна на Сара.

— Ще ме извиниш ли за малко, Сара? Видях един стар приятел, когото искам да поздравя. — Без да дочака отговора ѝ, той тръгна към Каролайн и застана точно до нея.

Отначало тя не го забеляза, защото съсредоточено гледаше чашата си и кимаше с глава в знак на съгласие с думите на кавалера си.

Изведнъж, сякаш почувствала присъствието на Тони, тя вдигна глава и го погледна право в очите.

Светът наоколо се завъртя в шеметна въртележка и изчезна. Зениците ѝ се разшириха от учудване, а след като го позна, погледът ѝ се изпълни с топлина. Тони усети как тази топлина се превръща в жар, изпепеляваща душата му.

Чувствените спомени за прекрасното ѝ тяло, извиващо се под неговото, го понесоха във вихъра си. Гърлото му се сви и всички думи, които някога бе възнамерявал да ѝ каже, когато я види отново, се изпариха от главата му.

Той едва успя да промълви:

— Бихте ли ме поканили да потанцуваме?

Страните на Каролайн порозовяха, което я направи да изглежда още по-привлекателна, отколкото си я спомняше. Кавалерът ѝ се обърна към него с явно раздразнение, изписано на лицето му. Това обаче ни най-малко не впечатли Тони.

— Имате ли нещо против да потанцуваме? — зададе тя въпроса си от онази вечер преди два месеца, когато се запознаха.

— На мен ли говорите? — повтори и той собствените си думи, изречени тогава.

Лека усмивка затрептя върху устните ѝ. Без да промълви нито дума, Тони пое ръката ѝ и я отведе на дансинга. Там Каролайн се отпусна в топлите му обятия, сякаш никога не се бяха разделяли.

Телата им се движеха в идеална хармония. Той продължаваше да мълчи в очакване Каролайн да каже нещо, каквото и да било, за да намалее напрежението помежду им. Остана твърде изненадан, защото и тя упорито мълчеше.

И точно както първия път, когато танцуваха заедно, една бавна мелодия преливаше в друга. Тони се зачуди какво ли ще стане, ако музиката спре. Не искаше да освободи Каролайн от прегръдките си.

Тя определено бе отслабнала, макар скъпият ѝ костюм да прикриваше това. Той обаче усещаше, че ребрата ѝ се броят. Дали тя работеше прекалено много, или причината се криеше в нещо друго?

Обзе го желание да я закриля, да ѝ даде нещо повече от уют и сигурност. Искаше я. Безумно. Незабавно. Изцяло.

Запита се дали някой ще го спре, ако я грабне и отвлече като някой първобитен човек.

Пръстите ѝ докоснаха шията му и помилваха леко тила. Тони притаи дъх и трябваше да мине известно време, за да дойде на себе си.

— Господи, колко ми липсваше, Каролайн! — изтръгна се като въздишка от устните му.

— Така ли? — Тялото ѝ леко се напрегна.

— Да — кимна той. — А аз липсвах ли ти?

Усети паниката в гласа ѝ, когато му отговори уклончиво, ала твърдо:

— Не сме прекарвали заедно чак толкова много време, че да ми липсваш.

— Често ли постъпваш по този начин? — Тонът му вече бе сдържан и хладен.

— Как? — попита тя невинно и като отметна глава, срещна настойчивия му поглед.

Тони знаеше, че трябва да избегне опасната тема, ала гневът, задето беше постъпила с него така непочтено, отново забушува в гърдите му. Затова отвърна:

— Да се запознаваш сама с непознати мъже по баровете, да ги прелъстяваш, да се любиш с тях, а с пукването на зората да ги зарязваш...

Каролайн рязко се отдръпна, сякаш я бе ударил през лицето. Тя потрепери и лицето ѝ пребледня, ала успя да се овладее и изрече с леден глас:

— Ако харесвах скандалите на обществени места, бих ти зашлевила един шамар и бих си тръгнала. Но ще ти позволя да ме отведеш до мястото ми.

— Не бъркай нещата, Каролайн — изрече той сухо, учуден, че не бе успял да сдържи гнева си. — Аз бях изоставеният, не помниш ли?

Каролайн опита да се освободи, ала ръцете му я държаха здраво.

— Сбърках — процеди тя през зъби. — Допуснах грешки и двата пъти, когато те виждам.

— И какви?

— Първият път, когато се запознахме, сметнах, че си човек с определени морални ценности. Втория път пък, тоест сега, помислих, че съм била права.

— Прекаляваш! — възкликна обиден Тони.

— Ти си само един грубиян! Наистина ли си въобразяваш, че можеш да си позволиш всичко? Ако не ме пуснеш веднага, ще повикам приятеля си.

— Няма да те пусна! Не и докато не ти се извиня. — Той разхлаби леко железния обръч на ръцете си и опита да се овладее. — Извинявай.

— Изобщо не се надявай да приема извиненията ти!

— Защо?

— Защото по принцип не приемам извинения от мъж, който носи косата си вързана на опашка. Едва ли си попаднал на подходящо място за тази прическа. Повечето посетители тук са амбициозни бизнесмени и работят много. Това са делови хора, а не някакви хипита.

— Бих могъл да купя и да продам поне половината от присъстващите тук. С много от тях съм влизал в делови контакти. Кой казва, че не ми е позволено да нося косата си така, както ми харесва?

— Невъзможен си!

— Просто съм леко ядосан — поправи я той меко.

Устните ѝ се разтегнаха, ала той не успя да разбере дали от усмивка, или в знак на раздразнение. Не разбра и това дали косата му действително я дразни, или пък я дразни именно фактът, че ѝ харесва. Та нали бе помилвала тила му, докато танцуваха?

Съжали за гневния си изблик. Копнееше за тази невероятна жена!

— При мен има една обеща — каза Тони.

— Диамантена ли? — попита след кратко колебание Каролайн, а след като той кимна, добави: — Къде я намери?

— Когато се върнах в твоята стая да ти кажа колко държа на нашата връзка, я намерих на пода. Само че ти си бе заминала, без да вземеш визитната ми картичка. Явно много си бързала. Да не би да си отивала при съпруга си, който с нетърпение е очаквал завръщането ти?

Той не предполагаше, че тези думи ще я наскърбят по някакъв начин. Искаше само да я прегръща, да я убеждава колко добре се чувстват и двамата така, да ѝ обясни, че иска постоянна връзка с нея.

Върху лицето ѝ обаче се изписа болката, която бе виждал нееднократно. За щастие, Каролайн прие непреднамерените му думи, без да се обиди, защото в гласа му вече нямаше и следа от гняв.

— Вече нямам съпруг. Трябваше да замина по спешна лична работа.

— Каква е била тя, че те е накарала да тръгнеш едва половин час, след като излязох? — попита той. — Внезапно чувство на вина?

Сватба? Погребение? Или, както винаги, си тръгнала по служебни задачи?

— Отивах на погребение...

Тони бе задал настоящия си въпрос за причината на нейното внезапно отпътуване, само защото не очакваше такъв отговор. Ако продължаваше да говори с нея в същия дух, май щеше да му се наложи да ѝ се извинява цяла нощ!

— Извинявай, Каролайн. Не исках да те засегна. Тази вечер май не успях да кажа нищо както трябва. Зная колко болезнено и травмиращо е подобно събитие. Някой твой близък ли е починал?

— Много близък...

Той реши, че темата е изчерпана, поне засега.

— Моите съболезнования, Каролайн.

— Благодаря. — Тя спря да танцува. — А сега би ли разхлабил прегръдката си?

Не бе усетил колко силно я притиска към себе си. Изпълни молбата ѝ, макар и без желание. Леко се отдръпна и я погледна. Боже господи, тя наистина беше по-красива, отколкото я помнеше!

— Така добре ли е? — попита Тони.

— Да. — Усмивката ѝ го стопли.

В този момент музиката премина в бърза латиноамериканска мелодия и с огромно нежелание Тони отпусна ръце. Каролайн тръгна обратно към бара, а той я последва. Искаше да остане с нея, но тя явно не желаше това.

Тони кимна хладно на кавалера ѝ и се върна при Сара, която го посрещна с лъчезарна усмивка и очевидно задоволство. Той я покани да танцуват. Това обаче не бе достатъчно, за да заличи спомена за допира на гъвкавото тяло на Каролайн до неговото.

Изпита усещането, че мами някого по причини, в които не искаше да се задълбочава. Но кого всъщност мамеше — Сара или себе си?

Останалата част от вечерта премина в разговори с приятелите му. Смейше се механично на анекдотите, които едва чуваше. Дори се насили да се пошегува няколко пъти и изпи още едно питие. Погледът му обаче не изпусна нито едно движение на Каролайн.

Тя също го поглеждаше от време на време, ала той се правеше, че не го интересува. Фактът обаче, че тя усеща неговото присъствие,

беше като балсам за накърнената му мъжка гордост.

Когато най-после той реши да си тръгва и стана, най-неочаквано към него се приближи Каролайн.

— Как бих могла да те намеря? — попита тя.

— За какво? — престори се на учуден той.

Каролайн хвърли поглед към Сара, после се надигна на пръсти и прошепна в ухото му:

— Не знаеш ли? За онази моя дреболийка, която е останала у теб.

Тони се облегна на барплота. Ако някой узнаеше, че у него се намира толкова лична нейна вещ, това очевидно би я ядосало.

— О, имаш предвид обещата си, нали? — Гласът му прозвуча съвсем невинно.

Тя му хвърли убийствен поглед, но отговори, без да я е грижа дали някой ги слуша:

— Точно така. Става дума тъкмо за онази обеща, която си намерил, когато си влязъл тайно и незаконно в хотелската ми стая, след като вече я бях напуснала.

Той оцени отговора ѝ по достойнство. Но сега, след като бе привлякъл вниманието ѝ, нямаше намерение да губи контрола върху него.

— Ако искаш, можеш да дойдеш до вкъщи, за да ти върна обещата.

Без да откъсва очи от неговите, тя попита:

— Кога?

Тони погледна часовника си. Компанията на неговите приятели му бе омръзнала, но все пак се застави да сдържи поне за малко нетърпението си да остане насаме с Каролайн.

— Дали ще ти бъде удобно да се видим след петнадесет минути, например?

В погледа ѝ проблесна някаква решителност и за миг той се зачуди дали не е прочела мислите му. Тя кимна.

— Добре. Ще те чакам пред входа на хотела. — Обърна му гръб и се присъедини към нейния кавалер, който я очакваше в другия край на барплота.

Докато я наблюдаваше как се отдалечава, Тони усети колко скъпа му е тя, без да се досеща за причините за това магнетично привличане. Дали и тя изпитваше същите смущаващи чувства?

Най-после той се извини на Сара и приятелите си, пресече салона и излезе във фоайето на хотела. Две минути по-късно вече стоеше пред главния вход на хотела и подаваше на пиколото номерчето на колата си. Докато вървеше, не си бе позволил да се обърне, ала можеше да се обзаложи, че тя го е последвала.

В този миг чу познатото почукване на токчетата, което отмерваше нейната грациозна походка. Тони не се обърна. По парфюма ѝ обаче усети, че е спряла зад него.

В същия момент му докараха сребристосивия мерцедес. Без да се обръща, Тони протегна ръка назад, хвана нейната и понечи да я отведе до колата си.

Каролайн издърпа ръката си и обясни:

— Ще те следвам с моята кола.

— Няма нужда. Ще те докарам обратно.

— Много е сложно — възрази тя.

— Повярвай ми, няма нищо сложно. — В гласа му прозвуча твърдост. — Живея на десетина минути оттук. — Отвори предната врата.

С очевидно нежелание Каролайн седна на кожената седалка. Тони затвори вратата, заобиколи колата и се настани на шофьорското място.

Докато пътуваха към района на Западния университет, Каролайн седеше неподвижно, без да обели и дума. Гледаше навън през прозореца и вниманието ѝ привидно бе съсредоточено върху улиците, по които минаваха.

Най-после пристигнаха. Той спря пред портата, извади дистанционно управление и набра кода за отключването. Портата се отвори и пред възхитения поглед на Каролайн се появи двуетажна къща в опушеносив цвят с орнаменти в бяло и медночервено. Външното осветление ефектно подчертаваше архитектурата.

Тогава видя пред себе си и табелата с обява, че къщата се продава.

— Къщата ти е великолепна — промълви Каролайн.

Той вкара внимателно сребристосивия мерцедес, затвори портата с дистанционното управление и спря на алеята пред входа на къщата.

— Благодаря — отвърна Тони и загаси мотора.

— Защо я продаваш?

— Повече не ми е нужна. — Това бе истина.

— Но защо?

— Твърде голяма е. А и винаги, когато реша да си легна или дори само да си почина за малко, трябва да се качвам по стълбите до втория етаж.

— Това е къща за цяло семейство — отбеляза със сподавен глас Каролайн.

— Вече нямам семейство...

Тя рязко се обърна към него. В очите ѝ се четеше искрено състрадание.

— Какво се е случило?

— Преди десет години синът ми, който бе едва на осем, загина, когато една моторна лодка се взриви. Четири години по-късно съпругата ми почина от рак. Мисля, че бе загубила желание да живее след смъртта на сина ни и затова нямаше воля да се бори за живота си...

Каролайн се протегна и докосна плахо ръката му.

— Съжалявам. Сигурно си съкрушен.

Той кимна и внимателно се взря в лицето ѝ, върху което отново се изписа познатата му болка.

— Бях съкрушен. Но поговорката, че времето лекува всички рани, е вярна. Рано или късно, човек се съвзема и продължава да живее. Изисква го самият живот.

— От това обаче болката едва ли намалява — прошепна тя.

— Нищо не може да заличи човешките спомени, Каролайн. Ала те уверявам, че болката действително намалява и само от време на време напомня за себе си, като завладява човек с пълна сила. Докато в един прекрасен ден срещаш някого, с когото искаш да споделиш бъдещето си.

— Така ли? — Гласът ѝ бе възвърнал предишната си отчужденост.

— Каквото и да преживее човек на двадесет години, не е толкова тежко, както ако същото го сполети, когато е на тридесет. А ако на тридесет те споходи нещастие, то не е толкова травмиращо и животът не изглежда така безнадежден, ако си по-възрастен.

Каролайн бавно отпусна ръце в скута си и погледна Тони внимателно.

— Да не би да смяташ, че съм твърде млада, за да изпитам цялата мъка на една загуба!

— На колко години си?

— На тридесет и пет — отвърна му без колебание Каролайн. — А ти?

— На четиридесет и две.

— Твърде млад си, за да бъдеш мъдрец. Вероятно си бил детечудо или пък си имал богати родители.

— Нито едното, нито другото. А за да забогатя, работих твърде много. Като теб.

— Да не би да си ходил на работа във фирмата с коса, вързана на опашка?

— Защо не? — сви рамене той.

— Защото преди двадесет години би било невъзможно да си в големия бизнес с подобна прическа.

— Всъщност пуснах косата си да расте едва преди три месеца. А и вече не съм в големия бизнес, затова мога да правя каквото поискам.

Тя се усмихна, после се засмя и повдигна лице към него, сякаш го изучаваше.

— Обзалагам се, че винаги си бил бунтар.

— Това ми звучи като някоя от онези глупави обяви по вестниците: „Бунтар, готов на насилие, стига да е в името на любовта към прекрасна дама“.

Лампите, ограждащи алеята от двете страни, хвърляха отблясъци в златисторусите ѝ коси. Лицето ѝ обаче оставаше в сянка и това му придаваше загадъчност.

Тони докосна устните ѝ с пръст. Присвитите му очи доловиха потръпването ѝ. Прииска му се да я целуне, но не си го позволи.

— Много си красива — промълви само.

Каролайн тръсна глава, сякаш се канеше да възрази, ала преглътна думите си и каза това, което той и очакваше да чуе:

— Благодаря.

— Моля. Няма защо. А и не го чуваш от мен за първи път. Страхувам се, че взех да се повтарям, но това е чистата истина, а не комплимент, Каролайн. — Напрежението растеше. — Утре те каня на вечеря.

— Не мога. Имам делова среща.

Поне му даваше някакво обяснение за отказа си! За Тони обаче, причината не бе достатъчно убедителна. Той я погледна в очите.

— Отмени я. Срещите в света на бизнеса нямат край. Имаш нужда от една отпускаща вечер с превъзходна храна в компания, от която кръвта ти кипва. — Отново докосна устните ѝ с пръсти.

— Говориш и като чревоугодник, и като развратник — прошепна тя и дъхът ѝ опари пръстите му.

Мисълта да сложи устните си на мястото на пръстите разля по тялото му сладостна вълна на възбуда.

— Кажй „да“, Каролайн — помоли с дрезгав глас той. — Утре, в осем.

— Една вечеря и нищо повече, обещавааш ли?

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво! Няма да допусна онази нощ да се повтори. Тя бе грешка.

— Страхотен комплимент ми направи, няма що.

— Съжалявам, но наистина беше грешка и не мога да си позволя да я повторя. Никога.

— „Никога“ е безкрайно далеч — отвърна той, а Каролайн го погледна учудено, като се канеше да му възрази. Тони обаче притисна пръсти към устните ѝ и я накара да замълчи. После продължи: — Обещавам да бъда джентълмен, докато и ти се държиш като дама. Но те предупреждавам — само една твоя грешка и правилата на играта се променят!

Усмивката ѝ му вдъхна надежда.

— Ти май си дявал в човешки облик. Омайваш жените и печелиш доверието им, а ако нещо се случи, проявяваш истинската си същност, като се правиш на невинен.

— Точно така — засмя се той непринудено. — Но нима това е толкова лошо? Да не би да копнееш да поемеш вината върху себе си?

— Не съм убедена, че си струва да следя поведението си по време на вечеря.

— Тогава не му обръщай внимание — посъветва я. — Просто се отпусни и се наслаждавай на вечерта. Ще видим до къде ще те отведе...

Тони не устоя на изкушението да я целуне. Той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Сякаш го прониза електрически ток. По

дяволите, желаете тази жена безумно! С огромно усилие на волята се отдръпна от нея, запали мотора на колата и даде на заден ход.

— А обещата ми? — смая се Каролайн.

— Ще ти я върна утре вечерта. Нека обещата бъде залог, че ще излезеш с мен.

— Не е честно!

Тони не бе сигурен колко още ще може да се владее. Трябваше да откара Каролайн до хотела час по-скоро! Защото ако дадеше воля на желанията си, щеше да я стресне, изплаши и тогава действително можеше да я загуби завинаги. Насили се да запази спокойствие и да отвърне:

— Честно е! Ако не бях намерил обещата ти, никога нямаше да си я получиш. А и след като вече е у мен, бих могъл да си продупча ухото и да я нося. Вместо това обаче, те моля за една вечер и за разговор с теб. А дотогава смятам да я задържа.

Закачливият ѝ смях изпълни колата. Тони също се засмя от сърце, като съзнаваше, че в живота има твърде малко подобни моменти на искрена радост. Поне този миг щеше да запомни за цял живот.

Помисли, че от него зависи как ще се развият отношенията помежду им от сега нататък и дали тя ще пожелае да бъдат заедно...

Той щеше да се бори! Щеше да използва своя шанс! Съдбата му го дължеше. Дължеше му поне още един-единствен шанс!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Каролайн лежеше в леглото си, загледана в тавана. Когато се нанесе, купи и залепи по него малки блестящи звездички, които бяха луминесцентни и светеха петнадесетина минути, след като се загаси осветлението.

Така преди заспиване у нея се създаваше чувство на покой. Целият ѝ напрегнат живот изискваше успокоение. А блещукащите звездички ѝ даваха поне част от него, като я караха да зарее поглед сред тях и да си позволи да помечтае.

Тя сериозно се замисли за своето необичайно поведение тази вечер. Още не можеше да повярва, че е приела поканата на Тони за вечеря! Смяташе, че никога повече няма види мъжа, който я бе влудил с ласките си и я бе накарал да се чувства като в рая!

Все пак случилото се помежду им в Корпус Кристи бе недопустима грешка от нейна страна; грешка, която искаше да изтрие от паметта си. Но Тони се появи изневиделица, като ѝ напомни най-безцеремонно за нейното невъздържано държане. И какво направи тя? Вместо да го постави на мястото му, прие да вечеря с него!

Спомни си вечерта, в която се срещнаха за първи път. Той ѝ помогна да се освободи от напрежението и завладялата я мъка. Би могла да потърси и намери извинение за нетипичната си постъпка, когато буквално подмами един съвсем непознат мъж в леглото си, но не се съмняваше, че на нейната възраст би трябвало да се контролира...

Не, нямаше никаква основателна причина да се държи като лека жена! Беше заслужила напомнянето на Тони и недвусмисления му укор, който я унизи.

Закле се това никога да не се повтаря.

Само че спомените за Тони я изкушаваха като забранения плод. Макар да опитваше да разбере обърканите си чувства, не бе в състояние да се съсредоточава върху работата си. Всъщност нито за

миг не спря да си спомня как двамата с Тони танцуваха, разговаряха или се любеха.

Тони се оказа най-привлекателният мъж, когото познаваше. А това, че мислите ѝ непрекъснато бяха заети с него, никак не ѝ харесваше. Не биваше да допуска никой мъж да завладее мислите ѝ изцяло!

Още преди години се бе зарекла, че ще мисли единствено за успехите в работата си и в съзнанието ѝ няма да има място за мъж. За нито един!

След като Майк я изостави, тя хвърли всички усилия върху това, което една нейна приятелка наричаше „най-доброто отмъщение“. А то бе „да живееш възможно най-добре“.

И Каролайн ѝ повярва. Копнееше Майк да съжали, че я е оставил, искаше той да се върне при нея, да падне на колене и да моли за прошка със сълзи на разкаяние, за да може тя да го... отблъсне.

Желаеше и Кора да почувства какво означава загубата на човек, на когото държи и когото обича.

Това беше идеалното отмъщение! Но Каролайн никога не получи възможност да го осъществи...

Когато в живота ѝ обаче се появи Тони, и то — за една-единствена нощ, всичко се промени. Та тя не можеше дори да се съсредоточи върху работата си! А и лелеяното от четири години желание да отмъсти на сестра си и бившия си съпруг изчезна...

Освен че трябваше да приеме смъртта на Майк и Кора, трябваше да си постави и нова цел в живота. Може би тогава щеше да престане да мисли за мъжа със сини очи и кестенявата коса, хваната на опашка...

Той трябваше да остане в миналото като един случаен епизод от живота ѝ! Единственото, което Каролайн следваше да помни, бе, че тя се стреми към много повече, отколкото той можеше да ѝ даде. А тя искаше всичко: дом, семейство, деца, престиж в обществото и истинска, споделена близост...

А изглеждаше, че Тони не се стреми към нещо повече от вкусна храна и добър секс. Поведението му не говореше, че би желал да стане дори неин приятел, а тя имаше нужда тъкмо от приятелство, и то веднага! Не можеше обаче да поиска това от него.

Каролайн въздъхна, затвори очи и се унесе в неспокоен, ала дълбок сън.

На следващата вечер, докато чакаше Тони да дойде да я вземе, тя започна да усеща колко е напрегната. Дори когато на вратата се позвъни, тя се стресна. Допи чашата вода, която държеше в ръка, после отиде до вратата и се насили да погледне през шпионката.

Каролайн очакваше да съзре в очите му нетърпение, ала видя един съвсем непознат за нея Тони — спокоен до хладнокръвие, със съблазнителна усмивка, трептяща върху чувствените му устни. Беше облечен в тъмносин костюм с пъстра копринена вратовръзка. Косата му беше опъната назад и хваната, както и вчера, на опашка.

Тя му отвори със съзнанието, че на лицето ѝ е изписано задоволство.

— Здравей — каза тя.

— Здравей, Каролайн. — Изпитателните му очи се плъзнаха по стройната ѝ фигура, обгърната от елегантна копринена рокля в мръснорозови и морскосини тонове, подчертаващи прекрасната ѝ кожа. — Много си красива!

Тя се засмя. Изпълни я жизнерадост, каквато не я бе обхващала от години.

— Повтаряш ми го непрекъснато и ще взема да ти повярвам.

— Това е самата истина.

Тя повдигна кокетно глава и направи дълбок реверанс.

— Благодаря ти, вежливи господине. Не искаш ли да влезеш да изпием по едно питие, преди да тръгнем?

— С най-голямо удоволствие — отвърна той и прекрачи прага.

Погледът му се спря на обширния хол, обзаведен със скъпи мебели в жълто-кафяви и мръснобели тонове, както и на теракотения под в същите цветове.

Тя забеляза, че от погледа му не убягна нищо — от голямата веранда, водеща към вътрешния двор, и редките растения до плувния басейн.

— Превъзходно обзавеждане и архитектура — отбеляза Тони, а когато тя му се усмихна с благодарност, продължи: — Твоя ли е била

идеята? — Приблѝжи се към плъзгащата се встрани стъклена врата. — Много е необичайно.

— Хрумването действително е мое, макар че плановете са изготвяни от архитекти. По-важното обаче е, че построих къщата изцяло със свои средства. — Реши да не се впуска в по-подробни обяснения, които само биха развалили доброто ѝ настроение. — Какво би искал да пиеш?

— Уиски с вода, моля — отвърна Тони и продължи да гледа през прозореца към вътрешния двор с басейна. — Това твоя мечта ли е било?

— Да. — Не желаете отговорът ѝ да бъде толкова кратък, ала не искаше да говори за Майк, който всъщност бе причината Каролайн да построи тази фантастична къща.

Тя тръгна към барчето, а токетата ѝ потракваха по теракотения под. Извади бутилка „Джак Даниелс“. Внезапно осъзна, че е отговорила така кратко, за да избегне следващите въпроси на Тони.

— Двамата със съпруга ти ли сте запланували да построите тази къща? — продължи обаче да пита той.

— Да. За такъв дом мечтаехме с *бившия* ми съпруг — подчерта тя думата „бивш“.

— Той виждал ли я е в завършен вид? — полюбопитства Тони, без да отмества поглед от нея.

— Да. — Приблѝжи се с чашите и му подаде едната.

Тони я пое и присви многозначително очи.

— Май не желаете повече да те разпитвам за това, нали, Каролайн?

— Наистина не искам.

Той се загледа първо в златистото си питие, после вдигна очи към Каролайн.

— Вече ти споменах, че моята съпруга почина преди шест години. Въпреки че бяхме щастливи заедно, има някои неща, които останаха недоизказани. Сега ми се ще да ѝ ги бях казал, докато все още беше възможно... Затова след смъртта ѝ се научих да говоря само това, което искам и когато искам. Така не страдам от скрупули.

Макар сърцето ѝ да се сви, лицето ѝ остана непроницаемо, а гласът — спокоен, когато попита:

— Така ли?

— Да. Има и неща, които бих желал моята съпруга да ми е казала, но тя не го направи.

Ако имаше намерението да я заинтригува, очевидно беше успял, и то — напълно.

— Какво например, Тони?

Като подбираше внимателно думите си, той отново се извърна към огромната стъклената врата и остана загледан през нея в басейна, осветен от красиви високи лампи.

— Бих искал да съм сигурен, че ме е разбирала и не се е обиждала, когато ставах и излизах сутрин рано, за да се отдам на бизнеса си. Или когато ѝ отказвах да излезем някъде заедно заради деловите ми срещи. Че ме е обичала въпреки многобройните ми грешки... — Млъкна за момент, а после се обърна към Каролайн и додаде: — И ми е простила...

Каролайн разбираше неговото желание, защото и тя изпитваше същото по отношение на Майк и Кора. Нима не се бе почувствала точно така — виновна, че не е поискала прошка и не е простила — по време на погребението? Не продължаваше ли да страда от същото и сега? Без да се колебае, тя докосна ръката му.

— Съжалявам, Тони.

Погледът му бе открит и топъл, ала в очите му се четеше уязвимост.

— Благодаря. Но наистина бе необходимо да ѝ се извиня.

— За това, че си работил много ли? Мислиш ли, че те е разбирала?

— Не. Въпреки че се опитваше, аз самият не разбирах себе си. Какво оставаше за нея?

Каролайн се смути.

— Нима е толкова трудно за разбиране? Работил си много и до късно, за да успееш. Ако беше престъпление, никой нямаше да се жени.

— Ако това обаче бе нещо незначително, никой нямаше и да се развежда — възрази Тони. — Най-трудно е да си на второ място след работата. А това място заемаше жена ми. Предполагам, че и ти си слагала съпруга си на второ място.

— *Бившият* ми съпруг — подчерта тя отново и отдръпна ръката си. — И не бих желала нито бракът, нито разводът ми да бъдат обект

на обсъждане.

— Защо? — попита той спокойно. — Ако от този несполучлив брак не си научила нищо, тогава какво би те спряло да повториш грешката си?

— Аз самата бих се спряла — заяви Каролайн толкова твърдо и решително, че той се изненада. — И никога повече няма да се омъжа.

— „Никога“ е безкрайно далеч, Каролайн — изрече фразата за втори път Тони. — Толкова далеч, че не бива да го чакаш в самота...

Беше чувала подобни аргументи и преди, но за нея те бяха безсмислени.

— Може би си прав, но никаква връзка с мъж не е в състояние да ме отведе пред олтара! — отсече Каролайн.

— Това, красива моя Каролайн, ми звучи като страх от обвързване. — Гласът му бе тих, ала устните му се извиха в съблазнителна усмивка.

— Това, мой симпатичен Тони, звучи като добър съвет от мъж, който вече си е изпатил от брака.

— Предавам се — промърмори той уж примирително, като въпреки това продължи настъплението си: — Май не искаш да имаш деца, нали?

— Ако желаех дете — сви рамене тя и отмести поглед встрани, — бих могла да си родя и без съпруг.

— Не смятам, че си в състояние да отгледаш и възпитаеш едно дете пълноценно без баща.

— В наше време има много самотни родители — парира твърдо Каролайн.

— Това обаче в никакъв случай не е идеалният вариант!

— Виж, ако въпреки всичко някога реша да създам семейство, ще се постарая да постигна най-доброто. А сам по себе си фактът, че имаш баща, е съвсем незначителен...

Тони имаше чувство за мярка и знаеше кога да спре, затова каза:

— Дано си късметлийка! — Отпи глътка уиски, усмихна се и помоли: — Може ли да разгледам великолепната ти къща? Толкова е необичайна!

— Разбира се — съгласи се тя и го последва в съседната част на хола, който всъщност бе Г-образен.

Обзавеждането, изящните скулптури и картини хармонираха идеално с басейна, верандата и градината.

— Прекрасно е! — възкликна Тони искрено.

Като не знаеше какво да отговори, Каролайн само каза:

— Благодаря. — Очите ѝ проследиха възхитения му поглед, който се спираше на всеки предмет на изкуството.

Бе избирала всеки от тях много внимателно. Тогава това ѝ доставяше удоволствие, но постепенно интересът ѝ към вещите започна да намалява и съвсем угасна, когато Майк не си направи труда дори да ги погледне.

Тони влезе в кабинета ѝ и тя се смути. Той огледа мощния компютър върху бюрото, без да обръща никакво внимание на махагоновите мебели. Затова пък очите му се спряха върху картината, окачена на стената. На нея бе нарисувано малко момиченце, което си играеше с дървена лодка... От акварела лъхаше някаква болезнена самота, а очите на детето бяха празни... В тях нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Той рязко се обърна и тръгна към следващото помещение. Това бе спалнята и дъхът на Каролайн секна. Тони спря на прага и няколко минути се оглеждаше мълчаливо. Най-после се обърна към нея и промълви:

— Та ти си създала цяла своя вселена, която е неповторима и великолепна!

Каролайн се приближи до него и също огледа спалнята, този път с неговите очи. Върху кремавия мокет бе сложен ориенталски пъстър килим. Стените бяха боядисани в тъмнокремаво и златистобронзово. Огромно легло заемаше по-голямата част от стаята.

Срещу него имаше плъзгащата се стъклена врата, водеща към верандата. Там бе поставен огромен диван с дамаска в златистобронзов цвят. Върху него имаше пръснати малки копринени възглавници, а отстрани бяха наредени различни по форми саксии с екзотични цветя.

До леглото имаше нисък скрин, оцветен в същия бронзов цвят, върху който бяха сложени две вази с перуники и множество снимки в златисти рамки. Една от стените бе покрита с гардероб, чиито фантастични орнаменти сякаш щяха да оживеят всеки миг. Всяка вещ говореше за чувствителност и женственост.

При мисълта, че би могла да се люби с Тони върху огромното си легло, страните на Каролайн поруменияха.

— Това е една най-обикновена спалня — побърза да каже Каролайн.

— Не. Тя е спалня на мечтите, създадена само за любов — отвърна той и се спря пред една картина на Салвадор Дали. — Истински Дали е.

— Да. — Тя се гордееше с придобивката си.

— Картината сигурно е струвала цяло състояние.

— Така е — съгласи се тя кратко, защото не би искала да му обяснява колко е преуспяла в работата си.

— Убеден съм, че за да я купиш, са ти били необходими много часове упорит труд.

— Разбира се — сви рамене Каролайн и леко се усмихна.

— Освен това очевидно спиш в разкошното легло сама...

Тя отново се изчерви, ала се постара да запази спокойствие. Тъкмо се чудеше какво да каже, когато Тони се приближи съвсем близо до нея и това отне нейното дар слово. Той вдигна ръка и помилва бузата ѝ, а после пръстите му се плъзнаха надолу към шията.

Тръпка на желание прониза тялото ѝ, ала Каролайн успя да се овладее навреме.

— Не ме докосвай! — почти извика тя.

Той отдръпна ръката си, ала устните му бяха твърдо близо до нейните, за да се чувства Каролайн спокойна. Дъхът му бе топъл и възбуждащ.

— Защо не, след като изпитвам непреодолимо желание да те целуна? — Гласът му бе леко дрезгав.

— Не! — направи последен опит за съпротива тя.

— Да! — Устните му бавно се приближиха към лицето ѝ, ала още не го докосваха.

Каролайн стоеше като хипнотизирана и нямаше сили да помръдне. Зачака целувката му с трепет и нетърпение. Необходимо ѝ бе да разбере дали споменът ѝ за бурната им любовна нощ не е бил само сън и дали действително е реагирала така невъздържано на милувките на този безкрайно привлекателен мъж.

Когато устните му се впиха в нейните, дъхът ѝ отново спря. Тялото ѝ застина неподвижно, после бавно се отпусна под магията на

чувствената му целувка. Устните ѝ се отвориха в няма покана. Той я прие и езикът му докосна нейния.

Ответната реакция на Каролайн бе също така страстна, както и през онази нощ. Нещо по-лошо — жадуваше целувката да се превърне в прелюдия към още една нощ на необузdana, дива любов!

Внезапно Тони се отдръпна и тя бе обзета от вледеняващо чувство за пустота.

— Чудя се как е възможно една целувка да е толкова приятна, при положение, че отказваш да се любим — промълви той.

— Наистина беше приятна — едва успя да каже тя.

— Да-а-а. — Отдръпна се от нея, сякаш нищо не се бе случило, тръгна към вратата и попита: — Може ли да разгледам и останалата част от къщата?

Тя преглътна мъчително заседналата в гърлото ѝ буца, но успя да се овладее и да отговори:

— Разбира се.

Поведе го през хола към другата част на къщата и се озоваха в столовата. Стената срещу стъклената плъзгаща се встрани врата бе огледална. Тони спря и подсвири от учудване.

— Ето това се казва хрумване! Така всички гости имат някакъв изглед.

— Прав си — съгласи се тя. В гласа ѝ прозвуча самодоволство, каквото всъщност не изпитваше.

Стоеше съвсем близо до Тони и единственото, за което беше в състояние да мисли, бе насладата от целувката му. По дяволите, той объркваше живота и чувствата ѝ!

Обзаведената по най-модерен начин кухня беше разположена зад столовата. В дъното на преддверието имаше две врати, водещи в отделни спални с баня помежду им.

Тони остана доволен. Бе научил това, което искаше — Каролайн живееше съвсем сама и тук едва ли някога бе допускан мъж!

Като се страхуваше, че ако остане за още малко близо до него, ще издаде вълнението си, Каролайн остави чашата си върху масата и попита:

— Разгледа ли къщата? Готов ли си да тръгваме? Умирам от глад! Светлите му очи се впиха в нейните.

— Какво ти става, Каролайн? Да не би да изпитваш някакво неудобство?

Няма повече да си играя на криеница, реши тя. Той искаше да чуе истината и сега бе моментът да му я каже.

— Не съм свикнала мъже да се разхождат из дома ми и най-подробно да оглеждат всичко. Това е нахлуване в личния ми живот!

— Тогава ти благодаря, че ме допусна в него. — Усмивката му бе самодоволна. Остави чашата си до нейната. — Е, ще тръгваме ли?

Тя включи алармената система и го поведе навън. Отпред бе спрял металносивият мерцедес. Тони й отвори вратата и Каролайн седна. После той се настани на шофьорското място и потеглиха.

Тя бе смутена от огледа му на нейния дом и не знаеше какво да каже, за да намали напрежението помежду им. Стигна до извода, че е по-добре да мълчи.

Явно и той бе решил същото и в колата цареше тишина, смущавана единствено от тихото равномерно боботене на мощния двигател.

Тони я заведе в малък уютен мексикански ресторант, за който Каролайн само бе чувала. На входа нямаше никаква светеща реклама или дори табела. Собствениците бяха решили, че най-голямата реклама за епикурейските наслади, които предлагаха, ще е тази, предаваща се като легенда от уста на уста.

Доколкото Каролайн знаеше, ресторантът бе открит преди десетина години. Между другото това, което беше чувала за кухнята, звучеше доста примамливо.

Името на Тони фигурираше в списъка на направилите предварителна резервация и масата им вече беше готова. Първо им донесоха да опитат няколко апетитни предястия, после поднесоха основните блюда. А когато стигнаха до десерта, Каролайн се чувстваше преяла и мислеше, че до края на живота си няма да сложи нито хапка повече в уста.

Всеки път, щом погледнеше Тони, тя изпитваше известно смущение. Изразът на лицето му беше замечтан и непрекъснато й напомняше за всичко, което си бяха казали и което бяха правили, докато се любеха.

Всеки негов поглед я караше да се изчервява от живия спомен. А когато й се усмихваше с онази невероятно съблазнителна усмивка,

тялото на Каролайн реагираше с леко потръпване — точно така, както и през онази първа нощ при запознанството им...

Не знаеше дали той си играе с нея, или го прави съвсем спонтанно. Искаше ѝ се да го помоли да не я гледа така, но си даде сметка, че ако го направи, той ще разбере колко силно я привлича и ѝ въздейства. А не биваше да допуска Тони да изпитва типичното мъжко самодоволство.

След вечерята отидоха да се разходят до водната стена на Транско Тауър. Каролайн събу обувките си и закрачи боса по меката трева. Заслушани в нежната бълбукаща песен на водата, стичаща се в езеро, спряха пред една каменна пейка. Имаше само три влюбени двойки и няколко туристи с деца, които се наслаждаваха на гледката и разговаряха тихо. Това бе прекрасно място за отдих.

Каролайн седна на пейката, а Тони сложи единия си крак върху седалката на каменната пейка и подпря ръце на коляното си. Изглеждаше много сериозен.

— Какво се случи, когато съпругът ти почина? — попита той неочаквано.

Въпросът я свари неподготвена и я стресна. Все пак осъзна, че иска да отговори на него.

— Майк беше мой бивш съпруг. Но връзките не се прекъсват окончателно веднага след развода. В нашия случай, след като се разделихме, останаха да се уредят и приключат много дребни неща.

Той протегна ръка и помилва лицето ѝ.

— Не дръж всичко това в себе си, Каролайн. Разкажи ми какво те измъчва, иначе болката ще те разкъса. Човек трябва да посреща скръбта твърдо. Само така тя може да бъде преодоляна и да изчезне.

В гърлото ѝ заседна ледена буца, която едва преглътна. Беше чакала цели три месеца, за да заплаче! А сега не биваше да го прави. Не и пред Тони! И не неговото съчувствие трябваше да предизвика сълзите ѝ.

— Работата не в това. Всъщност съпругът ми се разведе с мен, за да се ожени за сестра ми...

Настъпи гробно мълчание. На Каролайн ѝ се стори, че нервите ѝ няма да издържат. Когато най-после вдигна поглед към Тони, съзря в очите му съчувствие.

— Това е всичко, Тони — промълви тя. Не искаше повече да разкрива уязвимостта си. Погледна обувките си, които държеше, и сви рамене. — Това е всичко... — повтори.

— Милата Каролайн! — Тихият му загрижен глас бе сякаш балсам за наранената ѝ душа.

Каролайн пое дълбоко въздух и усети как болката започва постепенно да се топи. Тони вече знаеше и въпреки това не я попита за нещо, което тя не би желала той да узнае. Нито пък си тръгна.

Тя чакаше. Може би реакцията му щеше да закъснее.

— Нямах представа, че тогава си била в подобно положение. — Ръката му се плъзна нежно по шията ѝ.

Каролайн затвори очи и се притисна към топлата му длан — сякаш беше бездомно премръзнало котенце, което галят. Почувства се добре, че той оправдава поведението ѝ през онази нощ.

Тя отвори очи и се изплаши от близостта му, както и от собственото си желание да бъде докосвана от него. Замря неподвижна.

— Става късно. Трябва да се прибирам, Тони.

Той се намръщи.

— Да не би да се страхуваш, че прекрасната карета на Пепеляшка ще се превърне в тиква?

Тя се насили да се усмихне безгрижно.

— Не, но ми предстои пътуване до Оклахома за една сделка, а преди това трябва да подготвя документацията, която ще взема със себе си.

— Защо трябва да я подготвяш и вземаш със себе си?

Трябваше да положи големи усилия, за да прозвучи гласът ѝ снизходително:

— За да мога, когато пристигна там, да си свърша работата добре. — Нима той не знаеше колко важен е подготвителният етап преди всяка сделка?

— Нямах предвид това. Просто би могла да пуснеш необходимите документи по факса. Така ще е по-бързо и по-евтино. Ще спестиш командировъчните на фирмата си. Освен това няма да отсъстваш два-три дни, което ще ме лиши от възможността да ти се обаждам или да се видим.

— Не мисля така — каза тя упорито. — Задължително трябва да проверя нещата на място. Лично.

— Проверка ли ще извършваш?

— Не. — Преди да е успял да я попита още нещо, което би я накарало да се оправдава, Каролайн се върна към първоначалната тема на разговора: — Все пак трябва да поспя поне малко.

— Не си тръгвай, Каролайн!

— Наистина е време да се прибираме — изрече тя мило, като със съжаление осъзна колко много му е разказала за себе си. — Ти ми обеща само да вечеряме и да си поговорим, а не да прекараме заедно цялата вечер.

Тони отпусна ръката си. Лицето му стана безизразно.

— Разбира се — отговори той хладно.

Каролайн усети отдръпването му от нея. Та нали тя искаше точно това? Защо тогава се почувства толкова самотна и нещастна?

Двамата стигнаха до колата в пълно мълчание.

Десетина минути по-късно Тони спря пред дома ѝ и слезе да ѝ отвори вратата.

Каролайн се отправи към вратата на къщата със свито от мъка сърце.

— Благодаря ти за приятната вечер — каза тя, с което му даваше да разбере, че той вече може да си върви.

— Още не съм си тръгнал, Каролайн.

Отново я обзе гняв. Хвърли на Тони смразяващ поглед, после му обърна гръб и сви рамене.

— Заповядай, разполагай се. Само когато си тръгваш, моля те, провери дали вратата е заключена. — Отвори и влезе в коридора.

Тони я последва.

— Хайде да поговорим. — Гласът му беше ласкав и тя едва се сдържа да не се обърне.

Направи се, че не е чула думите му и продължи към спалнята. Влезе вътре, пусна чантата си до леглото и влезе в банята, като внимателно затвори вратата след себе си.

Едва сега осъзна, че ръцете ѝ треперят. Решително отиде до душа, пусна водата и започна да се съблича.

Той ще си отиде, помисли тя. А когато си тръгнеше, Каролайн щеше да остане сама, за да може да овладее чувствата си и да приведе мислите си в ред.

Тони просто не би останал тук да чака, само за да я успокои и утеши — нещо, от което тя изпитваше нужда.

Отхвърли тези мисли. Беше силна и не ѝ трябваше помощта му. Ако се бяха запознали два месеца по-късно, тя щеше да бъде в по-добро състояние на духа и би могла да се справи с Тони по-лесно. Но не и сега.

Застана гола пред огледалото и си представи онази чудесна нощ. Запита се дали ще изпита същите прекрасни усещания, ако отново се люби с Тони... После решително тръсна глава и влезе под душа.

Топлата вода помилва тялото ѝ и сякаш отми част от натрупаното напрежение. Знаеше обаче, че първоизточникът на това напрежение е Тони и докато той не се махне от живота ѝ, то няма да изчезне напълно.

Спря водата и внимателно се избърса с огромна хавлиена кърпа. След това взе халата си, закачен на вратата, и го облече.

Помоли се той да си е отишъл, отвори вратата и влезе в спалнята.

Тони стоеше до леглото ѝ със снимка в ръка. Изглеждаше крайно учуден.

— Боже мой, Каролайн — възкликна той, когато я чу да влиза, ала не се обърна, — сигурно си съсипана!

Сърцето ѝ се сви. На снимката бяха двете с Кора.

Тогава отидоха за първи път да ловят риба и успяха да хванат по една... После посетиха някаква изложба в Далас, след това се снимаха пред паметници. Дори се покатериха на един във формата на пирамида и танцуваха рок на върха му до пълно изтощение...

Каролайн пазеше още много техни снимки. Последния път, когато се снимаха заедно, беше с цялото семейство. По онова време Каролайн беше на двадесет и пет... На заден план се виждаха майка ѝ и баща ѝ, седнали до едно дърво — както винаги, бяха отделно от останалите.

Каролайн и Кора бяха седнали на два отделни клона, а Ед се бе облегал на ствола на дървото. Лицето му беше озарено от щастлива усмивка. Всички бяха облечени в най-хубавите си официални дрехи.

Явно някой бе казал нещо смешно, защото бледата бе запечатила естествените усмивки на всички. По лицата на Каролайн и Кора се четеше взаимна обич и безгрижие.

— Не я пипай, Тони! — Шепотът ѝ прозвуча рязко в тишината, почти грубо.

— Сигурно Кора е била не само твоя сестра, но и твоя най-добра приятелка.

— Моля те, върви си!

Тони обаче остави снимката на мястото ѝ и тръгна към Каролайн. Взе я в прегръдките си и силно я притисна към себе си. И тогава очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да ги преглътне. И най-сетне започнаха да капят...

Цялата обида и болка от проваления ѝ брак, страданието от ненавременната смърт на Майк, Кора и нероденото им дете — всичко, което се бе трупало в душата ѝ години наред, сега се изливаше в тези сълзи. Сълзи, които бе сдържала през цялото това време!

Ридания разтърсиха тялото ѝ. Тя впи пръсти в ревера на самото и ризата му.

Усети как той я вдига на ръце и я полага внимателно върху леглото. Миг по късно се озова до нея, като я притисна в сигурните си обятия. Гласът му нежно нашепваше успокоителни думи.

И Каролайн даде пълна воля на сълзите си...

ПЕТА ГЛАВА

Когато Тони внимателно се отдръпна от заспалата Каролайн, минаваше един след полунощ. Тя въздъхна насън, а после придърпа в прегръдките си една възглавница.

Спяща изглеждаше беззащитна, уязвима и някак нещастна — като дете, току-що разбрало, че Дядо Коледа не съществува. Веждите ѝ бяха леко повдигнати нагоре, сякаш в недоумение.

На Тони му се прииска да легне отново, да я вземе в обятията си и нежно да я гали, докато тя се усмихне насън. Каролайн заслужаваше някой да я закриля. Най-силно желаше да я предпази от спомените. Но не бе в състояние, защото тя едва ли щеше да го допусне толкова близо до себе си, че той поне да опита...

Тони реши да направи за нея това, което можеше. Лекичко придърпа края на пухеника и я зави. После бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади оттам носна кърпа. Разгъна я и я сложи върху нощното шкафче. Върху нея проблесна диамантената обеща...

Нежно докосна с устни шията на Каролайн и с огромно усилие на волята си наложи да излезе от спалнята.

Улиците бяха тъмни и влажни. Над Хюстън се сипеше лек дъжд, започнал да ръми, докато Каролайн заспиваше в прегръдките на Тони.

При живия спомен за гъвкавото ѝ тяло, притиснато към неговото, той се размърда неспокойно на седалката в колата. Спомни си също за ръцете ѝ, които го бяха докосвали, докато търсеха уют върху гърдите му, за топлия ѝ дъх, опарил кожата му и омайното ухание, излъчващо се от нея.

Досега той не вярваше в любов от пръв поглед, Каролайн обаче го накара да промени мнението си за доста неща. Защото я обичаше...

Кой би помислил, че отново ще се влюби? Ала след шест години самота се предаде. Някога си казваше, че е достатъчно да се обича веднъж в живота. Сега осъзнаваше, че този начин на мислене е само извинение за това, че няма в кого да се влюби.

А той вече се беше влюбил и обичаше! Обичаше Каролайн с цялото си същество, изненадан от дълбочината на чувствата си.

Когато се ожени за първи път, беше младеж, изпълнен с вяра, мечти и идеали. Сега дълбочината на чувствата идваше от опита в живота и те правеха любовта му по-силна и всеотдайна. Знаеше обаче колко трудно ще му е да я накара и тя да го обикне.

Въпреки всичко тази вечер той разбра, че има какво да ѝ предложи. Вече бе преживял това, което тя изстрадваше в момента. Тони можеше да ѝ помогне.

И ако тя се влюбеше в него, щеше да е безкрайно щастлив. Междувременно щеше да се опита да навлезе в живота ѝ и да го направи част от своя.

Хрумна му, че и той се бе стремил към онова, към което се стремеше сега Каролайн — работа до изнемога, за да има извинение и да не се увлече по някой мъж. Тони имаше чувството, че тя изпитва непреодолима нужда да бъде похвалена и приласкана, за да възстанови привързаността си. Тя определено търсеше мъж, който да я цени.

Без изобщо да подозира това, тя беше издала стремежите си чрез непрекъснатата работа, в която сякаш търсеше забрава. И все пак около нея витаеше духът на самотността, познат на Тони до болка.

Рано или късно обаче Каролайн щеше да осъзнае необходимостта да бъде с него. Тя просто трябваше да я осъзнае, иначе животът му никога нямаше да бъде щастлив! И никой друг мъж нямаше да може да я направи толкова щастлива, колкото самият той!

През следващата седмица Каролайн вършеше работата си с нежелание, вяло и мудно. Чувствата ѝ бяха объркани и въпреки полаганите усилия мислите ѝ неизменно се връщаха към последната ѝ среща с Тони.

Той ѝ липсваше. Заспа в прегръдките му и не разбра кога си е отишъл, но в четири сутринта вече го нямаше. Просто насън поиска да се сгуши в него, събуди се и тогава установи, че си е тръгнал... „Да се сгуша ли?“, попита се тя с ирония. Така ли наричаше желанието да се любят? Същевременно, ако той бе до нея, Каролайн трябваше да се престори на полузаспала, за да намери извинение на необходимостта

си да се люби с него. Но той си бе тръгнал и тя физически почувства отсъствието на Тони...

Смущаваше я също собственото ѝ поведение. Винаги досега бе проявявала сила на духа и не си беше позволявала да заплаче пред близките си. А го бе направила пред един почти непознат мъж!

Бе сигурна, че не го е пропъдила завинаги. Не знаеше откъде идва убедеността ѝ в това, ала твърдо вярваше в предчувствието си.

Беше ѝ трудно да повярва, че той е създал у нея усещане за покой и сигурност след преживяната от нея мъка. Всеки разумен мъж би избягал през глава от нея, без да иска да се обвързва емоционално с жена, която се предава при първата топла дума. Но не и Тони.

А когато намери обещата си, тя усети отсъствието му още по-болезнено. Обещата ѝ напомняше за срещата им в Корпус Кристи и за погълнатата я тогава изпепеляваща страст, на която бе дала израз, без да се стеснява.

Тони ѝ бе оставил обещата, което говореше, че той държи на думата си. Иначе би забравил обещанието си да ѝ я върне, за да я използва като претекст за нова среща. Само че не бе постъпил така...

През следващата седмица той ѝ се обаждаше вкъщи по телефона, без да споменава нищо за чувствата си към нея. Само упорито изразяваше добрина и загриженост. Неизменно. Всяка вечер.

Разговаряха дълго и това ѝ помагаше да преодолее самотата. И двамата не споменаха нищо за емоционалния ѝ изблик, предизвикал нейните дълго сдържани сълзи.

Тони не поиска да се срещнат. Телефонните им разговори караха Каролайн да се чувства добре, особено след дългия изнурителен работен ден. Гласът на Тони връщаше усмивката на лицето ѝ и това я изпълваше с усещане на задоволство.

В края на седмицата тя реши, че той се опитва да ѝ създаде навик да го чува. Но това нямаше значение. Съзнаваше, че с всеки изминат ден очаква обажданията му с нарастващо нетърпение...

Мислите на Каролайн бяха прекъснати от шефа ѝ, Джеф Хардън, който надникна в нейния кабинет. Той приближаваше шестдесетте, ала още се смяташе за достатъчно млад, за да се облича и държи като младеж.

— Следващата седмица ще проверяваш сметките на Бройлен, нали?

Тя отдръпна ръката от слепоочието си и опита да му се усмихне.

— Да. Това е последното ми пътуване с кола за този месец.

— Къде трябва да отидеш?

— В Санта Фе. Тази сметка не е била проверявана през последните две тримесечия.

— Добре. Но трябва да се прегледа и документацията на Синди. След напускането ѝ никой не е имал време да провери работа ѝ. Ще можеш ли да го направиш вместо мен? — Той се усмихна така, сякаш очакваше отказа ѝ.

Но Каролайн реши да приеме, не защото изпитваше желание да работи много, а защото се стремеше към повишение.

— Добре — обеща тя. — Ще видя какво мога да направя. — Отбеляза в бележника си да вземе папките от секретарката и го прибра във вече препълненото дипломатическо куфарче. После кимна. — Смятай, че работата е свършена.

Джеф Хардън отново ѝ отправи една от блестящите си усмивки.

— Благодаря. Знаех, че мога да разчитам на теб. — Изчезна така внезапно, както и се бе появил.

По начина, по който поставяше задачите, той винаги успяваше да я натовари с повече задължения. Единственият проблем бе, че напоследък Каролайн се отегчаваше от „награждаването“ ѝ с допълнителна работа.

Отхвърли бунтарските си мисли и се зае с работа. Едва ли хленченето щеше да ѝ спечели така желаното повишение.

Следобедът ѝ се стори много кратък и тя не успя да свърши всичко, което си бе набелязала. Към седем обаче се измори. Искаше ѝ се да се прибере вкъщи и да хапне. Щеше да довърши работата си, докато слуша музика и чака Тони да ѝ позвъни. Неговите обаждания се бяха превърнали в нещо като награда за свършената от нея през деня работа.

Тя грабна куфарчето, излезе от офиса и се насочи към паркинга. Зад колата ѝ бе спрял сребристосив мерцедес. Беше на Тони.

Каролайн продължи да върви, като се постара да си придаде колкото може по-небрежен вид. Едва потисна желанието да се затича към него.

— Здравей — каза тя, когато Тони пристъпи към нея.

Бе облечен в джинси и синя риза. Последните две копчета бяха разкопчани и отдолу се виждаше загоряла кожа. Кестенявата му коса бе грижливо прибрана и вързана на опашка с кожена връзка. Изглеждаше много привлекателен и мъжествен.

— Какво правиш тук, Тони? — попита Каролайн, озадачена от внезапното му появяване.

— Дойдох да те взема на пикник.

— Не е ли малко късно за пикник?

Той поклати глава.

— Не е.

Тежестта на дипломатическото куфарче ѝ напомни за работата, която имаше да довършва.

— Съжалявам, но трябва да свърша нещо важно.

— А то по-различно ли е от работата ти през миналата или поминалата седмица?

— Подобно — призна Каролайн хладно.

— А същата ли ще е работата ти през следващата седмица? — продължи той и повдигна едната си вежда. — Ами през последващата?

— Подобна — повтори тя.

Устните му бавно се разтегнаха в палава усмивка. От двете страни на устата му се появиха чаровни трапчинки.

— В такъв случай... — Отвори предната врата на колата. — Идваш с мен. Всичко друго може да почака. Животът ни зове.

Тя сравни важността на работата си с компанията на мъжа, с когото искаше да остане. През цялото време, докато бе слизала с асансьора, си беше мислила за позвъняването му по телефона. А сега Тони се намираше тук.

— Само момент да оставя куфарчето в колата ми.

Две минути по-късно вече се носеха по магистралата на запад, в посока на залязващото слънце.

Нещо в съзнанието ѝ подсказваше, че трябва да се чувства виновна, задето изостави работата си.

Тони хвана ръката ѝ и продължи да кара усмихнат. Каролайн се наслаждаваше на присъствието му. Внезапно се сети, че дори не бе

попитала къде отиват. Всъщност това нямаше особено значение, защото най-важното беше, че са заедно.

Все пак тя зададе въпроса:

— Къде отиваме?

— В един малък парк на един малък град. Там има пейки и изящни високи лампи, а от време на време подухва прохладен ветреца.

Оказа се точно така. Градчето беше малко, а паркът в него — още по-малък, с гъста горичка, която бе добре осветена с лампи на всеки ъгъл на алеите. Имаше и маси със скамейки край тях, около които се бяха насъбрали възрастни хора и играеха шах. Наоколо лудуваха деца, а майките им се разхождаха по алеите.

Тони избра една полянка, отвори взетата кошница с храна и извади от нея покривка и салфетки на червени ивици. После едно след друго измъкна и подреди храната, зеленчуците, плодовете и соковете. Накрая се появи и бутилка все още студено шампанско.

— Искам да се отпуснеш и да спреш да мислиш само за работа.

Каролайн се засмя и шеговито изкозирува.

— Слушам, шефе!

Започнаха да се хранят, като разговаряха непринудено. Каролайн никога не се бе чувствала така свободна. Прекарването им заедно се оказва спонтанно, забавно, отпускащо и въпреки това — възбуждащо.

Страничен наблюдател би ги взел за добри приятели, а не за любовници. Тони се държеше мило, бе приказлив и остроумен. Говореше за неща, които не предизвикваха тревога у нея — за филми, книги, светски събирания, разказваше забавни случки от времето, когато още работеше във фирмата.

Постепенно се смрачи и повечето майки с деца се прибраха. Същото сториха и възрастните хора. Тони и Каролайн продължаваха да разговарят, без да усещат какво става около тях.

Той сложи ръка върху нейната, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Палецът му помилва дланта ѝ. На Каролайн ѝ стана приятно.

Минутите отлитаха и тя се успокои, защото докосването му бе повече грижовно, отколкото предразполагащо към интимност. Най-после напрежението, насъбрало се през деня, се стопи и Каролайн се отпусна напълно. Години наред не се беше чувствала така добре. Всъщност — никога досега.

По едно време Тони се усмихна мрачно и пусна ръката ѝ с очевидно нежелание.

— Време е да те отведа вкъщи, Каролайн.

— Колко е часът?

— Малко след девет. — Той взе кошницата с една ръка, а другата подаде на Каролайн. — Готова ли си?

Тя хвана протегнатата му ръка, изправи се и тръгнаха към мерцедеса с преплетени пръсти. Това изглеждаше съвсем естествено и беше много приятно...

Обаче чудесното време, прекарано заедно, свърши, а заедно с него си отиде и непознатото ѝ усещане за свобода, лекота и безгрижие.

Скоро двамата щяха да се разделят и на нея ѝ предстоеше да прекара още една самотна нощ в разкошната си къща.

— Ще успеем да хванем новините по телевизията — каза Тони. — Може ли да остана да ги гледам при теб? Пропуснах новините в шест, защото ходих да пазарувам за пикника.

Настроението ѝ рязко се подобри.

— Разбира се, заповядай. Ще направя кафе.

— Чудесно! — Отвори ѝ вратата на колата, после остави кошницата на задната седалка и седна на шофьорското място.

Преди да запали мотора, той я погледна и Каролайн усети как очите му се впиват в нейните, после се плъзгат по лицето ѝ и спират върху полуотворените устни.

— Трябва да се развличаш по-често — каза сериозно Тони.

— Благодаря — отвърна тя сухо.

— Почивката се отразява и на чувството ти за хумор.

— Какво искаш да кажеш? — засегна се Каролайн.

— Имаш прекрасно чувство за хумор, но когато си заета, го забравяш.

— Не е вярно — едва отговори тя, попаднала под властта на вълшебното очарование от близостта им в тясното пространство.

— И невинаги имаш свободно време.

— Това също не е вярно!

Тони не ѝ отговори. Само съвсем бавно започна да се навежда към нея, докато тя усети парещия му дъх. Сините му очи сякаш я пронизаха.

— Тони...

— Да?

— Тони... — повтори Каролайн, безсилна да изрече нещо повече от името му, защото и мислите, и тялото ѝ бяха обзети от странна отмала.

Устните му се плъзнаха по нейните и тя отметна глава, за да може той да продължи ласката си по врата ѝ. Неочаквано обаче Тони се отдръпна и отново я погледна, този път с присвити очи. После пак се наведе и докосна устните ѝ със своите съвсем леко — като крилце на пеперуда. Дъхът му опари лицето ѝ, страните и слезе надолу по шията.

Каролайн се облегна назад.

— Моля те... — прошепна тя, за да го накара да спре сладостното мъчение.

Той простена едва чуто и много бавно помилва устните ѝ със своите. Дъхът ѝ секна. Искаше нещо повече. Копнееше за повече!

Но не биваше да го моли.

Ръцете му я притеглиха и се обвиха около нея, сякаш да я накарат да почувства силата им и да я задържат завинаги. Тя се отпусна, изплашена от надигащата се вълна противоречиви чувства, която заплашваше да я залее.

Каролайн копнееше той да я отнесе отвъд границите на реалния свят, някъде в небитието. Ала едновременно с това искаше да я остави на мира.

Събудената страст обаче надделя над разума и ръцете ѝ обвиха врата му. Отвърна на нежната му целувка с цялата таена дълго време страст.

Внезапно Тони се отдръпна и леко опря чело в нейното. Пое дълбоко въздух и рече:

— Да тръгваме. — Думите му я вцепениха.

Тя хладно кимна, без да промълви дума. Сърцето ѝ биеше до пръсване само при мисълта за сливането на устните им.

Започна да се притеснява. Мерцедесът ги отнасяше към дома ѝ и тя се умисли. Ако допуснеше Тони по-близо до себе си, ако му позволеше да разруши издиганата дълго време защитна стена, той щеше да пожелае от нея нещо повече.

Най-после Каролайн наруши тишината:

— Аз... Ние... Може би е по-добре, ако спрем дотук.

— До къде?

— Искам да кажа да не се любим. — Тя се изчерви. Беше благодарна на тъмнината, която прикриваше смущението ѝ.

— Добре.

— Говоря сериозно, Тони.

Той заобиколи една спряла кола и зави по алеята към къщата ѝ.

— Добре — повтори Тони.

Тази една-единствена дума я накара да се почувства едновременно по-уверено, но и да изпита разочарование. Винаги ли щеше да се държи толкова плахо с Тони, или чувството на неувереност щеше да изчезне с времето? Не беше сигурна, че иска да изчака, за да разбере.

Оказа се, че обратното пътуване е било твърде кратко, защото мерцедесът спря пред дома ѝ, преди да успее да се овладее напълно.

Здравият разум ѝ подсказа как да постъпи — трябваше само да се сбогува с Тони и да го остави да си тръгне. Нещо обаче я накара да попита:

— Още ли искаш да гледаш новините?

Той се извърна към нея. В очите му проблесна искрица надежда.

— С удоволствие, Каролайн.

Влязоха вътре и тя започна да прави кафе. Той следеше внимателно всяко нейно движение, а това я правеше припряна. Облегнат на вратата на кухнята, Тони не откъсваше очи от нея. Каролайн пък не смееше да го погледне и му обърна гръб. Тя сложи чашите и чинийките на плот, включи кафемашината и се загледа в стичащата се в каничката ароматична течност така, сякаш щеше да я накара да изтече по-бързо.

— Защо си толкова нервна? — Гласът му прозвуча тихо и предизвикателно. — Надявам се, че не аз съм причината за това.

— Не съм нервна. — Усети как се приближава зад нея, ала не се обърна.

Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ и нежно я придърпаха. При допира му тялото ѝ пламна, а дъхът замря.

— Каж ми нещо — прошепна той. — Например какво изпитваш в момента?

— Нищо — промълви тя. — Въобразяваш си.

— Ти се страхуваш от нещо — настоя Тони. — От мен ли се боиш?

Как би могла да изрази усещанията си с думи? С него винаги се чувстваше уязвима. А единственото ѝ желание в този миг бе да се обърне към него и да склони глава на рамото му. Жадуваше за спокойствието и уюта на неговите обятия.

Затвори очи и се облегна на него, без да каже дума.

— Отпусни се — прошепна той в ухото ѝ. — Обещавам, че няма да те ухапя.

— Само казваш така — усмихна се леко тя на шегата му.

— Наистина няма да те нараня, Каролайн. — Гласът му вече звучеше сериозно. — Каквото и да си въобразяваш, то няма нищо общо с мен. — Целуна я по тила и по цялото ѝ тяло се разля приятна топла вълна. — Освен ако не си представяш, че се любим и ми се отдаваш. Цялата. В такъв случай имаш основателна причина да се тревожиш.

— Защо?

Той скръсти ръце така, че пръстите му леко докоснаха гърдите ѝ и се сплетоха под тях.

— Защото ако се страхуваш от това, то е и мой страх. Само че ти се страхуваш, че ще те обладая, а аз се боя, че може да не го направя.

Тя не посмя да зададе нов въпрос. Не искаше да знае нищо! Здравият разум нямаше нищо общо с чувствата ѝ, особено в този момент.

— Действително ли се страхуваш от това? — настоя Тони и галовно допря устни над ухото ѝ. — След прекараната нощ в Корпус Кристи, когато се любихме, сякаш се познавахме цяла вечност, най-много се притеснявах, че това никога повече няма да се повтори. А беше толкова хубаво, че не можех да се откажа от теб, Каролайн.

— За мен онази нощ беше нещо много повече от секс — прошепна тя с дрезгав глас.

— Зная. Приятелството е не по-малко важно от който и да е друг аспект на отношенията между хората. Но и сексът има значение.

— Не е необходимо да се любиш с някого, за да се сприятелиш с него. — Гласът ѝ заглъхна.

Някъде дълбоко в нея се загнезди тревога. Ако го оставеше да говори, нямаше да може да се вслуша в гласа на собственото си сърце.

— Има нещо много по-важно, когато решаваеш да прекратиш границата на приятелството. И щом това се случи, липсващото звено в

отношенията се превръща в най-важната част от тях — обясни той.

— Като сега ли?

— Да. Вече сме приятели, Каролайн. Бяхме и любовници. Ако продължим да бъдем заедно, значи трябва да се превърнем в едно цяло.

Тя изтръпна.

— Заплашваш ли ме, Тони?

— Каква заплаха може да бъде това?

— Не казваш ли, че ако не се любим, повече няма да се виждаме?

Дланите му се плъзнаха с едва доловимо движение и докоснаха зърната на гърдите ѝ.

— Нима не те е грижа за нашите отношения? — попита той, а сърцето му мъчително се сви. — Знаеш, че не бих могъл да те заплашвам. — И понеже тя мълчеше, той разбра отговора ѝ. — Добре, Каролайн. Мълчанието ти беше достатъчно красноречив отговор за мен. Макар че не съм сигурен защо не произнесе думите на глас, но ако това е твоето желание, ще се справя и сам.

Тя продължаваше да мълчи. По дяволите този мъж! Съзнаваше, че не е в състояние да се обвърже само на думи с него. Но повече не можеше да се прави на безразлична.

Тони отдръпна ръцете си от гърдите ѝ и Каролайн се изплаши, че той ще си тръгне. В следващия миг обаче устните му се плъзнаха от ухото към шията ѝ.

Ласката им обещаваше повече. Много повече! Напрежението между двамата им се стопи.

Тя се обърна и обви с ръце шията му, като се притисна към стройното мъжествено тяло. И тогава устните им се сляха.

Каролайн не искаше Тони да си отиде и да я остави сама тази нощ! Желаше да се люби с него, да му разкрие чувствата си...

Задъхан, той се отдръпна.

— По дяволите кафето! — промърмори и потърси с устни вече втвърдените чувствителни зърна, изпъкнали под фината материя на дрехата.

Не спряха дотук. Както и преди три месеца, Каролайн пое инициативата. Хвана го за ръката и го поведе към спалнята си. В нея струеше светлина от лампите в градината, а подводните прожектори на басейна го караха да хвърля приказни отблясъци и светлосенки, които танцуваха върху стените и тавана.

Каролайн съблече костюма и блузата си, после застина, останала само по къс комбинезон в прасковен цвят и по изрязани сексапилни бикини.

— Не е ли престъпление да носиш такова еротично бельо, а да няма кой да му се възхити? — Гласът му бе дрезгав.

Тони смъкна с пръст една от презрамките на комбинезона и откри рамото ѝ. Кожата бе гладка и млечнобяла, както я помнеше.

Прочела възхищение в погледа му, Каролайн се осмели и изрече същите думи, които и миналия път, през онази вълшебна нощ:

— Нали нямаш намерение да останеш облечен?

Тихият му смях я смути. Тони бързо се освободи от дрехите си и застана пред нея в цялото си мъжко великолепие. Каролайн се запита с какво ли е заслужила този прекрасен мъж...

Протегна ръка и леко опипа кожената връзчица, която прибираще косата му на опашка. Дръпна я и тя се развърза. Освободена, косата му се спусна по раменете и заприлича на буйна грива. Беше твърде привлекателен, за да се опише с думи.

— Остани — промълви тя. — Стани част от мен...

Ръцете му докоснаха тънката ѝ талия, обхванаха я и я привлякоха към него.

— Вече съм част от теб. — Притисна я силно към мускулестото си тяло така, че допирът им разтърси и двамата.

Тя отпусна ръце на раменете му. Белотата им се откри на фона на загорялата му кожа.

Светлините отвън играеха върху телата им, сливаха се, изчезваха, появяваха се отново...

Каролайн се отдръпна и вдигна очи към лицето му. Гледаше я с такова желание, че цялата отмаля. Пръстите ѝ нежно очертаха веждата му, после — бузата и брадичката, а накрая отново се върнаха на раменете му.

— Ти си много специален за мен.

— И ти за мен, скъпа. — Пресипналият му глас сякаш я прониза.

— Наистина се страхувам — призна тя най-после. „От теб“, добави наум.

Той я притисна в обятията си, пое дълбоко дъх и целуна полуотворените ѝ устни. Когато се откъсна от тях, попита съвсем тихо:

— Кажи ми какъв е страхът ти, Каролайн. Готов съм да се преборя с него.

— Боя се от теб.

Тони се усмихна, ала в очите му проблесна тъга.

— Не, скъпа — възрази внимателно. — Плашиш се от себе си, от собствените си чувства към мен. А знаеш, че никога не бих те наранил.

Тя чу думите му, обаче не успя да види нежността в погледа, защото в същия момент той се наведе, за да целуне клепачите ѝ. После устните му намериха нейните и се впиха в тях.

Копнежът се превърна в завладяваща съзнанието и тялото ѝ страст. Каролайн желаше този мъж болезнено!

Само че той не предприе нищо повече. Дали тя отново трябваше да бъде инициаторът? Никога преди онази първа тяхна нощ, не бе правила подобно нещо.

Не беше сигурна, че ще се справи и сега. Едно бе да го отведе в спалнята си и да го предизвика да се съблече, а съвсем друго — да бъде активната страна в любовната игра.

Той вероятно бе разгадал мислите ѝ, защото със закачлива усмивка я грабна на ръце, с лекота я пренесе до огромното легло и я положи върху него. Миг по-късно се озова до нея сред прохладата на чаршафите и пухените завивки. Подредените възглавници се разпиляха и Тони започна да ги хвърля на пода.

Каролайн го спря.

— Остави ги. Не ми пречат.

Тя го целуна и изваяните ѝ стройни крака се преплетоха с неговите. Телата им се притиснаха плътно едно към друго.

Но завладялото я желание изискваше повече. Много повече.

И Тони беше единственият, който можеше да го задоволи.

Любимият, добрият, неповторимият Тони.

ШЕСТА ГЛАВА

Каролайн се събуди сред разхвърляни възглавници и завивки. Най-хубаво от всичко беше, че с отварянето на очите, пред погледа ѝ се появи Тони, седнал на края на леглото. Той държеше чаша с още димящо кафе.

— Добро утро, скъпа — изрече той с тихия си съблазнителен глас. Тя можеше да се закълне, че в него се долавя присмех. — Донесох ти кафе, което току-що направих.

Тя въздъхна и затвори очи, изпълнена с благодарност и задоволство. Самото ѝ събуждане в негово присъствие бе истинско блаженство, но не искаше той да разбере изпълващите я чувства.

— Какво правиш още тук, Тони?

— Чакам да се събудиш, за да те закарам на работа. — В гласа му действително се долавяше насмешка!

Осъзнала смисъла на думите му, Каролайн широко отвори очи. Той ѝ се усмихваше.

— Твърде рано е за усмивки. Освен това мога да шофирам и да отида на работа сама — намуси се тя и взе чашата кафе от ръката му.

— Имам причини да съм щастлив — възрази Тони, ала не ѝ даде повече никакви обяснения. Мълчанието му обаче бе достатъчно красноречиво. — А и колата ти остана на паркинга пред офиса, не помниш ли?

Беше забравила, че предишната вечер тръгнаха с неговата кола. След пикника бяха дошли направо в дома ѝ, където се отдадоха на страстна любов. Все пак Каролайн смяташе, че Тони вече трябваше да си е тръгнал. Предполагаше се, че когато се събужда сутрин, тя не е свикнала да го вижда до себе си. Не искаше това, защото се страхуваше да не бъде наранена отново. Спомни си колко бе страдала при прекъсването на връзката с Майк.

Каролайн седна в леглото и отпи от кафето. Постепенно мислите ѝ се избистриха и реалността сякаш нахлу в съзнанието заедно със светлината на новия ден.

— Бих могла да си повикам такси — предложи Каролайн.

— И да платиш безбожна сума? А и едва ли това е най-приемливият начин, по който би се държал един джентълмен след подобна нощ...

За да не види той руменината, заляла страните ѝ, тя отпи още една глътка от кафето и косите скриха лицето ѝ. Въпреки че се смущаваше от присъствието му, все още бе щастлива, че е при нея.

Каролайн се протегна лениво и попита:

— Колко е часът?

— Осем, скъпа. Побързай, мързеливке. Вече се обадох в службата ти и предупредих, че ще закъснееш с два часа. — Целуна връхчето на носа ѝ, стана и се запъти към вратата.

Каролайн изтръпна. Беше се успала с цели два часа!

— Защо не ме събуди навреме, Тони? — възкликна тя.

— Защото трябваше да се напиш — подхвърли през рамо той и излезе от спалнята.

Не успя да му възрази. Скочи от леглото и се втурна към банята. Десет минути по-късно излезе оттам изкъпана и леко гримирана. Обеща си да дооправи грима, когато стигне в службата. Тъкмо започна да се облича, когато се появи Тони с нова чаша кафе в ръка. Каролайн леко се усмихна, пие чашата и отпи, после облече полата от костюма и извади една блуза от гардероба. Не забрави да си сложи и сакото. Хвърли поглед към отражението си в огледалото, оправи подгъва на полата и се обърна към Тони.

— Как изглеждам?

— Фантастично. Както винаги — отговори той и се настани върху леглото.

За миг ѝ се прииска да захвърли дрехите си и да се озове при него.

— Май си спял — укори го нежно тя.

— Естествено, защото си с дрехи — изрече той невъзмутимо. — Снощи обаче беше дяволски красива — потънала във възглавниците и с разпилени коси, а очите ти блестяха като звезди. Приличаше на богиня. Или на очакваща господаря си султанска наложница.

Тя понечи да се засмее на картината, изникнала във въображението ѝ, ала си спомни, че Майк никога не ѝ беше казвал

подобни неща. А именно чаровният прекрасен Тони беше мъжът, съзрял у нея неща, които бившият ѝ съпруг никога не бе забелязал.

Думите на Тони бяха и забавни, и плашещи. Щеше ли той да открие и онези нейни тайни, които тя пазеше ревниво и не искаше той да узнае?

Постара се да не издаде мислите си. Взе чантата си и попита небрежно:

— Така ли?

Тони се раздвижи умишлено бавно. Стана от леглото и я последва към коридора, без да промълви дума. Тя усети, че мълчанието му преследва някаква определена цел.

Тони мълча и в колата, докато пътуваха към службата ѝ. Когато десетина минути по-късно стигнаха, Каролайн въздъхна с облекчение. Най-после той каза лаконично:

— Ще вечеряме заедно у дома.

— Не мога. Трябва да наваксам това, което не успях да свърша снощи.

— Мисля, че ти трябва калорична храна, както и поне час-два почивка след работа — възрази Тони. — Довечера започваш с лека вечеря и малка почивка. После, ако решиш, може и да поработиш малко.

Тя отвори уста да му възрази, ала помисли, че една обилна вечеря не би ѝ навредила. А и колата ѝ беше тук, на паркинга пред офиса.

Затова го попита:

— Вкусно ли готвиш, Тони?

— Да.

Трябваше да му повярва.

— Ще се постарая да бъда при теб в седем — каза Каролайн и протегна ръка към дръжката на вратата.

— Каролайн? — Произнесе името ѝ нежно, ала твърдо.

Това я накара да спре и да се извърне към него.

— Да?

Тони се наведе и я целуна по устните — леко и внимателно, но обещаващо.

— Грижи се за себе си, скъпа.

В гърлото ѝ заседна буца. Досега никой не ѝ бе казвал тази фраза. Той наистина държеше на нея!

— Добре — обеща му и се усмихна.

Тони потегли, а тя влезе в сградата. През целия ден я топли нежността, внезапно изпълнила душата ѝ.

Към края на работното време в кабинета ѝ влезе Джеф Хардън, който се разположи в широкото кресло срещу бюрото ѝ.

— Е, провери ли в какво състояние са документите, оставени от Синди?

Папките се намираха в дипломатическото ѝ куфарче, а то бе в колата ѝ!

— Не мисля, че има нещо нередно. Поне засега.

— Добре. Искаш ли да поемеш и сметките ѝ?

— Джеф... — започна тя, като се чудеше как да откаже по най-безболезнения начин. И без това ѝ се бе струпала предостатъчно работа.

— Знам, знам — прекъсна я той и на устните му се появи момчешка усмивка. — Наистина искам от теб твърде много, но ти си една от най-добрите в работата си, Каролайн. Някой ден ще разбереш колко нужна си ни била и колко много разчитаме на теб. Става дума за нещо повече от обикновено изпълнение на възложената задача. — Той млъкна, за да осъзнае тя смисъла и значимостта на казаното от него. После се поколеба, преди да продължи: — Разбира се, мога да възложа това и на Боб Тру, ако... Ако смяташ, че няма да успееш да се справиш.

Тя отлично схващаше смисъла на думите му — той говореше за обещанието един ден да я направят съдружник. Ако Каролайн изиграеше правилно картите си, естествено. Но ако сега не изпълнеше искането на шефа си, Боб щеше да я измести. Толкова усилия беше положила, за да се доближи до заветната си цел...

— Добре, Джеф. Убеди ме.

Той кимна, очевидно доволен от успеха си.

— Чудесно. Ако срещнеш някакво затруднение, не се колебай да се обърнеш към мен. — Той стана и излезе.

— Как ли пък не! — промърмори тя в празния кабинет.

Ако отидеше при него по какъвто и да е въпрос — освен ако не бе свързан с данъчното облагане — на това не биха погледнали с добро око.

Въздъхна тежко и взе следващия документ от купчината, която секретарката бе оставила върху бюрото ѝ. Едва ли работният ден щеше да стигне на Каролайн да свърши работата си дори наполовина. Замисли се за предстоящата вечеря с Тони. Само след три часа трябваше да бъде при него...

Тони погледна часовника над камината. Каролайн закъсняваше. Може би е забравила за вечерята? Не, тя бе твърде организирана и разсеяността не беше характерна за нея.

Отново хвърли поглед към часовника. Беше изминала по-малко от минута, откакто го погледна за последен път. Вечерята бе готова. Остави я на топло във фурната, а салатата — в хладилника. Масата беше подредена. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Отиде до барчето, пригответи си уиски с лед и отпи. Усети как течността опари гърлото му. Рязко пое въздух и си наложи да се отпусне. Каролайн не бе от жените, които биха изпитали удоволствие от напразното му очакване. Тя щеше поне да му се обади по телефона, за да предупреди, че няма да дойде.

О, тя със сигурност помнеше за вечерята. Та как би могла да забрави?

Тони се разположи в широкото кресло и протегна крака върху една кожена табуретка. Изпитваше усещането, че преди да спечели тази жена, ще трябва да се въоръжи с огромно търпение.

Той затвори очи и си я представи по времето, когато изглеждаше най-уязвима и едновременно с това — всесилна. Тогава тя се притискаше в обятията му, а той проникваше в нея, доставяйки удоволствие и на двамата...

Спомни си как очите ѝ се отвориха широко, как го погледнаха изненадано, а после пак се затвориха в наслада. На устните ѝ се появи лека блажена усмивка, а ръцете ѝ, обвити около тялото му, се стегнаха така здраво, сякаш се боеше да се отдели от него дори за миг.

Каролайн определено беше най-прекрасната жена, която някога бе виждал. В съзнанието му изплува незабравимият ѝ образ. През онази първа нощ в Корпус Кристи реакцията на Каролайн беше съвсем спонтанна, а поривът — неудържим. Когато се любиха, задръжките и на двама им изчезнаха. А после тя се сгуши в обятията му и заспа...

Пред очите му изплува друг спомен — вечерта, когато тя се разплака. Тогава Каролайн бе споделила с него за близостта си с Кора, преди сестра ѝ да прелъсти Майк. Тони разбра, че въпреки защитната стена, която бе издигнала около себе си, Каролайн не е излекувана напълно от раната, нанесена ѝ от най-близките хора.

Бе споделила и изплакала мъката си за предателството на Кора и Майк. След тази емоционално взривоопасна вечер двамата бяха разговаряли по телефона, бяха вечеряли заедно, бяха се любили, но тя повече не спомена нито дума за загиналите Майк и Кора...

Първоначалните му подозрения се потвърдиха — още от ранно детство Каролайн бе научила как да се държи дистанцирано и хладно, как да крие емоционалната страна на характера си, как да изгражда непробиваеми стени и как да се затваря в себе си, особено когато чувствата ѝ са заплашени от объркване.

Бе научила уроците си наизуст и можеше да бъде уязвена единствено от сестра си и брат си. А след предателството на Кора, Каролайн се беше затворила в себе си още повече, като използваше работата като бягство от реалността и единствен източник на развлечение и удовлетвореност.

И сега той, Тони, плащаше цената за причинените ѝ страдания от нейните родители, сестра и бивш съпруг. Тони беше изкупителната жертва заради всички тях. Налагаше се това да бъде променено, а сълзите ѝ от онази вечер говореха, че тя в края на краищата се е изправила лице в лице с кошмарите от миналото си.

Все пак фактът, че Каролайн все още се отдаваше на мъката си, беше показателен сам по себе си. А чувството ѝ на вина тепърва щеше да се задълбочава...

Някога болката бе и негова постоянна спътница. Когато беше млад, току-що оженил се мъж, му се струваше, че всичко на този свят е възможно.

А след като се роди синът му, Тони вече беше абсолютно сигурен в това. После, с разрастването на бизнеса, който започна да го задържа все по-дълго далеч от дома, си обещавахе да прекарва повече време със семейството си. Обаче не го правеше...

След смъртта на сина си, той се отдаде изцяло на работата си, за да няма нито една свободна минута да мисли за личната си трагедия. А

вечер се чувстваше толкова изтощен, че още щом си легнеше и положеше глава върху възглавницата, моментално заспиваше.

Четири години по-късно почина и съпругата му. Трябваше да се сблъска с чувството на вина, че не бе отделял достатъчно време и внимание на жената, която обичаше. Не беше с Бети, когато ѝ беше нужен, а не ѝ беше казал и колко много се нуждае той самият от нея.

Налагаше се да преосмисли миналото си, за да разбере какво му е липсвало и какво е искал от живота. Отначало се съсредоточи върху това, което не искаше. Не искаше да прекара живота си в непрекъснат изтощителен труд. Не искаше да се крие в мрака на самотата, изплашен от светлината на живота. И реши, че повече не иска да работи, за да се крие от света.

Сега му се наложи да се надсмее над самия себе си — взел вече решение да продаде преуспяващата си фирма, за да се наслади на живота, най-неочаквано срещна жена, в която се влюби от пръв поглед. Ала тя постъпваше с него точно така, както той бе постъпвал с жена си, и то почти по същите причини.

Звънецът на входната врата прекъсна мрачните му мисли. Когато отвори, беше възнаграден за очакването си с очарователната ѝ извинителна усмивка.

— Извинявай, но имаме съвещание, от което нямаше как да се измъкна — каза тя.

Той сви рамене, усетил, че се успокоява.

— Щом вече си тук, останалото е без значение.

Каролайн прекрачи прага, влезе в хола и се огледа, както бе постъпил и той, когато за първи път се озова в къщата ѝ. Проследи нейния поглед, като се опита да види помещението с нейните очи.

Докато домът ѝ бе подреден с непринудена елегантност и изящество, обстановката в неговия изглеждаше официална. Старинните мебели му придаваха тази тежест, помисли Тони. За това немаловажна роля играеха по-убитите тонове — тъмнотлатист, гористозелен и керемиденочервен. В същите цветове бяха обзаведени и останалите помещения.

— Искаш ли някакъв аперитив, или предпочиташ направо да вечеряме?

Тя отново се усмихна.

— Ужасно съм гладна. Забравих да обядвам.

— Добре, тогава да започваме с вечерята.

Вниманието ѝ обаче бе съсредоточено в мебелите.

— Прекрасни са — промълви Каролайн и прокара длан по гладката полирана повърхност на един нисък бюфет от розово дърво.

— Благодаря. Но нямам нищо общо с избирането им. Жена ми избра мебелировката и всичко останало, до последната дреболия. А след смъртта ѝ нямах желание да променя нищо, освен кабинета си и кухнята.

— Какво промени в кухнята?

Той я поведе през хола.

— Преди две години ремонтирах и обнових нея и кабинета ми. Когато съм вкъщи, по-голямата част от времето си прекарвам в тях.

Стените на кухнята бяха боядисани в снежнобяло и морскосиньо със светли ивици червено. Тони се приближи до поставената в средата на кухнята огромна печка и извади от двойната фурна прозрачен йенски огнеупорен съд. После взе салатата от хладилника.

Тони знаеше, че Каролайн следи всяко негово движение. Затова се насили да си придаде безгрижен вид.

Той сложи блюдото върху кръглата, със стъклен плот маса, разположена срещу огромната камина в другия край на помещението.

Хвърли на гостенката си лукав, многозначителен поглед и обяви тържествено:

— Вечерята е поднесена.

Каролайн седна на стола, който той услужливо ѝ подаде, и огледа масата. Покривката и салфетките бяха във весел червен цвят. Те се открояваха ярко на общия фон на кухнята, като едновременно създаваха чувство на спокойствие и домашен уют. Освен това подчертаваха блестящата стъклена повърхност на масата.

В същия червен тон бяха и чиниите. Всичко бе идеално подредено, включително чашите за вода и вино.

— Изумително е как един мъж може да обръща толкова внимание и на най-дребните подробности! — каза тя учудено.

— Какви подробности имаш предвид? — попита той, докато слагаше йенския съд върху дървена поставка по средата на масата. После седна срещу Каролайн. — Тези, че се сетих за ленените салфетки, или че не сипвам направо от тенджерата, а предварително съм пресипал всичко в приличен съд?

Последните му думи я накараха да си помисли, че той може би е леко раздразнен, вероятно от закъснението ѝ.

— Извинявай, не исках да те обидя, Тони.

— Не ме обиждаш. Ти само ме сравняваш с други.

— Не е вярно! — наежи се тя.

— Вярно е. Сравняваш ме с всички останали мъже, като смяташ, че са еднакви. Изобщо не допускаш, че е възможно някой от тях да се държи и мисли по-различно. — Подаде ѝ купата със салата. — Преди всичко, Каролайн, аз съм човек, а после — мъж. А ти мислиш, че съм същият като Майк.

Думите му я накараха да разбере, че е попаднал право в целта.

— Само в най-общ смисъл, Тони. Извинявай, ако съм те накарала да се чувстваш по този начин. — Тя се усмихна чаровно. — Това е, защото вярата ми, че съществуват мъже с чувство на лично достойнство, искрена вяност и честност, беше убита.

— Да, но смятам, вече ти доказах, че не съм като бившия ти съпруг.

Думите му отново предизвикаха очарователната ѝ усмивка. Каролайн не разбра как той намери начин едновременно да се противопостави на разбиранията ѝ и да я успокои.

Тя повдигна капака на йенския съд. Вътре имаше задушено пиле със зеленчуци и много подправки. Бе поставено върху препечено до златисто огромно, но тънко парче кръгъл хляб. Ухаеше божествено!

Тони наля в чашата ѝ рубиненочервено вино и ѝ сипа от гозбата. Каролайн веднага я опита. Беше необичайна, но изключително вкусна.

— Готвиш чудесно, Тони — каза тя и се пресегна към чашата си. — Има ли изобщо нещо, което не можеш да правиш добре?

Той повдигна едната си вежда.

— Това не е ли косвено признание, че съм и добър любовник?

— Само косвено — съгласи се Каролайн и се засмя. — Все пак те моля да отговориш на въпроса ми.

— Смятам, че сама трябва да провериш и да разбереш какво не мога — отговори той.

— Можеш ли да готвиш и други неща? Пилето със зеленчуци твой специалитет ли е?

— Имам цяла купчина чудесни рецепти. Когато жена ми се разболя, бях принуден да поема готвенето. Оказа се, че това ми

харесва. И сега ми допада, но целият ми ентусиазъм се изпарява, защото трябва да готвя само за себе си.

— Разбирам те — отвърна тя.

Представи си Тони с друга жена и с негодувание отхвърли тази мисъл. Ревнуваше дори от починалата му съпруга! Дали и той изпитваше същото по отношение на Майк? Насили се да прогони потискащия въпрос, на който едва ли някога щеше да получи отговор. Не искаше да усложнява отношенията си с Тони.

Продължиха да разговарят за незначителни неща и да се наслаждават на вкусната храна. По средата на вечерята Каролайн се отпусна напълно.

След кафето и превъзходния кекс, залят със сироп от малини, тя осъзна със съжаление, че трябва да си тръгва. Все пак се остави той да я отведе в хола и прие да изпие чаша коняк. Тони седна на дивана и ѝ посочи с ръка мястото да себе си. Тя прие предизвикателството.

— Каква толкова важна работа имаш? — попита я той.

— Трябва да прегледам някои книжа и документи. Захвърлени са в куфарчето в колата ми и имам чувството, че с всяка измината минута се множат — опита да се пошегува тя.

— Защо не ги прегледаш тук, докато разтребя в кухнята?

Предложението му прозвуча съблазнително, но не можеше да си представи как ще успее да се съсредоточи, след като Тони е съвсем близо до нея... Затова поклати глава.

— Не. Трябва да се прибера у дома и да ги разпротра върху бюрото. Ако не успея да свърша всичко, то поне ще ги подреда и сортирам, за да мога после да ги довърша.

Пръстите му си играеха с един кичур от светлата ѝ коса, който се спускаше по изящната шия. Каролайн обаче седеше сковано, с поглед, впит в чашата си.

— А утре вечер? — Гласът му прозвуча съвсем тихо. — Какво ще кажеш?

— Пак ли ще вечеряме заедно?

— Не точно. По-скоро, докато ти работиш у вас, аз ще сготвя нещо. После ще погледам телевизия.

— Чудесно! — възкликна тя искрено.

След това стана и си наложи да си тръгне, докато все още можеше. Сигурно беше луда, задето позволяваше тези отношения не

само да продължават, но и да се задълбочават.

— Е, трябва да вървя — каза тя, като се опасяваше, че ако стои толкова близо до него, ще се хвърли в обятията му. Не беше готова за това отново. — Благодаря ти за чудесната вечеря.

— Ще те изпратя.

Каролайн искаше да разбере мотивите на неговото поведение. Защо ли той търпеше студена жена като нея?

Вече при колата ѝ, Тони се усмихна, нежно притисна Каролайн в прегръдките си и я помоли да кара внимателно.

С натежало сърце тя се качи в колата, запали двигателя и потегли бавно. Някъде по средата на пътя се сети, че на табелата с обява, че къщата на Тони се продава, бе добавено: „Продадено“.

Тони Валънтайн беше продал къщата си. Това означаваше, че се мести. Къде ли?

Тази мисъл я потисна. Каролайн се страхуваше от увлечението си по него, но още повече се боеше от нахлуването му в живота ѝ.

Следващите дни протичаха по един и същи начин. Каролайн не оставаше в службата си до късно, а само до края на работно време. Тони пристигаше около половин час, след като тя се е прибрала, като носеше най-различни продукти. Тя се затваряше да работи в кабинета, а от кухнята се дочуваше тихото потракване на съдове.

Каролайн знаеше, че Тони има някакви планове къде да живее след продажбата на къщата му, но не го попита къде ще се премести, а и той не сподели.

Няколко пъти дочуваше разговорите му с неговия финансов съветник, на когото даваше указания за покупки, продажби и търсене на определени стоки. По-често обаче долавяше веселото му подсвиркване от кухнята, където Тони домакинстваше.

Вечерите неизменно завършваха в нейното легло, независимо дали се любеха, или просто се прегръщаха и заспиваха. Той излизаше много рано сутрин — час-два преди тя да се е събудила.

Ала Каролайн знаеше, че Тони винаги е наблизо. Тя се чувстваше по-добре, по-сигурна и по-щастлива, като желанието ѝ да са заедно нарастваше, макар да не смееше да го признае. Ако го споделеше с него, той можеше да изчезне и тя отново да остане сама...

Не биваше да предизвиква капризната съдба. Когато Тони един ден я напуснеше — а тя бе абсолютно сигурна, че ще го направи — нямаше да ѝ се налага да съжалява за изречените думи...

Двамата излязоха да вечерят в ресторант в деня, в който Тони подписа документите за продажбата на къщата. Той вдигна тост:

— За щастието, с което ти ме дари през последните няколко месеца!

Тя вдигна чашата си за на здравица със свито сърце. Страхът, че приближава моментът, в който Тони ще си отиде завинаги, бе заседнал като ледена буца в гърлото ѝ. Явно бе настъпило времето да го попита:

— Къде се местиш да живееш?

Тони сви рамене.

— Мебелите, които искам да запазя, оставям на съхранение в склад. А докато реша какво ще правя по-нататък, ще отседна в хотел „Каса Маняна“ за някой и друг месец.

Никога не бяха говорили за пари, но Каролайн знаеше, че той разполага с достатъчно средства, за да живее нашироко до края на дните си. Все пак смисълът на живота не се заключаваше само в парите, каза си тя.

— Какво мислиш, че би искал да правиш?

Отговорът му беше незабавен:

— Имам намерение да открия мотел с конюшни и алеи за езда.

Чашата с кафе застина неподвижно пред устните ѝ.

— Сериозно ли говориш?

Той кимна, а веселите искрици в красивите му синьо-сиви очи говореха ясно, че той съзнава колко е изненадана.

— Зная, че е лудост, но искам именно това. Така ще имам възможност да правя това, за което съм мечтал, когато бях толкова зает, че няхах време дори за чаша кафе.

— От мотелите не се изкарват много пари.

Тони отново сви рамене.

— Не това е моят критерий. Доходите ще покриват разходите, а аз ще имам време да се наслаждавам на живота, да се запознавам с хора, да се виждам със старите си приятели и да готвя. Какво повече ми трябва?

— Малко амбиция може би.

Той се засмя, което я накара да настръхне.

— Не се тревожи за това, мила. Ти имаш достатъчно амбиция и за двама ни. Освен това вече бях в големия бизнес и събрах горчивите плодове на упоритата ми работа. Сега смятам да живея по-спокойно.

Най-после скритата дълбоко в подсъзнанието ѝ мисъл изплува ясно в мислите ѝ.

— Тони — започна Каролайн, като го гледаше изпитателно, — защо на първо време, докато намериш това, което търсиш, не се преместиш у дома? В крайна сметка и без друго си вкъщи всяка вечер.

Той повдигна въпросително едната си вежда.

— Да не би да искаш да кажеш, че това ще ти е приятно, и желаеш да се навъртам край теб?

Тя събра целия си кураж, погледна го право в очите, пое дъх и отвърна без колебание:

— Да.

Върху устните му се появи нежна усмивка, която сякаш проникна в душата ѝ и я стопли.

— Внимавай, Каролайн — подразни я той. — Звучи ми като предизвикателство. Въпреки това приемам.

— Тони... — започна тя предупредително, макар да знаеше, че тонът ѝ съвсем не е убедителен.

— Обещавам да бъда най-добрият съквартирант.

Най-после тя се засмя.

— Понеже само два пъти до сега съм имала съквартиранти, едва ли ще ти бъде трудно да си най-добрият от тях.

— Така ли? Значи вече съм спечелил титлата „най-добър съквартирант“, нали?

Тя не знаеше какво да отговори. Но за първи път от много време насам нещата като че ли се подреждаха и идваха на местата си...

СЕДМА ГЛАВА

Продажбата на къщата на Тони наруши новооткрития начин на живот на Каролайн с него. Той се зае с трудната задача по подреждането и сортирането на мебелите, документите и личните бележки, натрупали се с течение на времето.

Тони ходеше в дома си сутрин, като че отиваше на работа, трудеше се цял ден и накрая се връщаше при Каролайн за вечеря.

Скоро стана ясно, че тази работа го изтощава емоционално. Много бързо Каролайн започна да разбира кога той се е занимавал с вещите на сина си. Наблюдаваше как се измъчва от спомените си за живота със семейството му — живот, за който тя не знаеше нищо.

Това се оказа много тежко за нея. Нямаше представа как да овладее чувствата, които Тони изпитваше. Дори не бе сигурна дали би могла да му помогне, затова реши да го подкрепя мълчаливо.

Нощем в тъмнината тя го притискаше силно към себе си, докато сънят ги оборваше. Но усещаше, че сънищата му са изпълнени със смущаващи спомени...

В желанието си да направи нещо, с което да облекчи страданията му, Каролайн предложи да прегледа кутиите със стари документи, но той решително отказа и продължи упорито да ходи в къщата си. Нощем се будеше в тъмнината, потънал в пот и със заседнал в гърлото му вик.

Настроението му малко се подобри, когато започна да преглежда книжата и списанията на жена си. Отново сънищата му се преплетоха със спомените. Тези спомени обаче явно бяха хубави. В съня си Тони прегръщаше Каролайн, сякаш тя бе най-скъпоценното същество за него... Денем обаче се държеше дистанцирано, почти хладно.

Следобед тя му се обаждаше по телефона с надеждата да отклони вниманието му от миналото към настоящето. От време на време в разговорите им се намесваше Джеф Хардън, ала Каролайн не се смущаваше от него. Тя искаше Тони отново да стане такъв, какъвто беше, преди да започне мъчителните си срещи с миналото. Преди тях

той топло я посрещаше, когато тя се прибираще у дома след работа. Но сега...

Тъй като вниманието ѝ бе съсредоточено върху него, тя мислеше, че ще им е по-леко да говорят за неговите проблеми. Но когато се опита да изкопчи от него някои отговори, Тони отклони въпросите ѝ с усмивка. За първи път той не споделяше с нея нищо и тя силно се засегна.

Неговите уклончиви отговори или премълчаването им я връщаше към нейния собствен проблем. Като усещаше неговата самота, тя смяташе, че все пак нейният случай е по-различен.

Това не ѝ даваше мира. Но най-трудното беше да признае пред себе си, че обича Тони. Все пак го направи. Като се опита да запази вътрешно спокойствие, каквото всъщност ѝ липсваше, тя си каза, че в края на краищата всичко има край — животът, сезоните, отношенията с приятели и клиенти, както и времето ѝ заедно с Тони. Би се радвала на съвместния живот с него до момента, в който той си намереше съпруга, която да подхожда повече от Каролайн на начина му на живот.

Защото те двамата не бяха създадени един за друг. Тя съзнаваше различията, които се кореняха в отношението им към работата и развлеченията, а това определяше кое е главното и кое — второстепенното за всеки от тях.

Беше убедена, че нещата, по които си приличат, не могат да компенсират различията и това я караше да бъде песимист.

Самата мисъл, че Тони би могъл да се влюби в друга жена, я измъчваше така, че затаяваше дъх от болката, която я спохождаше и през деня, и през нощта.

Това я влудяваше. Сякаш беше прокълната да прекарва част от всеки божи ден в емоционално раздвоение. Чувстваше физически липсата на Тони, когато не бе с нея, а се притесняваше, когато той търсеше вниманието ѝ.

И така тя се въртеше в омагьосан кръг. Това изцеждаше всичките ѝ сили. По-рано винаги бе смятала, че е решителен човек. Приятелите ѝ често твърдяха, че са мислили за нея като за силна личност с определено мнение по всеки въпрос, като я уверяваха, че това не е само комплимент. С Тони обаче всичко се обръщаше наопаки...

Каролайн вече не оставаше да работи до късно. Всеки път, когато напускаше службата си и бързаше да се прибере вкъщи, я измъчваше

мисълта, че Тони я чака, като в същото време се надяваше да го заvari там. Обичаше да разговаря с него за различни неща, а също — да споделя пречките, смутили хода на иначе добре организиания ѝ ден. Благодарение на шеговитите му коментари и чувството за хумор, нерешимите през деня проблеми започваха да ѝ изглеждат съвсем незначителни.

Обикновено след вечеря той започваше любовната игра, на която тя се отдаваше с наслада. После се любеха, диво, необуздано, страстно. А когато бяха твърде изморени за това, Тони я притегляше към себе си, а дланите му леко докосваха гърдите ѝ. Тя се сгушваше в обятията му и заспиваше безгрижно.

Обожаваше да се събужда сутрин и да наблюдава как след душа той енергично разтрива стегнатото си мускулесто тяло. Малко покъсно той я целуваше и ѝ поднасяше току-що направено кафе с точно толкова сметана, колкото тя обичаше. Тогава я целуваше и тази целувка беше истински рай за нея. Закуската приготвяше той, а когато Каролайн тръгваше на работа и го оставяше вкъщи, тя изпитваше приятното усещане, че не е сама. И понеже излизаше след нея, всъщност домакинската работа вършеше той.

През цялото това време Тони не пророни и дума за вътрешните си терзания, които тя съзнаваше, че е длъжен да изживее. Но всяка вечер, когато сядаха край масата, той я поглеждаше с присвити очи, сякаш очакваше тя да каже нещо.

Накрая Каролайн се пристраши.

За вечеря имаше гръцка салата и изключително вкусно филе от бяла риба в пикантен доматиен сос. Каролайн обаче отмести чинията си встрани. Тони остави вилцата, наведе се напред и я погледна изпитателно.

— Кажи ми, Каролайн — настоя той твърдо, — какво те тревожи? Нека да изясним нещата.

— Смятам, че трябва да се заловиш с някаква работа. С нещо, което да те върне към настоящия живот.

— За продажбата на къщата съм наел посредническа фирма, която се грижи за всичко. Но от време на време помагам.

— Имам предвид да се заемеш с нещо по-сериозно. Да работиш постоянно — настоя тя.

Не искаше да сподели притесненията си, че докато тя е на работа, Тони би могъл да се занимава с друга жена. Ако му кажеше за страховете си, щеше да признае собствената си несигурност, а и той щеше да възприеме реакцията ѝ като детинска.

— Да се захвана с постоянна работа ли? Предполагам такава, за която да можеш да кажеш на приятелите си, а не да мълчиш.

— Какво лошо има в това да работиш? И милионерите работят.

— Точно това правя и аз. Уверявам те, че прекарвам повече време в разговори с брокери, отколкото ти — с клиенти.

— Знаеш какво исках да кажа.

Тони се облегна назад.

— Защо е толкова важно за теб да имам какво да правя? Да не би да се боиш, че не си единствената, с която се занимавам?

— Не — излъга Каролайн съзнателно.

— Аха. Чудя се защо ли не ти вярвам.

Тя гордо вдигна глава.

— На теб ти е нужно нещо, което непрекъснато да занимава мислите ти.

— Защо си се загрижила толкова много за моята заетост? Не е задължително човек да прави кариера. Имам достатъчно пари да живея в разкош до края на дните си. Не ми трябва помощ нито при плащането на сметки, нито при финансирането на проекти.

— Не съм се „загрижила толкова много“, както каза ти, но всеки човек би трябвало да има цел. — Опитва да скрие тревогата си. — Когато човек се мъчи да постигне някаква цел, и мислите, и духът, и тялото му са в пълна хармония. Не мислиш ли?

Тони мълчаливо отпи от силното червено вино. Внезапно Каролайн осъзна каква бе истинската причина да иска Тони да е постоянно зает — така той нямаше да има време да забележи престореното ѝ държание. Нямаше да разбере, че тя не е способна да се отдаде изцяло на една връзка с мъж и че не заслужава да бъде обичана...

Гласът му прекъсна тревожните ѝ мисли:

— Струва ми се, че искаш да работя, за да не се тревожиш за мен. Но повярвай, вече се чувствам много добре.

Той, разбира се, грешеше, ала думите му поразсеяха натрупалото се напрежение помежду им.

— Не е вярно. Всяка вечер се прибираш натъжен и аз не мога да не забележа това.

— Разбира се, че тъгувам. Но се уча да приема тази тъга и да живея с нея. — Погледна я така, сякаш четеше мислите ѝ. — А какво натъжава теб, Каролайн?

Звънецът на входната врата прекъсна разговора им. Нямаше значение кой е дошъл, важното беше, че тя успя да се измъкне от отговора. Каролайн стана от масата с въздишка и отиде да отвори.

Засмяното лице на брат ѝ говореше, че изпитва истинско удоволствие от нейната изненада. Каролайн широко отвори вратата.

— Не си очаквала, че ще те посетя, без официално да си ме поканила, нали? — Ед влезе в коридора и я прегърна.

— Никога не съм очаквала, че ще те видя без половинката ти. Къде е Тами? — Тя се освободи от прегръдката му. — Добре ли са майка и татко?

Той кимна.

— Старите са добре, както обикновено. А моята половинка е на учителска конференция в Сан Антонио. Наех жена да гледа децата, и ето ме тук, за да те изненадам.

Щастлива, че се виждат, Каролайн го прегърна. В края на краищата, едно време бяха много близки.

— Толкова ми липсваше, Ед! Радвам се, че дойде.

Той я погледна внимателно. В очите му се четеше истинска обич.

— Ти си твърде лаконична по телефона. Особено след смъртта на Майк и Кора...

Болка прободe сърцето ѝ, но успя бързо да се овладее. Усмихна се и леко стисна ръката му.

— Чувствам се много добре. — Сама се учуди на думите си. — Честна дума!

— Добре де... — Той се отдръпна и тя си даде сметка, че не ѝ вярва и продължава да се тревожи за нея.

— Наистина, Ед! Повярвай ми! — Сложи тържествено ръка на сърцето си, сякаш даваше клетва.

Едуард се усмихна на жеста ѝ. После нещо го смути и той погледна над рамото ѝ. Каролайн усети, че зад нея стои Тони. Не бе

казвала на брат си нищо за него. Хвана Ед под ръка и го побутна към Тони.

— Ед, запознай се с Тони Валънтайн. Тони, това е големият ми брат Едуард.

Тони стисна ръката му.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Когато става дума за семейството ѝ, сестра ви е истинска мълчаливка.

— Нима не знаехте, че има брат?

— Знаех, но явно е забравила да спомене, че също живее в Хюстън.

Каролайн наблюдаваше как двамата се измерват с погледи. Очевидно проявяваха предпазливост и не бързаха да правят заключения един за друг. Тя обаче разбра, че Тони е усетил нейната близост с брат ѝ. А Ед явно бе учуден от дългата коса на Тони, вързана на опашка, както и от свойското му държание тук като у дома си.

— Отдавна ли познавате Каролайн? — попита Ед.

— От няколко месеца — отвърна Тони. — Запознахме се горедолу по времето, когато почина сестра ви.

Едуард кимна замислено.

— Преди или след злополуката?

Каролайн понечи да се намеси, но ръката на Ед, обвита около кръста ѝ, я стисна предупредително.

— Запознахме се същия ден.

Ед присви очи, ала Тони изглеждаше напълно спокоен. Той продължи да се държи като домакин.

— Току-що отворих нова бутилка вино. Ще седнете ли да ни направите компания?

— С удоволствие.

Отидоха в столовата и седнаха. Ед видя недовършената вечеря на масата, но не каза нищо. Тони взе още една кристална чаша за вино, напълни я и я подаде на гостенина.

Ед вдигна чашата си за здравица.

— За успеха и щастието на сестра ми! — каза той.

Тони също вдигна чаша, усмихна се съблазнително на Каролайн и това я накара да се изчерви.

— За работата и развлеченията!

Веждите на Ед учудено се повдигнаха — това беше доста странен тост, но той пи за него. Двамата мъже оставиха чашите си на масата и се изгледаха предизвикателно.

Каролайн усети как в нея се надига гняв — в този момент двама зрели мъже се гледаха така, сякаш тя беше някаква награда за победителя в мълчаливия им двубой.

— Как са децата, Ед? — попита Каролайн, за да отвлече вниманието им.

— Много добре, благодаря. А как е твоята скъпоценна работа?

— Също добре — отвърна тя сухо.

Брат ѝ кимна разсеяно, защото наблюдаваше как Тони си взема парче риба.

— Бихте ли ми подали солницата, Едуард? — помоли Тони. В гласа му се долавяше явно предизвикателство.

Ед я взе и я постави до чинията му.

— Очевидно сестра ми много се грижи за вас и ви глези. Тя не е свикнала да готви. За никого. Веднъж я помолих да сготви и донесе едно ястие вкъщи по случай Деня на благодарността, а тя се появи с купа, в която имаше нещо странно и на вид, и на вкус. Каролайн обикновено купува храна от ресторанти.

Тони безцеремонно посоли рибата си. Каролайн беше сигурна, че той се държи по този начин съвсем умишлено.

— Тя и сега не умее да готви. Аз сготвих.

Веждите на Ед отново се извиха в недоумение.

— И донесохте ястието тук?!

Сестра му въздъхна. Трябваше да се намеси, за да предотврати назревящия скандал. А и Тони щеше да излезе победител, а тя не искаше брат ѝ да си тръгне обиден.

— Тони живее тук, Ед — поясни тя с безизразен глас.

Новината направо го шокира.

— Той живее тук?! — И когато сестра му кимна, той продължи: — В тази къща? В твой дом?

Каролайн отново кимна. Сред пълно мълчание Едуард се облегна на облегалката на стола. Изразът на лицето му показваше, че е смаян.

— Проклет да съм! — изрече той най-сетне.

Тони сипа в чинията си още едно парче риба, като мълчеше. Очевидно чакаше Ед да осъзнае новината. Явно Тони смяташе, че не е

необходимо да държи връзката им в тайна. Но Каролайн още не бе готова за това.

В същото време Ед заслужаваше добър урок, защото поведението му приличаше повече на поведение на баща, възразяващ срещу връзката на дъщеря си с друг мъж, макар и след развода ѝ.

Ед я изглежда сърдито.

— Каролайн, нека да поговорим насаме.

Очевидно въпреки старанията ѝ назряващият скандал щеше да се разрази. Все пак тя поведе брат си към спалнята, която дележа с Тони. Чак след като влязоха в нея, се сети, че ако Ед забележи някоя вещ на Тони, обстановката ще се нажежи още повече. Но вече бе късно.

По средата на стаята Каролайн рязко се обърна с лице към брат си. Боеше се да се огледа, за да не види това, което неизбежно щеше да забележи Ед.

— Казвай каквото имаш да казваш, Ед, само че по-бързо, защото съм гладна и изморена. И изобщо не съм в настроение да влизам в спорове.

— Така ли? А ти се иска да живееш с някакъв тип с коса, хваната на опашка, който да ти готви, докато ти го издържаш, а? Нима не си извади поука от връзката си с Майк? Всъщност ти изобщо спомняш ли си за него? — Гневно я изглежда. — Да не би и този да пие като бившия ти съпруг?

— Да, да, да и не! — отвърна тя на всичките му въпроси в реда на тяхната последователност.

— Да не си полудяла? — извика той.

— Да.

Ед въздъхна. Объркването му беше така очевидно, а братската му загриженост — толкова истинска, че тя едва не започна да съжалява за държанието си.

— Аз също не си спомням, братко, твоят брак да ти е донесъл някакъв доход.

— Да не би да си намислила да се омъжваш за този... този... — не се доизказа той.

— Не — поклати глава тя, учудена от лекотата, с която отговори на този доста сложен въпрос. — Но имам право сама да избирам с кого и как да прекарвам времето си, с кого да живея и дали да се омъжа. Това просто не е твоя работа.

Въздишката му прозвуча като поражение.

— Той приятен ли е като човек, или просто готви добре?

Тя се приближи до него и го прегърна през кръста.

— И двете. А да се намери добър съпруг не е лесно.

— Стига, Каролайн. — Той леко се отдръпна. — Веднага усещам хората с хищническа същност. А този мъж прилича на опасна и много гладна акула.

— Така ли мислиш?

Той кимна.

— Съвсем определено. Не му позволявай да те нарани, Каролайн. Заслужаваш много повече, всъщност — най-доброто!

— Ще го имам предвид.

— Вероятно, но съм сигурен, задето през повечето време мислиш, че не заслужаваш нищо хубаво.

— Не е вярно.

— Вярно е. Винаги си отблъсквала хубавите неща в живота си, като си смятала, че ако не ги постигнеш сама, не ги заслужаваш.

— Ед... — започна тя, ала не намери сили да отрече истинността на думите му. Поне бяха верни за онази Каролайн, която Ед познаваше. Но тя се бе променила, без сама да го подозира. — Виж, това беше вярно едно време — каза накрая.

— Не ми ги разправяй на мен! Тъкмо това беше основната разлика между теб и Кора. Тя винаги знаеше какво ѝ трябва, за да се чувства добре, а когато го получиеше, направо го обсебваше. Кора често споменаваше, че заслужава най-доброто.

Каролайн въздъхна. Той беше прав. Сестра им винаги знаеше какво иска. Макар да изглеждаше слабохарактерна и беззащитна, тя винаги поставяше нещата така, че желаното от нея да ѝ бъде поднесено на тепсия.

А въпреки амбициозността по отношение на работата си, въпреки решителността си, Каролайн никога не бе наясно какво точно ѝ трябва или какво заслужава. В отношенията си с хората тя даваше много, а се задоволяваше със съвсем малко. Точно това бе причината Майк да я напусне, двете с Кора да се разделят и Ед добре го съзнаваше.

— Да не би да си дошъл тук да ми напомниш, че Кора е мъртва и затова не може да се погрижи за Тони, както направи това за Майк?

Изразът на лицето му стана решителен.

— Опитвам се да ти напомня, че Тони е човек, който знае какво иска. За разлика от теб.

Тя прехапа долната си устна. Все пак се насили да отговори:

— Да не би да твърдиш, че Кора би хукнала и след него?

Той рязко и силно стисна едното ѝ рамо.

— По дяволите, Каролайн! Ти дори не слушаш какво ти говоря! Няма никакво значение дали сестра ни би хукнала след Тони, или не! Изобщо не ме е грижа за него. Мисля единствено дали ще ти помогне, или ще те нарани!

— Казваш го така, като че ли съм малка и не мога да разбера разликата.

— Поне досега не си доказала по никакъв начин, че си в състояние да я разбереш! — Думите му я шибнаха в лицето като камшик и очите ѝ се напълниха със сълзи. Ед въздъхна тежко. — Моля те, Каролайн, недей да плачеш — каза вече по-меко. — Нямах намерение да те обидя. Честна дума!

Сълзите ѝ обаче започнаха да се търкалят неудържимо по страните. Тя не направи дори опит да ги изтрие или да отмести погледа си от Ед. Гледаше го право в очите.

— Вече ме обиди, Ед. Твърде късно е да си вземеш думите назад. Ти смяташ, че не зная какво искам. Дълбоко грешиш. Ако не бях сигурна какво желая, нямаше да постигна всичко това. — Тя посочи с жест спалнята и вътрешния двор с басейна.

— Става дума за личния ти живот, скъпа!

— Виж, аз контролирам кой да живее тук, както и това с кого да съм близка и с кого — не. — Чак сега избърса мокрото си лице.

— Чудесно — отстъпи брат ѝ. — Така да бъде.

— А Тони ми е много близък. Поне засега...

— Но единственото, което твърдя, е, че той съвсем не е като... — Млъкна, защото вероятно не искаше да завърши изречението, с което би рискувал нов порой от сълзи.

— ... като Майк — довърши обаче тя думите му. — Нали това искаше да кажеш? Но аз зная много добре, че двамата са съвсем различни. И точно затова Тони ми харесва.

— Рискувам да се повторя, но той е много по-опасен от Майк. Тони никога няма да те дари с деца, за които винаги си мечтала.

Тя едва издържа този удар. Темата бе табу. Действително беше копняла да има деца — много, четири или пет... И възнамеряваше да ги отгледа и възпита по начин, съвсем различен от този, по който бяха възпитавани тя, Кора и Едуард.

Каролайн с мъка преглътна отново напиралите сълзи.

— Това е забранен удар под кръста, Ед.

— Зная, но не можеш ли да разбереш, че ако искаш деца, ти никога няма да ги имаш от него? Не си попаднала на мъжа, който ти трябва. А отгоре на всичко си се примирила! Не си ли спомняш, че като деца си обещахме и тримата да открием щастието?

— Да, но когато пораснах, осъзнах, че това са били само детски мечти и нищо повече. — Тя наведе глава.

— А аз разбрах, че дори детските мечти се сбъдват. Тами ми го доказа, скъпа. Ти, Кора и аз бяхме прави, като мечтаехме да бъдем щастливи. Аз постигнах своето щастие. — Той повдигна брадичката ѝ, като я накара да го погледне в очите. — И макар да не ти се иска да го признаеш, но Майк и Кора също бяха щастливи.

— О, Ед! Та аз ѝ помагах както можех! Кора бе не само моя сестра, но и най-добрата ми приятелка! Дадох ѝ всичко, което пожела, а тя отне моя съпруг!

— Той никога не е бил твой. Вие изобщо не си подхождахте.

Каролайн не желаше да обсъждат повече темата, която ѝ причиняваше болка. Насили се да се усмихне леко и предложи:

— А сега ела заедно да хапнем от десерта. Може пък да откриеш у Тони и такава черта на характера, която да ти допадне.

— Добре, ще опитам десерта, но не искам от мен да харесам този тип! Той вече доказа, че е опасен.

— Аз допуснах да стане такъв, Ед.

— Е, поне ти е останал достатъчно здрав разум, за да го проумееш и признаеш — отбеляза брат ѝ. — И обещавам да се държа прилично дотолкова, доколкото и той се държи така.

— Ще се погрижа за това — обеща тя, макар да знаеше, че въпреки нейните усилия, Едуард е приел Тони като опасен човек и едва ли щеше да промени мнението си.

В действителност и тя самата смяташе, че Тони е опасен за нея, само че по причина, съвсем различна от тази на брат ѝ...

ОСМА ГЛАВА

— Тони ще ме напусне съвсем скоро — произнесе на глас Каролайн.

Лежеше, загледана в тавана на спалнята си, и за кой ли път повтаряше наум разговора с Ед. Знаеше, че той я обича и се безпокои за нея. Брат ѝ съзнаваше колко бе изстрадала и не желаше отново да я вижда наранена. Тя също не искаше да страда.

Тони лежеше до нея, потънал в дълбок сън. Едната му ръка бе отпусната на стомаха ѝ, сякаш и насън претендираше, че Каролайн му принадлежи. Това донякъде я успокояваше. Харесваше ѝ да го усеща до себе си в тъмнината, както и чувствата, които той предизвикваше у нея.

Въпреки любовта си към него, тя все пак си даваше сметка, че никога преди не е изпитвала подобен страх. Още от самото начало на запознанството им си бе обещала, че ще е най-добре, ако успее да го държи на разстояние. Но не издържа. Влюби се в него, макар да не искаше. Въпреки това мисълта, че ще я напусне, я хвърляше в паника. Молеше се той да не разбере обърканите ѝ чувства.

Не можеше да заспи и започна неспокойно да се върти в леглото. Заспа едва на разсъмване, сгушена в обятията му.

Дъхът ѝ докосваше гърдите му. Тони я притискаше към себе си. Бе осъзнал, че насън тя изразява необходимостта си от него. Защото в будно състояние Каролайн се държеше така, сякаш може да живее сама. Той я разбираше много добре.

По някаква причина тя се боеше да допусне когото и да било близо до себе си. Не, не „когото и да било“ — беше забелязал близостта ѝ с Ед. В действителност Каролайн се страхуваше да се отдаде изцяло на връзката си именно с него, Тони Валънтайн, който се опитваше да преодолее издигнатите от нея защитни стени.

Тя въздъхна насън и се притисна по-плътно до него, като се отпусна в прегръдките му. Завладя го непреодолимо желание. То го

накара да изпита решителност, способна да разбие всички прегради помежду им.

Трябваше да я накара да приеме, че заедно двамата се чувстваха превъзходно. Защо тя така упорито отказваше да приеме истината? Повечето хора нямаха това, което искаха, и въпреки това се бореха с трудностите на съвместния живот. А двамата с Каролайн бяха в отношения, за които други можеха само да мечтаят, а тя изглежда не се впечатляваше от това. По дяволите!

Би трябвало да има начин да стигне до сърцето ѝ! Опасяваше се, че ако не го открие в най-скоро време, ще я загуби завинаги. Едва ли би издържал болката от раздялата...

Един от приятните моменти и за двамата бе откарването ѝ на работа. Тони го правеше около три пъти седмично. Докато пътуваха, можеха да разговарят на спокойствие.

Беше му приятно и да я взема от работа. Късно вечер Каролайн се изморяваше и не оказваше съпротива. Несъзнателно тя му позволяваше да надникне по-дълбоко в душата ѝ, която иначе бе като заключена с тежък катинар врата. Пред него се очертаваше образът на работеща жена с твърд и решителен характер, която едновременно с това бе уязвима, плаха и самотна. Нощем обаче тя се отпускате напълно и ставаше податлива, мила, готова да дарява и приема любов.

Напоследък Тони се терзаше от неизяснените чувства помежду им. Това не му даваше покой и разваляше удоволствието му от самото присъствие на Каролайн. Цял живот бе работил неуморно, а през последните месеци не се занимаваше с абсолютно нищо. И вината за това бе единствено негова. Сам се беше поставил в това положение, а до съвсем скоро не знаеше как да излезе от него.

Миналата седмица най-сетне започна да се среща със старите си приятели и партньори в бизнеса. Отначало не искаше да отнема от времето вечер, през което бе с Каролайн, но накрая разбра, че напрежението помежду им нараства. Може би тя мислеше, че трябва да работи, за да му докаже колко е ценена в службата си. Не си даваше сметка, че за да се запази връзката ѝ с него, са необходими усилия. И за това също бе виновен той, защото винаги се навърташе край нея и я чакаше, готов да ѝ обърне внимание по всяко време, когато тя прецени,

че си е свършила работата. И Тони започна да се чувства като нещо средно между куче и готвач.

Човекът, с когото се бе срещнал вчера на обяд — Клайв Уокър, предложи на Тони нова, макар и временна работа — нещо, което да го заангажира и да върне усмивката върху лицето му.

Клайв бе открил ново нощно заведение и имаше нужда от управител. Тони бързо се съгласи да изпълнява тази длъжност за три-четири седмици.

В крайна сметка за него бе приемливо да се заеме с каквото и да е, вместо да безделничи. Освен това като студент бе работил като барман, за да се издържа, и сега щеше да му е интересно.

Дори Каролайн се опитваше да пробуди у него интерес към някаква работа. А и той изпитваше нужда да е ангажиран с нещо, докато тя е на работа. Така или иначе, по цял ден мислеше за нея, а нощно време се тревожеше за здравето ѝ. Това психическо натоварване не беше хубаво нито за него, нито за нея.

Така, докато неговият агент по недвижими имоти му търсеше подходяща къща за живеене, той би запълвал поне част от времето си, като хем помага на приятеля си, хем дава на Каролайн малко по-голяма свобода.

Кой знае, можеше пък да се окаже, че тя ще усети отсъствието му. Всъщност той се молеше да е така!

„Ресторантът на Тъди“ бе разположен в сърцето на квартал „Галерия“. То бе спокойно място, в което цареше делова атмосфера. Край масите сядаха заможни хюстънци, за да обсъдят всичко — от политиката до клюките.

Каролайн седеше срещу Тони, а на лицето ѝ грееше лъчезарна усмивка. Веселият ѝ тих смях го окриляше.

— Споменава ли съм ти, че винаги, когато излизаме заедно, ми е страшно приятно? — попита тя.

— Не. А ми се ще да го чувам по-често.

Каролайн се наведе напред и докосна ръката му със своята.

— Обожавам да излизам с теб, Тони!

— Ако знаех, щях да те извеждам по-често. Но през повечето време ти изглеждаш толкова уморена, че се боях да ти предложа да

излезем някъде, да не би да заспиш върху масата на някой ресторант.
— Говореше полушеговито-полусериозно.

Тя разбра това и изпита неудобство. Той беше прав.

— Не съм забавна компания, нали?

— След посещението на брат ти — не. Оттогава започна да работиш още повече и да увеличаваш дистанцията помежду ни.

— Не е вярно! — възрази Каролайн, ала и двамата знаеха, че Тони е прав. Тя не смееше да го погледне в очите.

— Вярно е и стигнах до извода, че за да се променят нещата, трябва поне от време на време да ти давам малко простор и свобода, които ти липсват, когато съм непрекъснато край теб.

— Но ти се държиш повече от тактично!

— Всъщност — продължи той, без да обръща внимание на забележката ѝ, — намерих временно решение.

Очите ѝ се разтвориха широко и в тях се прокрадна страх и объркване.

— Какво е решението?

— Един мой приятел откри наскоро нощен бар и има нужда някой да му помогне на първо време. И понеже едно време бях барман, възнамерявам да започна работа там.

Объркването ѝ прерасна в недоверие.

— В нощен бар?! Ти ще работиш като барман?

Не, разбира се, но не му се искаше да ѝ обяснява разликата между нощен управител и барман. Затова кимна.

— Да.

Каролайн внимателно остави вилницата си.

— Шегуваш ли се, Тони?

— Не. — Той повдигна вежди. — Защо смяташ, че се шегувам?

— Не мога да си представя, че ще работиш като барман! Защо ти е? За пари ли? Да не би да си загубил инвестициите си? Трябва ли ти финансова помощ? Имаш ли някакви проблеми, за които не зная?

— Не се притеснявай, Каролайн — каза Тони сухо, — и сподели какво те смущава.

— От самото начало предполагах, че е така. — Гласът ѝ прозвуча студено и дистанцирано. — Мисля, че ми дължиш обяснение.

— Обяснение ли? За какво? За моето финансово състояние ли? Или за приятелите ми? А може би трябва да ти се отчитам за всяко

свое решение, докато ти оставащ независима и никога не си потърсила съвета ми.

— Не е честно! Става дума за теб, а не за мен. А ти обръщаш всичко, като твърдиш, че аз съм виновна.

— Никой не е виновен — въздъхна той. — Просто един приятел ме помоли за помощ и аз се съгласих да му помогна.

— Смяташ ли, че това е начинът да поддържаш реномето си на богат бизнесмен? Какво ще стане, ако някога решиш отново да откриеш фирма, а някои от инвеститорите си спомнят, че си им правил коктейли?

Тони тихо подсвирна от удивление.

— Ето каква била работата! Значи ти не се тревожиш, че не съм се посъветвал с теб, а се притесняваш от моето обществено положение!

— Не е честно!

— Да, но е вярно. — Знаеше, че говори грубо. — Ти си снобка. — Възцари се мълчание. Загледан в нея, Тони ѝ остави време да осмисли думите му. Този път той нямаше да отстъпи! Тя упорито избягваше проблемите, но този път трябваше да ги посрещне! — Каж ми в какво греша, Каролайн. Не мога да чета мислите ти.

Каролайн замръзна.

— Тони, моля те не започвай тази работа! — успя най-после да проговори тя. — Ти си способен на нещо много повече, можеш да се заемеш с по-сериозни неща.

— Наистина ли мислиш така? Това има ли нещо общо с общественото ми положение?

Каролайн кимна и той се учуди как е възможно интелигентен човек като нея да се притеснява за обществено положение или мнение.

— Не мога да разбера какъв ти е проблемът, Каролайн. Познаваш ме достатъчно добре, за да разбереш, че започвам да полудявам без работа, докато чакам брокерите да ми намерят подходящ имот. Освен това моят приятел има нужда от помощ и ще я получи.

— Зная, но...

— А ти работиш почти всяка вечер до късно — прекъсна я той, — като дори времето не ти стига, за да свършиш цялата си работа.

— Зная, но... — повтори тя.

— През тези вечери — отново я прекъсна Тони безцеремонно, — докато работя за Клайв, ще се прибирам по времето, когато и ти си лягаш.

— Тони! Моля те, не прави това! Умолявам те!

— Защо? — попита той. Тя отвори уста да му отговори, но реши да премълчи и той продължи: — Защото ще се срамуваш, че спиш и живееш с някакъв си барман ли?

В очите ѝ проблесна паника. Нямаше нужда да му отговаря, защото мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво — да, тя наистина смяташе така!

Тони се облегна на стола, а сърцето му се сви от мъка.

— Значи ти се интересува повече от това какво ще кажат хората, отколкото от собствените си чувства, така ли?

— Не!

Той въздъхна тежко и се зае с агнешкото в чинията си. На всяка цена искаше да скрие обзелото го разочарование. Може би объркването ѝ щеше да премине, когато осмислеше плановете му...

След като се прибраха, си легнаха веднага, като обмениха само няколко думи. Тони се надяваше, че нейното мнение ще се промени, но със съжаление започна да разбира, че нещата между тях вече не са същите. Отношенията им навлязоха в друга фаза и той не бе сигурен, че ще успее да се справи със създалото се положение.

Оказа се, че въпреки интелигентността си, Каролайн не може да се приспособи към промяната.

„А какво те кара да мислиш, че тя няма да те изрита, Валънтайн“, запита се той и болка прониза сърцето му. Все пак тя едва ли щеше да направи това. Е, поне не веднага, но рано или късно Каролайн щеше да се изплаши, да помисли за живота си и щеше да обвини Тони за всичките си несполуки и нещастия. В края на краищата, беше по-лесно да обвини него, отколкото себе си. И той нямаше да го понесе...

Ако беше успял да спечели сърцето ѝ, може би щеше да спаси връзката им. Добре, все пак трябваше да изчака, за да види какво ще стане.

Проблемът се оказа твърде сложен, за да бъде подминат. Беше настъпило време Каролайн да погледне страховете си в очите и да се

научи да прави компромиси. Ако не го стореше, не му оставаше друг изход, освен да се оттегли.

Той нямаше намерение да се затрива само в името на това да бъде една незначителна част от живота ѝ. Цената бе твърде висока. Мисълта да се разделят се оказа най-трудна за осмисляне. Но да не може да контролира собствения си живот бе още по-лошо. Само ако тя можеше да разбере какви усилия полагаше той, за да запази връзката им!

На следващата сутрин Каролайн се събуди и откри, че устните на Тони нежно целуват гърдите ѝ. Тя тихо простена от удоволствие, щастлива от неговото внимание. Той подразни с език зърното на едната ѝ гърда, а после — на другата. Ръката му се плъзна по раменете ѝ, по гладкия корем и хълбока до вътрешната част на бедрата, където се задържа, за да помилва меката плът. Не докосна обаче мястото, което най-много се нуждаеше от внимание.

Все още ненапълно събудена, Каролайн се притисна към него, за да удовлетвори поне малко възбудата, която се разливаше все по-силно по тялото ѝ. Инстинктът ѝ подсказваше, че той няма намерение да бърза, ала тя беше по-настойчива.

— Няма да бързам, скъпа — промълви Тони. — Това е моето време и искам да му се насладя докрай.

— Не е честно — изстена тя, едва сдържайки страстта си.

— Може би... — Устните му оставиха огнена диря от гърдите ѝ надолу към стомаха.

Каролайн отново простена и зарови пръсти в тъмната му коса. Дъхът му опари бедрата ѝ и тя осъзна, че той иска да продължи сладостното мъчение, преди да ѝ донесе жадуваното облекчение.

Устните му продължиха пътя си и тя притаи дъх. Допирът им беше невероятно възбуждащ и главата ѝ се замая от наслада. Тони знаеше къде, как и кога да докосва, за да изтръгне от нея желаната реакция. Правеше точно това. Бавно. Търпеливо. Нежно.

Пръстите ѝ стиснаха чаршафа така, че кокалчетата побеляха. Но това не ѝ помогна. Устните на Тони продължаваха да се движат по сърцевината на нейното желание.

— Тони, моля те! — изтръгна се от устните ѝ.

— Не още, скъпа — последва отговорът му.

— Но...

— Не, малката. Отпусни се. Имаме много време и то е наше... — Помилва влажната тръпнеща плът.

И за да докаже, че казва истината, започна любовната игра отначало. Устните му покриха нейните, после се спуснаха към гърдите, като отделиха време на болезнено втвърдените от желание зърна, след това отново се озоваха в лоното на нейната женственост.

Каролайн застена, неспособна да сдържа страстта си нито миг повече. Екстазът я заля на вълни, остави я без дъх, отнесе я на крилете си в небитието...

Тони се надигна и с рязко движение навлезе в тръпнещата ѝ от удоволствие плът. Вкопчиха се един в друг така, сякаш неведоми сили заплашваха да ги разделят завинаги и това бе последният им път заедно...

Когато се спуснаха на земята, дълго останаха да лежат с преплетени ръце и крака, отдадени изцяло на усещанията си. Най-после Тони се отдели от нея, легна отстрани и я прегърна, а едната му ръка милваше бедрото ѝ.

На нея ѝ се искаше да му каже нещо хубаво и мило — за това колко обича да бъде в обятията му, колко ѝ е приятно да усеща присъствието му... Всъщност — че го обича.

Тя се обърна към него. Ръката му стисна леко бедрото ѝ.

— Не ставай, Каролайн. Не бягай толкова скоро от мен. Имаш предостатъчно време, преди да се принесеш в жертва пред олтара, който наричаш „работа“. — Гласът му прозвуча тъжно.

Каролайн прехапа долната си устна. Думите му възкресиха в паметта ѝ спомена за снощния им спор. Искаше да помилва бронзовите му рамене, да го притисне силно към себе си — така, че той никога да не може да си тръгне. Въпреки това не направи нищо. Ръцете ѝ дори не помръднаха.

— Нараняваш ме, Тони — каза тя.

— Как? — Не се обърна към нея.

— Като не ме питаш какво мисля за работата ти като барман.

— А ти мислила ли си дали не нараняваш мен, като всяка вечер ме караш да чакам да ми обърнеш внимание, понеже работиш?

— Това е друго. Знаеш, че работя до късно, откакто започнаха тези наши... Тези... — заекна тя.

— Отношения ли? Толкова ли е трудно да го изречеш?

Тя усети и неговото, и собственото си объркване. Тони беше прав, както винаги. Тя просто се страхуваше. От всичко. Дори да нарече някои неща с истинските им имена.

— Не се отклонявай от въпроса, Тони.

— Значи решението ми да помогна на един приятел те ядосва, така ли?

— Да, но само защото не обели и дума, преди да вземеш окончателно решение! Освен това знаеше с какво си изкарвам прехраната, преди да се преместиш при мен. Беше ти ясно с какво се захващаш.

— Това няма значение — каза Тони гневно. — Нали всяка вечер си заета с работата си? Едва ли ще ти липсвам. — Той рязко стана и излезе от спалнята, без дори да се обърне.

Каролайн простена от болка и обида. Изглежда не бе постъпила както трябваше. И по-добре беше да не казва на Тони колко ѝ е скъп. Така поне, когато я напуснеше, тя нямаше да съжалява, че му е доверила чувствата си.

Когато Тони се върна в спалнята с две чаши кафе, тя пое едната и му се усмихна. Усети питания поглед и съзря болката в очите му.

Не можеше нито да отговори на незададените му въпроси, нито да намали неговото страдание, макар че сърцето ѝ се късаше от мъка...

Когато Каролайн се прибра от работа, Тони изглеждаше възбуден.

— Утре ще дойдеш с мен да разгледаме едно имение — изплю камъчето той, когато влязоха в кухнята.

— Знаеш, че не мога. А и какво толкова необикновено има в него? Та нали оглеждаш най-различни имоти вече два месеца...

— Да, но това имение има всичко, което искам. Посредникът ми разказа за него по телефона. — Хвана я през кръста и я придърпа към себе си. — Ела с мен, Каролайн. Искам да си с мен, когато го видя за първи път.

— А ако се окаже, че имението не ти харесва?

— Е, тогава ще имаме един свободен ден заедно.

Предложението му звучеше примамливо. Тони я притисна в обятията си.

— Трябва ти поне един ден, през който да правиш каквото пожелаеш — каза той предизвикателно. — Ще бъде полезно за теб.

Целуна я страстно и я обзе познатата ѝ отмала. Безсилна да му се противопоставя повече, тя се обади на секретарката си, за да ѝ каже, че на другия ден няма да отиде на работа.

На следващата сутрин двамата се облякоха спортно и потеглиха по Шеста магистрала към едно китно градче, наречено Чапъл Хил. Караше Тони, а Каролайн с карта в скута си му показваше пътя, като следеше пътепоказателите.

— Завий ей там, Тони — упъти го тя и той отби от магистралата по второстепенен път.

Огромни дъбови дървета разпростираха клони и хвърляха плътна сянка над тесния път. Зад тях се виждаха високи, сякаш пробиващи небето борове.

— По този път имаме още четири километра — каза Каролайн, като оглеждаше с нескривано удоволствие околния пейзаж.

Скоро стигнаха до огромни, боядисани в бяло порти. Бяха широко разтворени, като че ли очакваха точно тях. Върху напречната горна греда имаше красива табела с надпис: „Хасиенда дел Сол“ или „Къщата на Слънцето“.

Тони вкара колата и продължи по широка алея. Встрани от тях останаха заградени пространства, вероятно за коне.

— „Хасиенда дел Сол“ — промълви той. — Хубаво име.

— Хм... Прав си — съгласи се Каролайн, която внимателно оглеждаше мястото. Остана очарована.

Изкачиха един хълм. Отляво покрай тях остана красив парк и градина с великолепни цветя. Отдясно, зад оградата, имаше поле, ширнало се докъдето стига поглед.

Когато стигнаха до върха на хълма, Тони спря колата, а Каролайн затаи дъх от гледката. Пред тях се извисяваше триетажна бяла къща в плантаторски стил. От двете си страни бе заобиколена с олеандри с прекрасни розови цветове. Сградата имаше огромна веранда, към която водеше двойна плъзгаща се встрани врата.

Каролайн погледна Тони, после отново къщата. Най-после той потегли и след малко се озоваха пред главния вход. Каролайн съзря олющената боя на стените, изкривените странични греди на верандата и се намръщи. Отблизо сградата изглеждаше съвсем неподдържана.

Той загаси мотора, двамата слязоха от колата и застанаха на стълбите. Тони внимателно оглеждаше всеки детайл, като очевидно оставаше все по-доволен. Каролайн се опита да проследи погледа му, ала не разбра от какво точно е породено неговото възхищение. Тя забелязваше само необходимостта от основен ремонт.

— Нали ключът е в теб? — попита той и протегна ръка да го вземе.

Тя му го подаде и тръгна след него, като внимаваше къде стъпва. Тони изкачи стъпалата до входната врата и отключи. Вратата се отвори със скърцане и пред погледа им се появи фоайе с дървен под, в което спокойно можеше да се разположи пет-шест членен оркестър и няколко танцуващи двойки.

Двамата влязоха мълчаливо в огромните просторни помещения. Първо огледаха преддверието, после — кухнята и столовата, а накрая се върнаха във фоайето.

Тони се приближи до високите дървени вити стълби. Дървото изглеждаше солидно и се изкачиха до втория етаж. На него имаше шест спални и две бани.

На третия етаж имаше още три огромни спални и няколко складови помещения. Тони застана до един от прозорците и погледна навън.

— Имението е от тридесет и два акра земя — промърмори сякаш на себе си той.

Каролайн застана до него и също погледна през прозореца. Пред погледа ѝ се откри плувен басейн, а отстрани се виждаха още три сгради. Едната приличаше на обор, а другата изглежда е била нещо като малка лятна къща към басейна. Третата представляваше гараж за четири коли. И трите сгради имаха нужда от ремонт.

— Не съм виждала по-запустяло място — каза Каролайн с привидно безразличие.

Тя съзнаваше, че Тони много е харесал мястото. За разлика от нея.

— Не е лошо — промълви той и я погледна. Лицето му бе необичайно оживено. — Знаеш ли, че през тридесетте години това място е било хотел?

— А знаеш ли, че това имение изисква ремонт за повече време и пари, отколкото имаш?

— Идеално е.

— Тони — започна тя и показа с жест около себе си, — огледай се! Това място е ужасно! Обзалагам се, че и водопроводните тръби трябва да бъдат сменени!

Без да ѝ отвърне, той заслиза надолу по стълбите. Каролайн го последва. Когато отново се озоваха на първия етаж, тя продължи:

— По принцип водопроводните тръби трябва да се сменят поне веднъж на петдесет години. — И добави, като се оглеждаше: — А и тапетите са за смяна. Ще трябва да ги свалиш и да боядисаш всичко, да не говорим, че ще се наложи да смениш електрическата мрежа.

— Аз няма да възстановявам къщата, а ще я обнова — заяви твърдо той.

— И каква е разликата според теб? Все едно ще ти струва цяло състояние.

— Разликата е в това, че чрез обновлението ще платя половината цена. Възстановяване означава да се подмени едно нещо със същото, но ново. А обновяването означава модернизиране и функционални подобрения.

— Тони, помисли добре! — настоя тя, неочаквано уплашена повече откогато и да било, че ще я напусне, и то съвсем скоро заради тази съборетина. — Имението е на цял час път от града. Освен това ще се наложи да хвърлиш за ремонта повече средства, отколкото предполагаш.

Тони влезе в кухнята и започна да отваря шкафчетата едно по едно. Той внимателно стъпваше по разкъсания линолеум на пода.

— Мястото изглежда като във филм на ужасите — не спираше да изброява доводите си против купуването на имението тя. Сложи ръце на кръста си. — Такова нещо не ти трябва. Ако искаш хотел, купи си, но не и този.

— И защо не?

— Защото... — Не успя да измисли друга причина, макар че я побиваха тръпки.

А тя знаеше защо. Дължеше се на факта, че си представяше Тони тук, но без нея. Каролайн не би могла да живее на час път с кола от града и всеки ден да пътува до офиса и обратно.

— Защото — най-сетне проговори тя — ще струва твърде скъпо да се превърне в хотел. А и кой би дошъл чак тук?

— Каролайн, защо си настроена толкова негативно към плановете ми?

Не можеше да му каже истината!

— Това място не е за теб.

— Не бягай от прекия отговор! Попитах те защо си против! Все пак мисля, че вече се досещам за истинската причина.

— Е, и коя е тя?

— Ти просто не можеш да приемеш, че няма да живея в града и ще си цапам ръцете с „неподходяща за мен работа“, както би се изразила. Аз обаче искам точно това имение и искам да го обнова.

— Защо не построиш нова къща? Ще е много по-лесно, ще ти отнеме по-малко нерви, пари и време.

— Защото искам само да обновявам, а не да проектирам. И защото копнея да избягам от лудия ритъм на живота в града, Каролайн.

— Значи ще купиш имението, така ли?

— Не зная. Още не съм решил.

Това я успокои малко.

— Добре. Нали не е необходимо да вземеш окончателно решение още днес? — попита с надежда тя.

— Не, разбира се. Хайде да тръгваме.

— Убедена съм, че ще имаш възможност да избереш нещо по-подходящо, Тони.

— Ще избира това, което искам! Просто се случи така, че жената, която обичам, май знае по-добре от мен какво трябва да правя.

— Толкова лошо ли е това? Понякога един страничен наблюдател би могъл да забележи повече неща.

— Само че понякога този страничен наблюдател има конски капацита на очите си! — отрязва той и излезе навън.

Каролайн го последва. Не се беше обидила, дори изпитваше известно облекчение. В края на краищата, вече си тръгваха от това ужасно място. Може би Тони нямаше да го купи. Поне не сега...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Каролайн съзнаваше, че бъдещето ѝ с Тони е заплашено от неговото равнение във вещите, принадлежали на загиналия му син и на починалата съпруга. Каролайн загуби желание за работа, а в мислите ѝ непрекъснато бе Тони.

Вечерно време ставаше още по-лошо. Тя седеше в кабинета си вкъщи, като опитваше да съсредоточи вниманието си върху книжката, но си представяше как Тони е седнал на високо столче до барплота, обкръжен от красиви жени...

Каролайн се ядосваше, ревнуваше и изпитваше силен страх. Тони бе само неин! Докато той пък смяташе, че е самостоятелен и независим. Някои от клиентките обаче смятаха Тони за доста интересен и привлекателен мъж...

Каролайн не знаеше как да постъпи, чувстваше се жалка в създадената се обстановка, но продължаваше да пренебрегва обръкнатостта на усещанията си.

Когато Тони я откарваше на работа, той се смееше и шегуваше през целия път, после с усмивка я оставяше пред офиса. В службата тя загубваше всякакъв интерес към работата и не можеше да се съсредоточи, колкото и да се стараете. Накрая събираше книжката и се прибираще да работи вкъщи.

Но и там не успяваше да свърши нищо. Тони го нямаше и тя седеше, загледана безцелно пред себе си. Мислите ѝ бяха заети с опасенията и неспособността ѝ да възприеме начина му на живот. Нямаше значение колко упорито се опитваше да осъзнае, че Тони не е Майк.

Та тя идеално знаеше за какво съществуват нощните барове! Колко ли му трябваше на Тони да бъде прельстен от някоя жена? Когато той напуснеше Каролайн, за нея щеше да бъде неимоверно трудно да овладее чувствата си. След подобен удар тя никога повече нямаше да се възстанови...

А бе твърдо убедена, че ще я напусне. Собствената му незаинтересованост от нейното поведение говореше достатъчно красноречиво за това.

Тя мечтаеше да може да работи; да спи или поне да не се чувства толкова безпомощна и вцепенена. Когато си лягаше, чакаше той да се върне, дебнеше да долови стъпките му. Едва след като Тони си лягаше, и тя успяваше да заспи.

За две седмици животът ѝ се превърна в кошмар. Работата ѝ започна да изостава. Закъса с някои текущи задачи, а за нови и дума не можеше да става. Започнаха да пренасочват някои клиенти към току-що назначения нов счетоводител, който се оказа затрупан с работа така, както някога бе и Каролайн. По онова време именно упоритостта и трудолюбивостта ѝ помогнаха да се издигне. Сега обаче катеренето по йерархичната стълба ѝ стана безразлично. Дори се учуди, че не изпитва и капчица завист към новия си колега. Странно колко се беше променила! Но все пак не бе достатъчно...

Една вечер тя най-после не издържа. Качи се в колата и потегли към бара. Паркингът се оказа затворен, а наоколо нямаше място да остави колата. Явно барът имаше огромен успех. Най-сетне паркира в една пресечка. На входа на бара имаше двама портиери, които приличаха повече на биячи. Те флиртуваха с младо момиче, обуто в тесни, прилепнали плътно по стройните крака джинси, което ги даряваше щедро с лъчезарни усмивки.

Каролайн се поколеба. Правилно ли постъпваше? Нямаше ли Тони да помисли, че го шпионира? Тя, разбира се, щеше да се престори, че „е отскочила просто така“, но все пак оставаше въпросът за какво точно е дошла.

— Добре дошла, мадам — обади се единият портиер.

Каролайн се усмихна.

— Благодаря. Плаща ли се вход или куверт?

— Плащат само мъжете — обади се момичето в джинси. — Има три ъглови бара и един по средата на заведението. Програмата току-що свърши. — То хвърли многозначителен поглед към двамата портиери. — Те ще ви покажат къде да се настаните — до някой самотен привлекателен мъж — обясни през смях. — Приятно прекарване.

Чак сега Каролайн разбра, че младото момиче работи заедно с портиерите. Явно, за да привлича повече мъже... Тя кимна и влезе

вътре. На входа спря за малко, за да свикнат очите ѝ с полумрака. После огледа огромното помещение. То беше боядисано в черно, а върху стените имаше тънки неоновии тръби в розово, синьо, пурпурно и зелено, които се преплитаха. Бяха закачени и плакати на стари филми, както и на известни филмови звезди от далечното минало.

Каролайн започна да обхожда с поглед добре осветените барове. Около тях се трупяха доста посетители.

Не успя да види Тони и реши да обиколи помещението. На всеки бар тя внимателно огледа барманите, после изчака края на някаква мелодия, за да пресече дансинга и да отиде до централния бар.

Тони не беше и там.

Тя отново се огледа. Къде ли беше? Дали не се бяха разминали и той вече да е вкъщи? Ами ако се е присъединил към компанията на някоя посетителка? Дали пък не беше с приятели? Обзе я паника и през ума ѝ в миг преминаха най-различни мисли.

Забеляза страничен изход, водещ към офиса. Тя отново пресече дансинга, като се блъскаше в танцуващите двойки, и се насочи натам. Внезапно вратата на страничния изход се отвори и се появи Тони. След него излезе още един мъж. Двамата оживено обсъждаха нещо. Каролайн внимателно следеше всяко негово движение, всяко изражение на лицето му... Господи, та тя беше безнадеждно влюбена в него!

Той беше облечен с един от костюмите, които тя харесваше най-много. Изглеждаше опасно привлекателен! Двамата мъже се спряха съвсем близо до нея, ала не я забелязаха, защото наоколо имаше много хора, които непрекъснато се движеха нанякъде.

Тони наведе глава така, че да чува събеседника си по-добре, като кимаше и от време на време леко се усмихваше. Каролайн се поотпусна, но после напрежението отново я връхлетя, макар и по друга причина — желаше Тони! Сега! Незабавно! Реши да му се обади. Може би щеше да успее да го склони да си тръгнат по-рано...

Тя направи няколко крачки към него, обаче в този момент една жена застана помежду им. Беше зашеметяващо красива, а яркочервената ѝ копринена рокля очертаваше изваяните форми на фантастично тяло. Жената прегърна Тони и събеседника му, като започна да им говори нещо, на което и двамата се засмяха.

Сърцето на Каролайн заби силно. Не можеше да отдели поглед от очарователната усмивка на Тони, с която той дари непознатата. Той хвана ръката ѝ и нежно я потупа. Тя обаче го дръпна и поведе към дансинга...

Каролайн не издържаше повече на тази гледка. Рязко се обърна и се насочи към изхода. Излезе навън и вдиша свежия нощен въздух с пълни гърди.

Край нея минаваха хора, трупаци се пред входа на модерното заведение. Каролайн отново пое въздух, вдигна глава и се загледа в тъмното нощно небе. Не беше лесно да удържи напиралите сълзи. Все пак положи максимално усилие да не се разплаче.

Тони бе прав в обвиненията си, че тя го бърка с Майк. Наистина беше така, макар и за кратко. Тя обаче бе достатъчно интелигентна, за да си даде ясна сметка за разликата между тях двамата.

Любовта ѝ към Майк бе сякаш игра — той не бе мъжът, който би я дарил с деца, който би се грижил за нея и би превърнал мечтите ѝ в реалност. Тъкмо обратното. Каролайн бе тази, която даваше всичко от себе си за тяхната връзка.

Тони беше съвсем различен. Тя го обичаше лудо, страстно, до болка — като зряла жена, влюбена в зрял мъж. В чувствата ѝ нямаше нищо детинско, нито пък изпитваше майчин инстинкт да го закриля, какъвто бе проявявала спрямо Майк. Каролайн просто копнееше за любовта на Тони!

Тревожеше я съзнанието, че по никакъв начин не може да повлияе на хода на събитията. За първи път си даде сметка, че няма значение какво иска. Постигането на желаното не зависеше от нея. Не можеше и да контролира чувствата си, нито пък действията на Тони. А не бе в състояние и да спре да го обича...

Тя тръгна към колата си несигурно, като пияна. Нямаше представа как да постъпи, нито пък какво ще прави сама вкъщи, докато очаква завръщането на Тони.

Дали да попита небрежно — уж случайно, за жената в червено? Трябваше ли изобщо да споменава за нахлуването си в неговия свят? Или беше по-добре да се преструва, че всичко е идеално и безпроблемно? Беше премълчала, когато откри, че Майк я мами. Бе се престорила, че това не я интересува.

Но тъкмо това нейно поведение доведе до краха на брака ѝ и до края на приятелските отношения с Кора. Дали ако човек обърне гръб на един проблем, той щеше да се реши от само себе си? Не знаеше...

Два часа по-късно, когато чу шума на колата на Тони, Каролайн все още се колебаеше как да постъпи. Но времето ѝ за размисъл изтичаше.

Силно напрегната и с чаша вино в ръка, тя изчака той да влезе. Когато Тони отключи, на нея ѝ идваше да извика от облекчение. Почти два часа се бе измъчвала с представата, че той е в прегръдките на друга жена и никога повече няма да се върне при Каролайн. Нервите ѝ се бяха опънали до краен предел.

Въпреки намаленото осветление в хола, Тони явно забеляза напрежението и объркването ѝ. Пристъпи към нея и мълчаливо я взе в обятията си.

В гърлото ѝ заседна стон. Тя прегърна с едната си ръка Тони през кръста, като се стараеше да не разлее чашата с вино, която държеше в другата. Той усети колко е напрегната, взе чашата ѝ и я остави на масичката.

— Не бива да си усложняваме живота, скъпа — подразни я мило, ала погледът му внимателно следеше изражението на лицето ѝ. — Какво се е случило? Какво има?

Каролайн опита да се усмихне.

— Не е ли редно една жена да чака мъжа на живота ѝ да се прибере вкъщи?

Той повдигна брадичката ѝ.

— Не и когато тази жена трябва да стане рано сутринта, за да отиде на работа.

— Няма проблем, ще издържа — каза тя. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. — Тони отстъпи назад и разтърка очите си. — Беше тежка вечер, но имам нужда не от алкохол, а от нещо съвсем различно...

— От какво? — Протегна се за чашата си.

— От теб...

— Тогава защо чакаме?

Погледът му я прониза и събуди в нея страст, която заплашваше да я изпепели. Едва поемаше дъх, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Изпи ли виното? — попита той едва чуто.

— Да — отвърна тя също съвсем тихо и го хвана за ръката.

Без да промълви и дума повече, тя го поведе към спалнята. Съблякоха се на тъмно.

Той избута възглавниците встрани и се изтегна на леглото до Каролайн. Прегърна я нежно и тя отпусна глава върху голите му гърди. Напрежението се стопи. Светлините на басейна хвърляха отблясъци върху тавана.

Тони подпря брадичка върху главата ѝ и започна нежно да милва раменете, ръцете и косите ѝ.

Никога по-рано не се бе чувствала така обичана. Не бе необходимо да се любят, а за Каролайн не беше нужно и да търси начин да успокои завладелите я демони на ревността и подозрението. Тялото и душата ѝ се изпълниха с блаженство и покой.

Тони не би могъл да прекара последните два часа в прегръдките на друга жена и да се върне при Каролайн, за да я накара да изпита подобно чувство на успокоение. Не, това бе невъзможно!

— Каж ми какво се е случило, Каролайн. — Той продължаваше да я милва.

Беше ѝ неимоверно трудно да намери подходящите думи, за да сподели кошмарите, които я измъчваха напоследък. Все пак вдигна глава и го погледна в очите.

— Има ли друга жена между нас, Тони? — осмели се да зададе въпроса тя.

— Едва успявам да се оправям с теб, а ти смяташ, че има друга жена... — Усмихна се мрачно. — Благодаря за комплимента, но не съм в състояние да се занимавам с още една жена. — Поколеба се малко и добави предизвикателно: — Е, ако бях на двадесет, може би щях да се справя... — Каролайн силно се притисна към него. — Доволна ли си сега?

— Да — прошепна тя.

Почувства се като щастлива глупачка. Той беше прав, разбира се. Друга жена нямаше и въпреки съмненията си, Каролайн трябваше да го знае.

Тони непринудено провря крака си между нейните.

— Как би могла да помислиш такова нещо?

Прииска ѝ се да потъне вдън земя.

— Не ми се говори за това.

— Права си. Вече е късно. — Гласът му прозвуча хладно.

Тя въздъхна, обърна се по гръб и се загледа в играта на светлините и сенките по тавана. Много ѝ се искаше да я разбере и оправдае.

Ръката му се плъзна по едната ѝ гърда, а палецът започна да дразни зърното, което веднага се втвърди под ласката.

— Тази вечер бях в бара и те видях с друга жена — внезапно каза Каролайн.

— Защо си идвала?

— Защото ти ми липсваше.

— Канил съм те достатъчно често и никога досега не съм ти липсвал чак толкова, че да дойдеш в бара.

— Да, но тази вечер изпитах липсата ти болезнено...

— Поласкан съм.

— Ти си жесток!

— Вероятно — усмихна се той. — Все пак чакам да чуя защо точно си идвала в бара. И, моля те, бъди честна.

Тя съзнаваше, че той ще настоява за задоволителен отговор, но реши да го избегне и добави:

— Видях те да излизаш от офиса с някакъв мъж.

— И?

— После към вас се приближи една жена, облечена в червено, прегърна и двама ви, а после те отведе на дансинга.

Ръката му спря да я гали, макар че Каролайн искаше ласката да продължи. Сърцето ѝ се сви. Загледа се навън към басейна, като се надяваше, че всичко това ще свърши. Скоро. Съвсем скоро. Веднага!

— Не съм допускал, че можеш да проявиш ревност, нито пък, че ще ми се наложи да се оправдавам — каза той. — Значи след като си видяла онази сцена, ти си решила, че имам още една любовница, която крия, докато живея с теб. Така ли да разбирам? — Тонът му леко се повиши.

— Не, но ми се искаше да те попитам дали е така. — Усети, че заема оправдателна позицията, макар че сама бе виновна за това.

— Значи ти е било толкова интересно, че ме попита, а сега се дразниш, така ли?

— Да. — Тя се напрегна, а мускулите ѝ се стегнаха. Помъчи да се отпусне, ала опитите ѝ щяха да се безполезни, докато не чуеше какво още има да ѝ казва той.

— Какво мислиш че става, Каролайн? — Гласът му бе неестествено спокоен.

Тя подсъзнателно усети, че той е по-смутен и объркан дори от нея. Реши да се възползва от това.

— Ти ми зададе достатъчно въпроси. Сега е твой ред да отговориш на моите. Кой бяха мъжът и жената, с която отиде да танцуваш, Тони?

— Мъжът е мой бивш съдружник, който в момента е посредник при покупко-продажба на недвижимо имущество. Намерил ми е къща за живеене и уточнявахме цената. Жената е негова съпруга. Обещах да я почерпя със специален безалкохолен коктейл, какъвто правех едно време, затова я придружих до централния бар. Не отидохме да танцуваме, както ти се е сторило.

Тя не успя да измисли веднага какво да каже. Чувстваше се виновна.

— Все пак само те попитах, Тони, а не направих заключения предварително — оправда се Каролайн.

— О, да! Разбира се! — Той подреди няколко възглавници зад гърба си, седна и се облегна върху тях, без да вземе Каролайн в прегръдките си.

Жестът му на отблъскване предизвика в очите ѝ сълзи на болка.

— Ти си ядосан.

— Не. Обиден съм. Наказваш ме за неизвършен грях.

— Не е вярно. Никога не съм те наказвала. — Изви се така, че да се озове лице в лице с него.

— Така ли? — Веждите му се смръщиха. — А когато се насилваше да работиш до късно? Та нали ме караше да те чакам часове наред, докато благоволиш да ми правиш компания! Ами когато забравяше да ми се обаждаш, че излизаш с приятели? Това бе израз на твоето пренебрежение към две неща, Каролайн. Първо, с това ми показваше, че не възнамеряваш да ми даваш обяснения, и второ, че не съм ти притрябвал, за да излизаш с мен. А междувременно аз седях тук и те чаках да се прибереш...

Думите му ѝ причиняваха болка. Колко глупаво бе постъпвала! Смятала е, че той не разбира, ала Тони бе усетил, че тя го наказва заради греховете на друг мъж — Майк!

— Тони, аз... — Извинението заседна в гърлото ѝ. Сълзите ѝ започнаха да се стичат по страните.

Той въздъхна и избърса една сълза, ала от очите ѝ се търколи нова.

— Не плачи — помоли той.

Тя се наведе и докосна устните му със своите.

— Извинявай, Тони. Съжалявам...

— И аз съжалявам, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. Устните му докоснаха слепоочието ѝ, после — мократа от сълзите буза, а накрая се спряха върху нейните.

Целувката им бе страстна, дълбока и сякаш продължи цяла вечност.

Накрая Тони се откъсна от устните ѝ и опря чело в нейното.

— Ела с мен, Каролайн. Ела да живеем в провинцията, далеч от този безумен град.

Тя се обърка.

— Но... Аз... Не мога — прошепна.

— Разбира се, че можеш. Ще работиш в хотела. Хората в провинцията също имат нужда от бизнес услуги. — Целуна връхчето на носа ѝ. — Между другото ще водим по-спокоен живот и ще се наслаждаваме на мириса на детелините и сеното, на залезите, на тишината. Дори може да имаме деца...

Последните му думи я вбесиха. Та той ѝ залагаше капан и я изправяше пред нерешима дилема!

— Тони... — започна Каролайн, ала той я прекъсна:

— Ще ти хареса, скъпа. Там ще бъдем много щастливи — увери я, изпълнен с ентузиазъм.

Тя пое дъх и отговори:

— Не мога. — Гласът ѝ прозвуча високо и ясно.

— Защо?

Тя обхвана лицето му с длани, погледна го в очите и се опита да бъде пределно искрена:

— Десет години работих като роб, за да ме направят съдружник, Тони. След година-две това ще стане. А ако искаш семейство, бихме

могли да го създадем и тук.

— Наистина ли не искаш да дойдеш с мен?

— Не че не искам. Напротив, желая го повече от всичко друго на света, но хвърлих толкова усилия, за да просперирам в работата си! Не мога да се откажа точно сега, малко преди да съм успяла. — Гласът ѝ звучеше твърдо, макар че стомахът ѝ се сви на топка от притеснение.

— Защо да не можеш да се откажеш? — възрази той. — Всичко, което правиш, говори, че вече не изпитваш удовлетворение и удоволствие от работата си. Тя просто ти е станала навик, Каролайн. А и през повечето време работиш механично, като вършиш едно и също.

— Не си прав! — разгорещи се тя. — Обичам работата си, а и нямам намерение да зарежа всичко, към което съм се стремила цял живот.

— Това ли мислиш, че направих аз? — Тони впи в нея поглед. — Грешиш. Много грешиш, Каролайн.

— Тони, моля те, опитай се да ме разбереш.

Той поклати глава, въздъхна и я привлече към себе си.

— Надявах се, че ще успея да те разбера. Но явно е трябвало да бъда по-предвидлив. Всички признаци ми подсказваха какво ще се случи, ала аз ги пренебрегнах. — В гласа му се долавяше болка.

— За какви признаци става дума?

— За онези, които говорех, че не си готова на по-сериозна връзка. Че изключваш брака като възможност. — Притисна я към себе си и тя се сгуши в топлите му прегръдки. — Мястото, където те отведох на Чапъл Хил, е точно това, което търсех, Каролайн.

— Мислех, че вече сме взели решение да не го купувам.

— Не, скъпа. Ти си взела такова решение. Аз обаче искам имението и смятам да подпиша документите.

— И ще го направиш, дори ако знаеш, че няма да те последвам там?

Той кимна.

— Ти знаеше за плановете ми от самото начало, скъпа. Говорех за тях непрекъснато. За разлика от теб, никога не съм крил намеренията си. Ти знаеше идеално какво желая още от самото начало. Знаеше, че искам да напусна града.

Тя си представи как Тони се наслаждава на живота сам, без нея, и изпита неописуема болка. Сърцето силно биеше в гърдите ѝ, а очите

й отново се напълниха със сълзи.

— Ще построя осем по-малки къщи, подобни на оригиналната сграда и ще ги давам под наем на фирми, на управителните им съвети за заседания, както и за провеждането на бизнес семинари.

Каролайн изчака малко, за да овладее гласа си, и каза:

— Звучи чудесно.

— Идеално е. Ще мога да управлявам инвестициите си по телефона, да готвя каквото пожелая и да се наслаждавам на живота до края на дните си.

Тя нямаше какво да добави. Тони винаги бе твърдял, че се стреми именно към това. Фактът, че не бе обсъждала с него своите желания, си оставаше за нейна сметка. Все пак се осмели да зададе парливия въпрос:

— Кога ще се местиш?

— Ако документите се уредят бързо, ще се преместя още през следващата седмица.

В стаята се възцари гробно мълчание. Въпреки че отклони предложението му да замине с него, тя се надяваше да ѝ предложи да се оженят. Всъщност Каролайн очакваше той да настоява по-упорито за това. В никакъв случай обаче не беше подготвена за тази потискаща тишина, надвиснала над тях като заплаха.

— Ще ми липсваш — промълви Каролайн. — Твърде много.

— Обичам те... — Гласът му бе дълбок и уверен, ала изпълнен с тъга. — Прекалено силно.

Искаше да му каже, не — да извика, че и тя го обича, но не можа. Устните ѝ се разтвориха и раздвижиха, ала от гърлото ѝ не излезе никакъв звук.

— Не тъгувай, скъпа! — Той се наведе и целуна челото ѝ. — И не се мъчи да ми отговаряш. Мълчанието също е отговор. — Притисна я към себе си така, че дъхът ѝ секна, а след това внезапно я отблъсна и стана.

Каролайн седна, като остави завивката да се свлече до кръста ѝ.

— Къде отиваш?

— Да поплувам — отвърна той. Пресече стаята гол и отвори плъзгащата се встрани стъклена врата. — Лягай да спиш. Скоро ще се върна.

И излезе. След миг се чу шумът от скока му във водата. Започна да плува с отмерени загребвания към другия край на басейна и обратно. Каролайн следеше движенията му. Даже от мястото си тя забелязваше огромното му напрежение, което той се опитваше да премахне.

„Какво ще правя без Тони?“, мерна се в съзнанието ѝ. Искаше той да разбере, че поведението ѝ не е истинското мерило за чувствата, бушуващи в нея. И копнееше да я грабне и отвлече със себе си...

Най-силно обаче желаше да ѝ предложи да се оженят. И въпреки това не бе сигурна в отговора си. Още не беше готова за подобно обвързване!

През цялото време на тяхната връзка Каролайн бе допускала грешка след грешка. Но дори да бе възможно да върне времето назад, едва ли щеше да постъпи по друг начин... Едуард се оказа прав — сестра му не знаеше какво иска в отношенията си с хората...

Ако тихото бръмчене на климатичната инсталация не заглушаваше ударите на сърцето ѝ, би чула как то се пръска от мъка...

ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Каролайн се разхождаше из празната къща като ранен тигър в клетка. Зает с грижите по приключването на сделката за имението, Тони се прибираше къщи много по-късно от обикновено. Той искаше да сподели с нея плановете си за обновлението, проблемите и успехите на работата, която вършеше, но колкото повече се увеличаваше в разказите си за това, толкова повече Каролайн се затваряше в себе си, защото с напредването на работата в Чапъл Хил, се приближаваше и денят, в който Тони щеше да я напусне.

Тя съзнаваше, че се държи като дете, ала въпреки това отказваше да говори за къщата и за плановете му да се премести в нея.

Тони разбра състоянието ѝ и престана да я безпокои. Нещо повече — и двамата оставаха безмълвни по цели вечери и единственият им контакт бе любенето — страстно, но също мълчаливо, в мрака на нощта...

Един късен петъчен следобед Джеф Хардън извика Каролайн в съвещателната зала, където се бяха събрали и останалите трима съсобственици на фирмата. Да не би да възнамеряваха да я уволнят? Сърцето ѝ се сви, а после страхът ѝ бе заменен от гняв. Тя гордо вдигна глава и огледа шефовете си изпитателно. Те също я изгледаха внимателно.

До момента, в който Тони се появи в живота ѝ, тя вършеше много повече работа от който и да е дипломиран счетоводител в компанията. Бе изцяло отдадена на работата си. А дори и сега оставаше отличен служител.

Основателят на компанията господин Фриман започна пръв:

— Госпожице Пъркинс, вие знаете колко високо ценим вашите способности. Джеф Хардън много често споменаваше вашето име във връзка с напредъка и успехите на нашата фирма.

Изненадана, тя погледна Джеф, но той бе свел глава към книгата, разположени пред него на масата.

— Въпреки сроковете за тримесечния отчет, ние все пак трябваше да организираме настоящата среща, за да ви поздравим за вашата превъзходна работа, която вършите за нас.

Каролайн се зачуди дали те чуват силните удари на сърцето ѝ. Накъде ли клонеше Фриман? Ако я уволняваха, това несъмнено бе най-необичайният начин!

— Така че — продължи Фриман, — ви предлагаме да станете партньор, което на практика означава и съсобственик, смятано от понеделник. Това ще ви даде възможност, естествено, да получавате и част от печалбата. — Фриман се облегна, доволен от себе си. — Е, госпожице Пъркинс, какво ще кажете?

Тя застина, а мислите ѝ се залутаха трескаво в съзнанието. Ако това предложение ѝ беше направено само преди един месец, отговорът ѝ щеше да бъде незабавен и положителен. Но не и сега. Все пак трябваше да каже нещо, ала в гърлото ѝ заседна буца и Каролайн не можеше да промълви и дума. В заседателната зала провисна тишина.

— Госпожице Пъркинс, добре ли сте? — попита един от съсобствениците.

Тя се насили да се усмихне.

— Да, господине, само съм много развълнувана.

— Тогава какъв е отговорът ви? — настоя Фриман.

Толкова усилия бе положила за този миг! Така го очакваше и желаше! А сега не можеше да събере мислите си! Накрая, осъзнала какво се очаква от нея, тя отвърна с думите, които дълго бе подготвяла:

— Вашето предложение е чест и удоволствие за мен. Благодаря ви.

Но защо, за бога, не изпита неописуема радост от това, че мечтите ѝ се сбъдваха?!

След като ѝ обясниха правата, задълженията и привилегиите, които получаваше като вицепрезидент на компанията, Каролайн излезе от залата за съвещания, напълно объркана.

Секретарката ѝ се усмихваше, ала тя само се обърна и подметна през рамо:

— Моля, не ме свързвайте с никого за известно време.

Усмивката на секретарката изчезна.

Вместо на стола си, Каролайн се отпусна в креслото за клиенти, поставено пред бюрото ѝ. Опитва се да погледне на работното си място с техните очи. По средата на бюрото имаше два компютъра, поставени един върху друг, а до тях бе поставен мониторът. В единия край на бюрото имаше подредени папки. До тях бе телефонът. Всичко беше прекалено добре подредено!

Тя ценеше издигането си в службата, но къде бе предполагаемото удовлетворение от постигането на целта ѝ?

На вратата се почука и това я стресна. Преди да успее да се опомни, Джеф надникна в кабинета, после отвори вратата, влезе и заговори:

— Защо не поръчваш шампанско? Защо не съобщиш на всички в службата за добрата новина? Господин Фриман нарочно я държеше в тайна от всички, с изключение на секретарката ти, за да можеш лично ти да кажеш на останалите.

— Колко мило от негова страна!

Джеф бе крайно изненадан.

— Иронизираш ли?

— Не. Разбира се, че не. Просто съм безкрайно изненадана. Заповядай, седни да поговорим. Кажи ми, защо избрах точно този момент, за да ме направят партньор?

— Повечето хора биха изпаднали във възторг от предложението, без да се интересуват в кой момент е направено.

— Повечето хора — може би, но не и аз. Хайде, Джеф, обясни ми.

— Добре... Знаех, че започваш да губиш интерес към рутинните си задължения, докато чакаш предложението, затова реших да ускоря нещата и говорих с Фриман.

— Но защо? — недоумяваше тя.

— Защото не исках компанията да загуби ценен служител като теб, а знаех, че разочарованието ти расте.

— Значи причината за повишението ми е, че започнах да работя по-малко, така ли?

— Хм... Нищо подобно — размърда се притеснен Джеф.

— А не си ли допускал, че бих могла да обмислям и друго предложение?

— Наистина ли? — изненада се той.

— Не, разбира се — усмихва се Каролайн, доволна от притеснението му.

Джеф въздъхна с облекчение и каза:

— Е, тогава няма защо да се тревожим, нали? Всички получихме това, което искахме: ти стана съсобственик и разбра колко те ценим, а ние вече имаме човек, който ще разшири бизнеса, защото ще е и лично заинтересован.

— Страхотна комбинация!

— Нали? — отвърна той засмян и тръгна към вратата. — Не забравяй да уведомиш колегите!

— Ще го направя, когато сметна за добре, Джеф.

Той спря, обърна се и я изгледа.

— Кога, Каролайн?

— Следващата седмица. Ще почерпя всички с шампанско и...

— Чудесно. О, щях да пропусна! Приеми искрените ми поздравления!

— Благодаря, Джеф.

Той излезе, а Каролайн се замисли над думите му за причината на издигането ѝ. Господи, какво шеметно развитие на събитията! Всъщност бе получила вицепрезидентски пост не когато работеше като луда, а когато значително намали усилията си! Това бе противно на всякаква логика! Не беше убедена, че в момента изпитва по-голямо удовлетворение от някой друг път, когато просто бе свършила повече работа в по-кратък срок.

Макар че работното време още не бе свършило, тя грабна ръчната си чанта, каза на секретарката, че излиза, и си тръгна. Трябваше да види Тони! Искаше да сподели с него чувствата си. Той щеше да я прегърне, да я притисне към себе си и да въведе ред в хаотичните ѝ мисли. Най-силно обаче копнееше да се люби с него и така да отпразнуват повишението ѝ... И щеше да му каже, че го обича. Най-после!

Когато спря пред къщата си, видя, че колата му я няма. Успокои се, че може би скоро ще се върне, слезе от колата, отключи и влезе в къщата.

Изведнъж замря, а сърцето ѝ спря да бие. От закачалката в коридора липсваха всичките му дрехи! Затича се към гардероба в спалнята. Единствено нейните дрехи висяха на закачалки, подредени

така старателно, както и книгата върху нейното бюро в службата... Тя се огледа и погледът ѝ се спря на нощното шкафче. Върху него имаше оставен плик с името ѝ. Беше от Тони.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той си беше отишъл! Съдържанието на писмото нямаше никакво значение! Тони се бе преместил!

Спомни си сутринта, когато той ѝ поднесе обичайната чаша кафе в леглото. Сега тя си спомни, че в погледа на Тони се четеше тревога... Но Каролайн го бе прегърнала, а целувката му я успокои и заличи всичките ѝ опасения...

Господи, колко се беше лъгала! Сега ѝ предстоеше самотен живот — същият, какъвто бе водила, преди да го срещне...

Каролайн седна на леглото и се загледа в плика. Сълзите обаче замъглиха погледа ѝ, а после се затъркаляха по страните... Пликът остана неотворен.

Тези събота и неделя бяха най-самотните, които Каролайн помнеше. Опита се да потиска колкото е възможно болката и, за да се поразсее, отиде на гости на брат си. И макар че бе отишъл да играе голф, съпругата му Тами се държа изключително мило и внимателно с Каролайн. Ед се прибра към пет следобед и тримата отидоха да вечерят в един луксозен ресторант, а после посетиха нашумяла пиеса.

Каролайн се прибра след полунощ. Пликът продължаваше да стои неотворен...

Сутринта в неделя тя гледа едно от любимите си предавания по телевизията, после облече спортен екип и отиде да тича в намиращия се наблизо Мемориал парк. Когато се върна, пресади няколко цветя в нови саксии, поработи малко в градината, после плува в басейна. Надвечер се облече официално и отиде да вечеря в ресторант.

Прибра се късно, отново плува в басейна за разтоварване, пи приспивателно и си легна. Загледана в звездите на тавана, които блещукаха, тя се опита да мисли за онези неща, които не харесваше в Тони. Например, дългата му коса, която носеше на опашка. Или недвусмислените погледи на други жени, доказващи неговата неоспорима привлекателност...

Връхлетяха я еротични спомени и фантазии. Завладяна от тях, малко по късно, когато сънят вече я оборваше, до съзнанието ѝ достигна какво точно иска.

Сутринта в понеделник се оказа мрачна и дъждовна. Събрала цялата си смелост и душевна сила, Каролайн избра най-хубавия си костюм, обу обувките с най-високи токчета, прибра косата си и я стегна така, че нито един непослушен кичур да не се изплъзне. Грижливо се гримира, после подреди ръчната си чанта и взе дипломатическото куфарче със служебни книжа. Пое дълбоко дъх и се огледа. Крайно време бе да продължи да се оправя сама в живота...

Случайно погледът ѝ попадна на плика с писмото от Тони. Трябваше да го прочете! Взе го, седна на края на леглото и отвори плика. Притаи дъх, готова да посрещне болката от прощалните му думи. Очите ѝ се плъзнаха по редовете:

„Любима, къщата в имението е ремонтирана и готова. Въпреки това плановете на архитектите за останалите сгради ще ме държат зает непрекъснато. Бих искал да съм единственият мъж, когото обичаш, както за мен ти си единствената, която обожавам. Но двамата с теб имаме различни цели, нали? Ако някога решиш да промениш нещата, знай, че ще те чакам. Не мога обаче да живея раздвоен. Ако все пак пожелаеш да бъдеш с мен, знаеш къде да ме намериш. В противен случай просто помни, че те обичам...

П. П. Взех диамантената ти обеща. Сега вече е моя. Поръчал съм да направят нейно копие и след няколко дни то ще ти бъде доставено.“

Най-отдолу бяха написани телефонният номер и адресът му.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ, размазвайки старателно положения грим. Представи си колко трябва да го е боляло, докато е писал тези редове.

Когато най-после сълзите ѝ секнаха, тя отиде до огледалото, поправи грима си и, изпълнена с решителност, излезе от дома си. Движеше се като насън, а вцепенението, което обикновено я предпазваше от силната болка и емоционалния шок, отново я бе завладяло. А животът ѝ... Животът ѝ поемаше по старото русло!

Предстоеше ѝ да подготви тържеството, което щеше да се състои в края на седмицата. Секретарката ѝ помагаше. Два дни, през които Каролайн не можеше да излезе от вцепененото си състояние, се изнизаха неусетно.

Каролайн успя да се отърси от него два дни по-късно, когато един куриер донесе копието на диамантената ѝ обеща. Можеше да се обзаложи, че Тони си е пробил дупка на ухото, за да носи *нейната* обеща. Това предизвика истеричният ѝ смях, който накара обезпокоената секретарка да надникне в кабинета ѝ.

Изведнъж Каролайн притисна обещата към гърдите си. Смяхът ѝ секна. Мисълта колко глупаво бе постъпвала нахлу в съзнанието ѝ. Та тя бе споделила с него само къщата и леглото си! Нищо повече! Явно не бе способна да се отдаде изцяло на връзката с Тони...

Не! Не биваше да допуска да го загуби! Трябваше да го види! Сега! Незабавно!

Каролайн скочи, грабна ръчната си чанта и решително излезе под смаяния и недоумяващ поглед на секретарката си.

Движението се оказа много натоварено, а пътят до Чапъл Хил ѝ се стори безкрайно дълъг. Когато се отклони от магистралата по второстепенния път и се изкачи на хълма, от който се виждаше къщата, Каролайн се огледа слисана.

Тревата бе грижливо подкосена. Още оттук се виждаше блясъкът на медния покрив, прекрасната веранда, потънала в зеленина, подменените дървени части и светлата боя на къщата. Изглеждаше като приказен малък замък.

Каролайн се спусна по склона, мина по алеята и спря колата пред входа. Над него имаше прекрасна стъклена мозайка, която пречупваше светлината.

Слезе и почука на вратата. Никой не отговори, нито отвори и тя заобиколи къщата. Пред погледа ѝ се появи басейнът. Бе почистен,

зеленикавата мътна вода — източена, а пукнатините — грижливо запълнени. Сега бистрата вода в него сякаш я подканваше да се потопи в прохладата.

Внезапно Каролайн усети нечие присъствие. Обърна се. На две крачки от нея стоеше Тони. Първоначалното му учудване бе заменено с истински щастлива усмивка, която озари лицето му.

— Каролайн! — Озова се до нея с един скок и я прегърна. Устните му се впиха в нейните, оставяйки я без дъх. Когато най-сетне успя да се откъсне от тях с очевидно неудоволствие, той каза: — Заповядай, влез. Искam да ти покажа какво успях да направя досега.

И преди тя да успее да промълви и дума, я поведе през плъзгащите се врати в къщата. Това, което тя видя, буквално я изуми. Кухненският под бе покрит с теракотени плочки в мъхестозелен цвят, нови шкафчета, печка и хладилник бяха поставени до мивката. Скъпи порцеланови сервиси и сребърни прибори бяха подредени по рафтчетата.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя.

— Нали е съвсем различно? — Смехът на Тони огласи помещението.

— Различно ли?! Та кухнята все едно е извадена от списание!

— Това означава ли, че ти харесва? — Той застана зад нея.

— Разбира се!

— Ела да видиш останалите помещения. — Хвана я за ръката и я поведе към втория етаж.

Всичко бе неузнаваемо. Старите мръсни изпокъсани тапети бяха изчезнали, а таваните бяха покрити с гипсова замазка. Всички дървени части и плоскости блестяха полирани и лакирани.

Спалнята също се оказа великолепна.

— О, Тони! Приказно е!

Той приседна на огромното легло с балдахин и протегна ръце към нея.

— Ела при мен, скъпа.

Тя се приближи и той я придърпа върху коленете си, а ръцете му се плъзнаха по талията ѝ, изгаряйки кожата през тънката материя на дрехите. Каролайн плъзна ръка по косата му и надолу към рамото. Искаше да го докосва, да го обича, да се увери, че не сънува. Дали

нямаше начин да го накара да се върне при нея? Е, щеше поне да опита.

— Тони... Нали би могъл да наемеш някой, който да се грижи за имота и бизнеса ти тук?

— Разбира се, но той едва ли би могъл да ми роди бебе.

Сърцето ѝ пропусна един удар, а после бясно заблъска в гърдите.

— Бе... Бебета ли?!

— Ами, да. Нали знаеш, онези сладки малки същества, които постепенно порастват...

Внезапно я връхлетя мисълта, че той иска единствено майка за своите деца. Не, нямаше да го допусне!

— ... Вече се опитах да убедя жената, която обичам — продължи той, — да остави скучната си монотонна работа и да заживее пълноценен и по-спокоен живот. С мен.

— Звучи така, като че ли искаш само майка за детето си — изрече мислите си на глас Каролайн.

— Не, мила. Искам теб!

— Ти си направо безскрупулен, когато желаете нещо! — каза тя.

— Да, но единствено то би могло да ме направи щастлив. Искам да живеем заедно — женени или не, да се любя с теб, заедно да се радваме, да се смеем или скърбим... Изобщо — да прекарам остатъка от живота си с теб. — Говореше решително, без капка колебание.

Смаяна, Каролайн изрече единственото, което ѝ дойде наум:

— Миналата седмица ме направиха вицепрезидент и съсобственик на компанията...

Тони я прекъсна:

— Ясно. Значи това е отговорът ти. — Отстрани я от себе си и стана.

Объркана, тя опита да го вразуми за последен път:

— Не мога да напусна работата си, Тони, но ти би могъл да се върнеш да живееш при мен!

— Оставам тук, Каролайн — заяви той с хладен глас и се приближи към прозореца. Погледът му се зарея някъде в далечината. — Повече няма да се върна към онзи начин на живот, който не ми харесва.

— Но, Тони, аз...

— Не тъжи, скъпа — отново я прекъсна той. — Ще се оправя, макар че сбърках с теб. Винаги съм смятал, че се страхуваш да вземеш решение за мен. Обзалагам се, че дори не си се сетила за мен, когато си казала „да“ на предложението на шефовете ти. — Гласът му бе леко дрезгав, а думите я шибнаха като камшик през лицето. — Желая ти успех. Ти получи това, което искаше и към което се стремеше. Сбогом, Каролайн. — В този момент Тони се обърна и излезе от спалнята.

Внезапно тя осъзна, че това вече е краят. Не можеше да се примири с мисълта, че ще го загуби, този път — завинаги! Даде си сметка колко много означава той за нея, колко силно го обича. Останала сама, Каролайн изпадна в познатото вцепенение. Стана и отиде до прозореца. Загледа се във великолепия залез. Всъщност към какво се стремеше? Кое бе по-важното? Знаеше, че трябва да избере или работата, или Тони.

Като на филмова лента пред очите ѝ започнаха да изникват и да се редуват картини от миналото ѝ... Чак сега се осмели да се погледне отстрани, като страничен наблюдател. Разочарованието ѝ, че е объркала цялата си ценностна система, бе неимоверно голямо.

Взела твърдо решение, Каролайн излезе от дома на Тони и с решителни крачки се отправи към колата си. Дори не се обърна и не успя да види, че я наблюдава от един прозорец на втория етаж...

За първи път от много време насам тя спа здрав спокоен сън. На следващата сутрин се облече, изпи чаша кафе, събра мислите си и отиде в службата.

Джеф бе питал вече за нея секретарката. Каролайн се отправи към кабинета му. Почука и влезе.

— О, Каролайн! Търсих те. Има доста неща, които трябва да поемеш. Сега ще започнем с...

— Не, Джеф. Няма да поема повече никаква работа.

— Какво?!

— Напускам.

— Но... Ти не можеш! И защо, след като дочака така жадуваното повишение?! — Изумлението му бе искрено.

— Омръзна ми да работя като идиот. Искам малко спокоен живот.

— Не съзнаваш какво говориш!

— Напротив, съзнавам, и то съвсем ясно, Джеф.

— Виж... — започна той, като дълбоко пое дъх. — Сега отиди в кабинета си и се залавяй за работа. После ще говорим за предстоящите ти задачи. А аз ще се престоря, че този разговор просто не се е състоял.

— Решението ми е окончателно. Довиждане, Джеф. По-точно — сбогом! — Тя се обърна и излезе пред смаяния му поглед.

Когато влезе в кабинета си, първото нещо, което направи, бе да посегне към телефона. Набра номера на Тони.

— Да, моля — обади се той.

Сърцето ѝ заби до пръсване.

— Тони, току-що напуснах работа — каза тя. Пръстите ѝ стискаха слушалката.

— Поздравявам те. — Гласът му бе предпазлив.

— Още ли искаш да дойда при теб? — зададе Каролайн въпроса, от чийто отговор се страхуваше най-много.

— Аз... Винаги съм го искал, Каролайн! — Очевидно нервите му бяха опънати до скъсване. — Но само, ако ми се отдадеш изцяло. Не искам да имам само част от теб, а другата да е заета с мисли за работа...

— Значи се договорихме! — засмя се с облекчение тя.

— Благородна госпожо — започна Тони внимателно, — ако сте пийнали повечко алкохол, едва ли ще успеете да стигнете дотук достатъчно бързо...

— Пих само кафе, но не смятам, че то...

— ... нито пък ще стигнете дотук бързо, ако започнете да си събирате нещата от службата — продължаваше той. Гласът му вече приличаше на котешко мъркане. — Няма да имате нужда от нищо.

Каролайн се огледа и се засмя отново.

— Прав си. Нищо не ми трябва. Тръгвам веднага.

— Съзнаваш ли какво правиш?

— Този въпрос чувам от сутринта за втори път и отговорът ми е — да, правя го съвсем съзнателно!

— Да не би да си правиш лоша шега с мен?

— Не, разбира се! — В гласа ѝ се прокрадна искрено възмущение. — По-добре пригответи в гардероба място за дрехите ми.

— Гардероби има колкото поискаш, скъпа. А и дрехите си можеш да вземеш по-късно. Сега просто си тръгни, качи се на колата и

ела. Чакам те! О, и за малко да забравя да ти кажа, че те обичам! Побързай, Каролайн!

— И аз те обичам, Тони!

Тя затвори, грабна ръчната си чанта и излезе от офиса почти на бегом. Съпроводиха я погледите на служителите, скупчили се в коридора. Явно бяха разбрали за напускането ѝ. Каролайн се обърна и усмихната им махна с ръка.

Излезе навън. Лицето ѝ бе озарено от безгрижна усмивка. Чувстваше се щастлива, както никога досега. Бе настъпило времето да осъществи истинската си мечта — чакаше я Тони, мъжът, когото обичаше...

Издание:

Рита Клей Естрада. Щастлив шанс

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0194-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.